BALI, PARADIS MORTAL

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gerard de Villiers

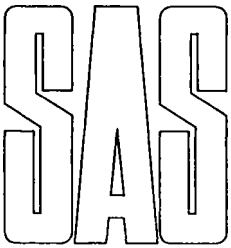

Bali, paradis mortal

V.1.0

ISBN:
973-9138-61-6

Malko Productions – Paris,
Amok a Bali
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1998

Gerard de Villiers

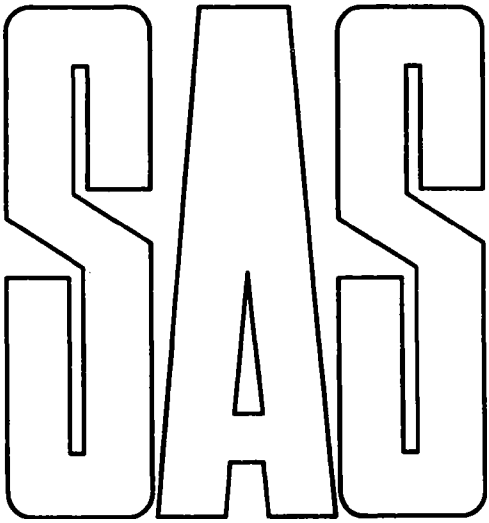

Bali, paradis mortal

În românește de Maria Măciucă

Tineretului

1998

Capitolul I

În piaţa Merkeda[1], un nebun gesticula ameninţând cu pumnul în direcţia flăcării de aur masiv din vârful Obeliscului Libertăţii. Era un indonezian ras în cap, cu faţa invadată de barbă, ce purta un pantalon şi o cămaşă făcute ferfeniţă. Gesturile sale erau însoţite de invective furioase şi incoerente.

Malko se îndepărtă prudent de monumentul iluminat şi se afundă în obscuritatea trotuarului. Exista o notă de umor involuntar din partea CIA în alegerea acestui loc pentru a-şi contacta omul de legătură.

De la capătul bulevardului Thomrin, putea să distingă luminile hotelului *Intercontinental – Indonezia,* una dintre puţinele clădiri iluminate din Djakarta. Era hotelul în care stătea. În spatele lui însă, cu excepţia obeliscului, imensa piaţă Merkeda nu era decât un teren înghiţit de tenebre, sumbru ca un tunel semănat cu gunoaie.

Pe vremuri, Batavia olandezilor şi devenit Djakarta după câştigarea independenţei, oraşul găzduia acum trei sau patru milioane de indonezieni; nimeni nu ştia cu precizie cifra exactă. Aceştia trăiau în condiţii faţa de care ghetoul varşovian ar fi putut fi luat ca un model de urbanism. În afară de câteva locuri, iluminatul public lipsea cu desăvârşire, din motive economice. Iar acest oraş imens şi murdar, scufundat în întuneric şi agitat de o forfotă continuă, era mai mult decât neliniştitor: părea apăsător şi periculos. În timp ce aştepta, Malko auzise de două ori nişte ţipete ce veneau dintr-un colţ întunecat al pieţei Merkeda, care era situată totuşi în centrul oraşului.

Djakarta devenise un gigantic cartier de maghernițe. De la fereastra camerei sale din hotelul *Indonezia,* un trist palat din beton, construit de japonezi ca plată pentru daunele de război, Malko putuse să vadă o turmă de oi care păştea de cealaltă parte a bulevardului Serdiman.

El îşi şterse fruntea asudată din cauza zăpuşelii umede şi privi în jurul său. Liniştea care domnea în jur era ceea ce îl surprindea cel mai mult în Djakarta. Nu existau aproape deloc maşini cu excepţia camioanelor militare şi a taxiurilor rablagite. Cea mai mare parte a deplasărilor se făcea cu ajutorul taxiciclului cu trei roţi, aşa-numitul *betja*. Marile artere, văduvite de automobile, erau pline de acestea.

În acel moment, tocmai îşi făcu apariţia unul. Malko se apropie de marginea trotuarului. Conductorul taxiciclului, care avea pe cap un *pitji*, o calotă mică de culoare neagră, încetini viteza. În spate, nu avea însă nici un pasager. Malko se retrase. Nu venise omul pe care îl aştepta el.

Decepţionat, conductorul apăsă pe pedale. Putea să fie un profesor

[1] Libertate (n.a.).

de la Universitate care încerca să mai câştige un bănuţ în timpul liber... Toate structurile indoneziene se prăbuşiseră într-un haos de nedescris, inflaţia fiind galopantă, iar corupţia sfida orice imaginaţie. Malko îşi reprimă o exclamaţie de nerăbdare.

Medan, bărbatul cu care avea întâlnire, avea deja o jumătate de oră de întârziere. Nu se mai întâlnise cu el decât o singură dată, în acelaşi loc. Era un indonezian mic de statură şi rotofei, cu o figură blândă de intelectual cu ochelari.

Era unul dintre puţinele contacte „negre" ale CIA în Djakarta, în afara ofiţerilor indonezieni ce erau plătiţi de către Pentagon. În prima zi a fiecărei luni, între orele nouă şi zece seara, el trebuia să meargă la locul de întâlnire şi să aştepte pe cineva. Cum era de exemplu Malko. Cineva care avea de îndeplinit o misiune fără a fi nevoit să treacă prin circuitul oficial al ambasadei.

Medan îi promisese lui Malko că îl va ajuta, dar refuzase cu îndârjire să-l întâlnească la hotel. *Indonezia* era, cu toate acestea, unicul hotel decent din Djakarta. Pentru a fi găzduit aici, trebuia să faci rezervare cu trei luni mai devreme. Graţie unui bacşiş impresionant, Malko reuşise să recupereze camera de la un nefericit inginer agronom, „deportat" la hotelul *Mali,* celebru pentru armatele de ploşniţe şi de gândaci care făceau adevărate ravagii.

Acum, Malko înţepenise aşteptând în bezna în care era cufundată piaţa Merkeda. Urmarea misiunii sale depindea în întregime de Medan. Iar întârzierea acestuia nu prevestea nimic bun.

Dintr-o dată, apăru din penumbră o siluetă care se opri la câţiva paşi de el. Necunoscutul îşi aprinse o ţigară şi, pentru o fracţiune de secundă, Malko putu să-i vadă faţa rotundă şi ochii oblici.

Era un chinez. Acesta rămase nemişcat. Malko ezită. Era posibil ca Medan să nu poată veni şi să trimită în locul său pe cineva de încredere. Cum putea fi însă sigur?

Trecură câteva clipe interminabile. Chinezul era în continuare acolo. Malko se hotărî să încerce. Îşi aprinse la rândul său o ţigară şi zâmbi în momentul în care flacăra brichetei îi lumină faţa. Chinezul se apropie de el. Era scund şi plăpând, iar gura lui mare era ştirbă. Când fu la numai câţiva centimetri de Malko, şopti cu o voce timidă:

— *Rupiah?*[2]

Malko clătină dezamăgit din cap. Era vorba de un simplu traficant de valută. Rupia, moneda indoneziană, avea puterea de rezistenţă a unei bucăţele de zahăr scufundate într-o cană cu ceai fierbinte. Pe piaţa neagră, se puteau procura cu uşurinţă două sute patruzeci de rupii pentru un dolar, faţă de schimbul oficial de o sută treizeci. Traficul cu dolari era una din ultimele resurse ale chinezilor din

[2] Rupii (n.a.).

Djakarta, îngrămădiţi în oribilul cartier Glokok, aflat la capătul canalului Kali, o adevărată hazna descoperită, cu miros pestilenţial, ce străbătea şerpuind Djakarta. În Indonezia, chinezii erau văzuţi cu ochi răi, fiind persecutaţi pentru faptul că erau inteligenţi.

În Borneo, ei îşi vindeau propriii lor copii pentru două sute de rupii, ca să poată supravieţui!

Malko îl privi cu milă pe pârlit şi clătină din cap.

— *No rupees, thank you.*

Celălalt nu mai insistă şi se făcu nevăzut în întuneric. Un alt taxiciclu trecu, ducând un ofiţer care râdea în hohote de unul singur. Un pic mai departe, nebunul urla în continuare, înjurând flacăra din aur masiv. Malko se simţi deodată neputincios. Dacă în cinci minute nu se întâmpla nimic, trebuia să se întoarcă la hotel.

Strigătul unui negustor ambulant străbătu noaptea, ascuţit şi anacronic.

Un taxiciclu îşi făcu apariţia pe Merdeka Selaphan, înaintând cu viteza redusă. În loc să se înscrie pe sensul giratoriu, după o scurtă ezitare, el se îndreptă spre locul în care aştepta Malko.

La câţiva metri de el, conductorul încetini şi mai mult, apoi se întoarse către pasagerul său şi opri.

Malko se apropie de marginea trotuarului ca să poată fi văzut mai bine. Lumina galbenă a felinarului care se afla de cealaltă parte a şoselei îl lumina slab.

Pasagerul din scaunul din spate al triciclului era complet nemişcat. Malko nu îndrăzni să-i vorbească. Totul mirosea de la o poştă a capcană. David Wise, şeful Diviziei Plan al CIA, îl sfătuise să se ferească atât de agenţii oficiali, cât şi de ucigaşii din PKI[3].

Malko se strădui să arboreze aerul degajat al unui turist rătăcit. Din fericire, nu avea nici o armă asupra lui. Ca în toate ţările devenite mai recent independente, indonezienii erau extrem de susceptibili…

În momentul în care se întoarse, auzi un fel de geamăt. Silueta care se afla în taxiciclu se mişcă. Ascultător, conductorul vehiculului opri.

Pasagerul coborî foarte încet, ca şi cum ar fi suferit de ceva. El făcu câţiva paşi, apoi se opri clătinându-se pe şosea, apăsându-şi pântecele cu mâinile. Brusc, Malko îşi dădu seama că este rănit.

El se repezi şi-l prinse de braţ chiar în momentul în care acesta era pe punctul să se prăbuşească. Bărbatul se prinse cu disperare de el. Un miros înspăimântător de sânge era amestecat cu mirosul acru de sudoare. Rănitul bolborosi câteva cuvinte în limba indoneziană, pe care Malko nu putu să le înţeleagă. Cu grijă, îl ajută să ajungă pe trotuar şi îi sprijini de un copac. Lumina felinarului lumină faţa lui Medan.

---

[3] Partidul Comunist Indonezian (n.a.).

Chipul rotund şi turtit al acestuia era schimonosit de durere, cu ochii închişi şi buzele albe. Mâna sa o strângea pe a lui Malko cu mişcări convulsive.

Deodată, o exclamaţie îl făcu pe acesta să întoarcă capul. Conductorul taxiciclului coborâse şi venea spre ei! Dădu drumul rănitului, gata să intervină.

Micuţul indonezian râse zgomotos şi spuse doar atât:

— *Rupiah...*

Omul cerea plata transportului. Malko scoase din buzunar o bancnotă de o sută de rupii şi i-o întinse. Celălalt aproape că se cocoşă de recunoştinţă, apoi o luă la sănătoasa, pedalând ca un nebun. O cursă normală era plătită cu treizeci de rupii.

Când reveni lângă rănit, acesta zăcea lungit sub copac, ca un sac. Malko se aplecă asupra lui şi îl apucă de umăr. Cu flacăra brichetei lumină faţa omului său de legătură.

Buzele acestuia se mişcau spasmodic. Omul intrase în agonie. Malko îşi lipi urechea de gura lui, încercând să audă şi să înţeleagă ce spune. Auzi câteva cuvinte fără înţeles, apoi un cuvânt rostit limpede de două ori:

— Kali... Kali...

— Ce vreţi să spuneţi?

Buzele muribundului nu se mai mişcau însă. Malko nu mai auzi nici o răsuflare. Se îndepărtă şi ridică lumina brichetei spre ochi. Aceştia aveau o privire sticloasă. Medan era mort, cu gura căscată şi cu amândouă mâinile crispate pe abdomen. Malko le îndepărtă cu atenţie şi descoperi o pată imensă de sânge cleios, care impregnase cămaşa şi partea de sus a pantalonului. Medan fusese înjunghiat cu sălbăticie de mai multe ori. Pântecele lui era o imensă plagă. Avusese nevoie de un curaj supranatural ca să se ridice şi să coboare din taxiciclu.

Malko nu mai simţea căldura moleşitoare. Cu mişcări febrile, el scotoci buzunarele mortului fără să găsească însă nimic. Nici măcar bani. Cei care îi provocaseră moartea, avuseseră grijă să i le golească.

Pe stradă trecu un taxiciclu şi Malko fu nevoit să se ascundă după copac. Pentru un agent CIA aflat în misiune, faptul de a se afla lângă un cadavru în plin centru al Djakartei era o adevărată plăcere! Nu avea nici un chef să cunoască confortul puşcăriilor indoneziene. El privi în jur. Exista posibilitatea ca Medan să fi fost urmărit...

Nebunul vociferă din nou şi Malko simţi cum îl trec fiorii. Acum străzile erau practic pustii. La Djakarta lumea se culcă devreme. Din fericire, hotelul era la doi paşi. Malko traversă sensul giratoriu, cu spatele către piaţa Merkeda. Se temea să nu dea nas în nas cu vreo patrulă militară.

Stăpânindu-şi cu greu dorinţa de a o lua la fugă, el trecu pe lângă uriaşa clădire a Primăriei, construită în stil futurist, învăluită în

întuneric. Paşii lui răsunau în mod neplăcut pe cimentul trotuarului. O sirenă de poliţie se auzi în depărtare, dinspre aeroportul Kemajoran…

Cuvântul spus de două ori, Kali, îi răsuna în minte. Măcar de ar mai fi putut da o lămurire cât de mică. Nici nu ştia dacă era nume de oraş sau de persoană…

Silueta verzuie a hotelului *Indonezia* apăru în cele din urmă de cealaltă parte a rondului. Cafeneaua de la parter era încă luminată.

Malko se uită în urma sa. Bulevardul Thomrin era pustiu. Probabil că asasinii ştiau deja unde-l pot găsi. Părea că nu fusese urmărit. În orice caz, misiunea sa de „supraveghere” se anunţa destul de furtunoasă. Probabil că; muribundul fusese înadins lăsat să ajungă până la el, ca să fie ca un avertisment, să înţeleagă că nu trebuie să se amestece în probleme care nu-l privesc.

În orice caz, acum era nevoit să se descurce singur. Cargoul *Bremen* trebuia să sosească a doua zi în portul Djakartei, ducând în calele sale armament ce ar fi putut echipa o mică armată: puşti automate, mitraliere uşoare, muniţii şi explozivi. Potrivit borderourilor Omnipol, societatea expeditoare, era acolo marfă în valoare totală de 623 782 dolari. Iar CIA era extrem de curioasă să afle cine este destinatarul acestei interesante încărcături. Din modestie, acesta ţinuse să se menţină în anonimat. Malko se afla aşadar la Djakarta tocmai ca să îl determine să iasă la lumină. Dată fiind însă soarta lui Medan, acesta nu se grăbea deloc să-şi dezvăluie identitatea.

În momentul în care Malko pătrunse în holul hotelului, avea impresia că mai aude încă strigătele pătrunzătoare ale nebunului supărat pe flacăra din aur masiv.

Într-o ţară în care, potrivit ultimului recensământ, existau paisprezece milioane de şomeri, bietul avea o scuză.

Capitolul II

Lungul bulevard care ducea la Tandjunk Priok, portul Djakartei, ar fi dat oricui dureri de cap. Magherniţele din paiantă, acoperite cu tablă ondulată, care se aliniau la infinit, erau mizerabile şi păduchioase, umplute până la refuz de lumea sordidă a dezmoşteniţilor sorţii.

Pe scaunul din spate al taxiciclului, Malko, elegant în costumul său din alpaca de culoare albastru închis, cu ochii aurii ascunşi după nişte ochelari cu lentile fumurii, se simţea destul de jenat. Indonezienii îl priveau surprinşi, plini de invidie. Arareori se puteau vedea turişti. Prin acele părţi.

Ar fi dat orice să fie scutit de acest drum, dar cargoul *Bremen* putea fi deja în port, cu încărcătura sa cu tot. Deşi nu avea nici o idee despre modul în care urma să se descurce, era obligat să meargă în port.

Pedalând de zor, conductorul triciclului, sporovăia continuu într-o engleză destul de pocită. Fusese barman la hotelul *Indonezia*, iar acum era în şomaj şi părea nespus de bucuros că Malko îl închiriase pentru o zi întreagă.

Bulevardul Priok se destramă brusc într-un labirint de străduţe înguste: ajunseseră în port. Acum se puteau vedea cheiurile şi hangarele decrepite, păzite în silă de gardieni nepăsători.

Cheiurile erau aproape pustii. Erau ancorate două cargouri japoneze, unul rusesc şi unul filipinez. Mormane de mărfuri zăceau aruncate pe chei fără nici un fel de pază. Locul părea mai mult decât periculos. Câţiva docheri zdrenţăroşi se opriră să vorbească cu un aer bănuitor atunci când taxiciclul trecu pe lângă ei. O faună periculoasă de ucigaşi şi tâlhari îşi desfăşura existenţa pe aceste coclauri.

Malko îi explicase omului său ce căuta. Acesta întrebă la întâmplare un tip din ultimul grup întâlnit în cale. Unul dintre docheri mormăi ceva, iar conductorul îi traduse fericit lui Malko:

— Vasul urmează să sosească într-o jumătate de oră. Eşti aşteptat. Puteţi să luaţi loc acolo jos. El îi arătă cu mâna o speluncă chinezească ce ar fi pus pe fugă chiar şi pe un marinar din Anvers. Acolo, docherii consumau arak, îmbrăcaţi în salopete sub care se vedeau muşchii enormi. Plătiţi cu douăzeci şi cinci de rupii pe zi, ei erau obligaţi să fure cel puţin jumătate din mărfurile descărcate ca să poată supravieţui. Djakarta se bucura de proasta reputaţie de a avea cel mai rău famat port din întreaga lume. Când putea fi salvată o treime din încărcătură, era un adevărat miracol.

Malko se aşeză pe marginea unui scaun ce lucea din cauza stratului de jeg şi îl lăsă pe taxiciclist să comande două porţii de arak. Vecinii săi îl observau cu o ostilitate deloc ascunsă, în ciuda zâmbetului

încurajator al ghidului său. În mijlocul acestor docheri, apariţia sa era la fel de stridentă ca o muscă în lapte. Pe scurt, era tot ce îşi putea dori un agent secret...

Înmuindu-şi buzele în alcoolul de proastă calitate, Malko începu să reflecteze la cele întâmplate.

Cine oare îl omorâse pe Medan şi din ce cauză?

El îl rugase doar să se informeze cu discreţie asupra sosirii vasului *Bremen* în port şi asupra încărcăturii lui... Medan părea un agent extrem de prudent. Lucra pentru CIA de mai mulţi ani fără să fi avut probleme vreodată. Cu toate acestea, acum era mort bine mersi. Un lucru îl tulbura pe Malko. Ziarele din Djakarta nu scriau nici un cuvinţel despre crimă, deşi toate făceau un tapaj îngrozitor despre crimele violente provocate de PKI. Acest lucru era mai mult decât straniu...

Unul dintre docheri se sculă de la masă şi veni să se aşeze lângă el, fără să ceară voie. Nebăgându-l în seamă, el începu să discute cu conductorul triciclului. În cele din urmă, acesta îi explică lui Malko cu un zâmbet încurcat:

— Vrea să ştie dacă vă interesează nişte frigidere. Este vorba de vreo douăzeci de bucăţi. Nu vrea mult pe ele...

Malko abia se abţinu să nu râdă. Tipul însă nu avea deloc chef de glumă. La urma urmelor, nu i-ar fi stricat să treacă drept un contrabandist. Vrând să pară interesat de afacere, el întrebă:

— Ce marcă au?

Brusc, docherul începu să se agite. Conductorul traducea cât putea el de bine, amestecând termenii tehnici. În cele din urmă, docherul îl prinse pe Malko de braţ: voia să-l ducă să-i arate stocul. Treburile se cam complicau. Malko fu obligat să-i explice că mai întâi avea de gând să aştepte cargoul *Bremen*, ca să asiste la descărcarea acestuia.

Vânzătorul de frigidere obiectă ceva, scuturând cu putere din cap. Conductorul traduse imediat:

— Spune că nu va descărca nimic. Trebuie doar să încarce lemnele aflate acolo, pe chei.

Mâna butucănoasă a bărbatului indica un morman de scânduri aflat pe chei. Malko nu mai înţelegea nimic. Oare era posibil ca CIA să se fi înşelat întru totul?

Şi cu toate acestea, Medan fusese asasinat din cauza acelor arme care nu aveau să fie descărcate acolo.

Cu siguranţă că docherul se înşela. Acesta trăgea de Malko cu toată puterea. Aşa că fu nevoit să meargă cu el ca să-i vadă frigiderele: *Bremen* urma să ancoreze peste o jumătate de oră.

*

* *

Întrebarea era: cum de putuse veni *Bremen* de la o asemenea

distanţă fără să se desfacă în bucăţi?

Vasul părea că nu mai văzuse o pensulă cu vopsea de pe vremea primului război mondial, iar suprastructurile sale erau într-o stare de descompunere totală. Pasarela era legată cu bucăţi de sârmă şi abia ajungea până la ţărm… Bremen reuşise să se amareze de mai bine de un sfert de oră, dar la bord nu se produsese nici cea mai mică mişcare.

Malko rămăsese singur cu conductorul taxiciclului. Toţi docherii se îndreptaseră către mormanul de scânduri care trebuiau încărcate pe vas.

Un taxi se opri deodată pe chei, chiar în faţa cargoului. Şoferul se dădu jos şi se urcă pe pasarelă, iar peste cinci minute apăru cărând o valiză uriaşă din piele neagră, pe care o puse în portbagajul maşinii înainte de a se urca din nou la volan. Era clar că aştepta pe cineva. Malko făcu semn conductorului.

— Aş vrea să mergeţi să-l întrebaţi pe cine aşteaptă şi unde va merge după aceea.

Spunând acestea, el îi strecură cu discreţie în mână o bancnotă de o sută de rupii.

Indonezianul părăsi într-o clipă masa…

În faţa cargoului *Bremen*, docherii se ocupau cu încărcatul scândurilor, dar nu descărcaseră încă absolut nimic din cală. Docherul avusese dreptate: *Bremen* nu venise să descarce marfă.

Brusc, creierul lui Malko încetă să mai funcţioneze. Sus, pe pasarelă, tocmai se ivise o siluetă. Apariţia era atât de neaşteptată, încât el se întrebă dacă nu cumva arakul îi tulburase minţile.

O femeie înaltă, tânără şi brună cobora pasarela cu o graţie desăvârşită, în ciuda condiţiilor mai mult decât precare. Fusta extrem de scurtă, din piele maro, lăsa să se vadă nişte picioare bronzate şi interminabile. Când femeia fu obligată să coboare o treaptă mai înaltă, Malko putu să întrezărească o coapsă de o fineţe extraordinară…

Părul negru al necunoscutei era ridicat într-un coc complicat, pus în valoare de o eşarfă de mătase. Totul la ea sugera distincţie, eleganţă, sofisticare şi rafinament. Era ultima persoană pe care s-ar fi aşteptat să o vadă debarcând de pe acest cargou infect…

Tânăra femeie sări pe pământ cu graţie. Pe umăr, îi atârna o geantă marca Hermes, din piele roşie. Fascinat, Malko avu timp să-i vadă chipul oval, cu gura mare şi cu bărbia voluntară, înainte ca necunoscuta să se facă nevăzută în taxi, Malko mai putu să admire forma de amforă perfectă a şoldurilor ei.

Vehiculul părăsi docurile în momentul în care prima încărcătură de scânduri era urcată pe puntea vasului. Şocul produs de frumuseţea necunoscutei şi surpriza îl scuturaseră serios pe Malko. Ce legătură

putea exista între armele dispărute şi necunoscuta brună? Era greu să urce la bordul vasului ca să-l întrebe pe căpitan ce se întâmplase cu încărcătura. Şi cine era oare superba necunoscută? Existau puţine şanse ca aceasta să fi făcut parte din echipaj.

Conductorul taxiciclului se întoarse vesel. Malko se felicită pentru ideea de a-l trimite să ia informaţii de la şofer. În punctul în care se afla, orice indiciu putea fi de folos.

— Pleacă la aeroport, îl anunţă indonezianul. Doamna aceea dorea să prindă avionul pentru Denpasar. Poate încă să ajungă la timp acolo. Taxiul a fost chemat prin radio de la bordul cargoului *Bremen...*

Lucrurile deveneau din ce în ce mai obscure. Superba creatură nu putea să care în geanta de pe umăr arme în valoare de 623 782 dolari…

— Unde se află Denpasar?

Conductorul zâmbi.

— Este aeroportul din Bali. Doriţi să mergeţi şi dumneavoastră acolo?

— Încă nu ştiu, făcu Malko prudent. Aş mai rămâne niţel aici…

Bremen putea să mai ascundă ceva secrete în măruntaiele lui. Acum se putea aştepta la orice. Malko voia să se asigure că într-adevăr nu are loc descărcarea armelor. Trebuia să-i facă pe docheri să vorbească. Poate chiar omul cu frigiderele ar fi putut să-i fie de folos. El lăsă pe masă o bancnotă de cinci rupii pentru băutură şi se ridică să plece. Era cuprins de nelinişte. Doar Medan nu fusese ucis fără motiv. Trebuia să dea de arme cu orice preţ.

Mergând la întâmplare, el se apropie de grupul de docheri care se ocupau cu încărcatul scândurilor. Tipul cu frigiderele îi adresă un zâmbet complice. Se şi vedea cu un teanc gros de rupii în buzunar. El îi făcu semn lui Malko să-l aştepte ceva mai departe.

Acesta se supuse. Scândurile erau legate şi ridicate cu ajutorul unor cabluri groase de oţel. Din când în când, câte un şobolan gras o lua speriat la fugă. Docherii se făceau că nu-l văd. În perioadele de foamete, oamenii obişnuiau să-i mănânce. Uitându-se la manevrele executate pe vas, Malko încerca să închege un raţionament. Deocamdată, singura sa pistă rămânea bruneta necunoscută.

Cu siguranţă că armele nu fuseseră aruncate în mare şi nici la Singapore, următoarea escală a cargoului *Bremen,* nu ar fi putut fi lăsate, din cauza controlului strict ce se exercita acolo.

Şi atunci?

Cineva se strecură încet în spatele lui Malko. Acesta cuprins de gânduri, reacţionă cu o fracţiune de secundă prea târziu. O lovitură îl trăsni deasupra urechii stângi. Văzu o lumină orbitoare şi îşi pierdu pe loc cunoştinţa, nu înainte însă de a-şi spune că aşa se poate muri prosteşte…

*

* *

Deasupra lui erau aplecate două chipuri, dar Malko închise imediat ochii. În momentul în care îi deschisese, simţise o durere oribilă străbătându-i fruntea.

Simţi că este dus pe sus şi dori să spună că poate merge şi singur, dar nici un sunet nu-i ieşi din gură. Încercă din nou să deschidă ochii şi, întorcând capul, simţi că recunoaşte profilul lui Krisantem.

Probabil că alunecase din greşeală pe dalele din curtea castelului său când se dăduse jos din Jaguar şi se lovire la cap. Fu surprins de faptul că nu simte frigul de afară, deşi era fără palton. Zgomotul unor glasuri veni ca prin ceaţă, iar el se miră că nu înţelege nici o iotă. Panica îl cuprinse brusc: oare şocul căzăturii îl făcuse să uite limba germană?

Fu aşezat undeva şi simţi că i se dă ceva de băut. Deschise gura şi alcoolul îl făcu să tuşească. Apoi îşi pierdu din nou cunoştinţa.

*

* *

Prima senzaţie, când ieşi din tunelul întunecat, fu o migrenă atroce. Îşi simţea capul prins într-o menghină de oţel. El deschise ochii gemând. Deşi încerca din răsputeri să-şi adune amintirile, cele două chipuri aplecate asupra sa nu-i spuneau absolut nimic. El întrebă în germană:

— Cine sunteţi?

Cei doi necunoscuţi dădeau dovadă de o totală lipsă de înţelegere. Unul dintre ei îl întrebă în engleză:

— Vă simţiţi ceva mai bine?

Însă lui Malko nu-i era deloc mai bine. Brusc îşi dăduse seama că nu se află în curtea castelului său, la Liezen, în Austria, ci într-o sală întunecată şi rău mirositoare. În fundul ei văzu un chinez. Îi era absolut imposibil să-şi dea seama unde se afla şi de ce.

Vag auzi vorbindu-se în engleză despre un doctor şi întrebă în aceeaşi limbă:

— Unde mă aflu?

Bărbatul care vorbise deja englezeşte îl privi surprins, apoi răspunse:

— În portul din Djakarta. Aţi suferit un accident... Acum cum vă simţiţi?

Dintr-o dată vălul se destrămă. Malko îşi reveni. În minte, îi răsăriră toate cele întâmplate: *Bremen,* dispariţia armelor, frumoasa necunoscută. Capul îi vâjâia în continuare, dar cel puţin ştia pe ce lume este. Cei doi bărbaţi erau conductorul taxiciclului şi docherul.

— Ce s-a întâmplat? îi întrebă el.

Explicaţia ce urmă fu laborioasă. Conductorul traducea pe măsură ce-l asculta pe docher. Potrivit spuselor acestuia, un necunoscut îl lovise pe Malko cu o bâtă şi voia să-l jefuiască, ajutat de un complice, când el, docherul, a intervenit. Ajutat de tovarăşii săi, a reuşit să-i alunge pe cei doi agresori..

— Îţi mulţumesc, zise Malko fără vlagă.

Faptul că docherul conta să-i bage pe gât stocul de frigidere, nu era deloc străin de altruismul său. Malko ar fi dorit însă să afle ceva mai multe despre agresori.

— Cine erau aceşti oameni?

Urmă un moment de tăcere, apoi docherul răspunse în silă prin intermediul interpretului că nu-i mai văzuse niciodată până atunci.

Malko simţi o stânjeneală în glasul bărbatului, care evita să-i întâlnească privirea. Starea proastă în care se afla îl împiedica însă să insiste. Era limpede pentru el că cei doi încercaseră să-l ucidă. Iar motivul era acelaşi pentru care murise şi Medan: armele fantomă.

— *Bremen* a descărcat ceva? întrebă el.

Nu, *Bremen* nu descărcase nimic. Scândurile însă se aflau toate la bordul său şi vasul urma să plece în aceeaşi seară.

Malko reuşi cu greu să se ridice în picioare. Sub privirile neliniştite ale docherului, el îi spuse conductorului de taxiciclu:

— Ne întâlnim mâine dimineaţă, la aceeaşi oră, pentru frigidere. Acum am nevoie de odihnă...

„Vânzătorul de frigidere” se văzu nevoit să accepte situaţia, deşi mai degrabă l-ar fi azvârlit în apă. Se vedea clar pe faţa lui că regretă intervenţia sa... Pe drum către hotelul *Indonezia*, Malko luptă din răsputeri cu dorinţa nebună de a urla. Capul îi vuia de gânduri, care mai de care mai stranii, iar fruntea îi era acoperită de o sudoare rece. Nu-şi dădu seama că a ajuns la hotel decât în clipa în care triciclul se opri.

Niciodată nu mai simţise o bucurie atât de mare ca în clipa în care văzu faţada verzuie a hotelului *Indonezia...* Scotocind prin buzunare, găsi surprins teancul gros de rupii. Agresorii săi nu avuseseră timp să-l jefuiască.

Întinse cinci sute de rupii conductorului, care începu să tremure de bucurie. Şi totuşi, această sumă nu reprezenta decât patru dolari... El îl ajută pe Malko să coboare şi îi spuse cu repeziciune, într-o engleză stâlcită:

— Bărbaţii care v-au atacat erau de la poliţie. Voiau să vă ucidă...

Creierul chinuit al lui Malko înregistră cele auzite. Ciudăţenia acestui fapt era izbitoare. Clătinându-se pe picioare, el se îndreptă spre intrarea hotelului. Fusese destul pentru o singură zi.

*

* *

Cartierul general al diviziei de elită Siliwangi se afla în partea de sud a oraşului, într-un cartier destul de plăcut. Taxiul îl lăsă pe Malko în faţa porţilor şi făcu cale întoarsă. CIA aranjase bine lucrurile: Malko trebuia să aducă un mesaj însoţit de şase perechi de şosete de nailon kaki din partea unui văr al generalului Unbung, secretar al delegaţiei indoneziene la Organizaţia Naţiunilor Unite din New York.

Generalul Unbung, unul dintre stâlpii armatei indoneziene, format la West Point, era un anticomunist înrăit, răsfăţat de CIA de ani de zile. Asta pentru cazul în care comuniştii ar fi avut ideea să întreprindă ceva.

Prevenit de sosirea lui Malko, el cunoştea calitatea acestuia. În mod oficial, era vorba de Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko Linge, care era într-o misiune de informaţii prin ţară, cerută de o agenţie de voiaj americană, care avea un birou în Austria, la Transworid. Faptul că bilanţul comercial al acestei afaceri era în mod regulat deficitar nu părea să neliniştească pe nimeni, ceea ce era un lucru destul de rar în zilele noastre. Aşa că nu era de mirare ca un prinţ autentic să se distreze muncind pentru asemenea patroni...

Trebuie de adăugat că bunele sentimente ale generalului Unbung erau împrospătate şi exacerbate cu regularitate cu ajutorul unor sume substanţiale de franci elveţieni, care îl ajutau să-şi privească viitorul cu seninătate.

Malko avea sarcina să-l pună la curent cu afacerea armelor şi să afle direct din gura lui ultimele informaţii despre situaţia politică a Indoneziei. După aceea, nu-i mai rămânea altceva de făcut decât un raport de o sută de pagini care avea să fie digerat în zece secunde de ordinatoare şi transformat într-un rând şi jumătate din raportul zilnic primit de Casa Albă.

O santinelă îi bară drumul lui Malko. În cazarmă, accesul civililor era interzis.

Malko scoase plicul scris în indoneziană, adresat generalului. Depăşit de acest eveniment total neprevăzut, răcanul îl lăsă să intre în postul de gardă. Apoi, începu să răcnească, chemând un subofiţer ce trecea prin apropiere.

Mai trecură douăzeci de minute până ce Malko fu dus în faţa unui ofiţer care ştia limba engleză. El ar fi putut să se explice şi mai repede, dar prefera să ţină în secret faptul că înţelegea destul de bine limba indoneziană.

— Am un comision pentru domnul general Unbung, pe care trebuie să i-l înmânez personal, îi explică el locotenentului.

Cu un aer extrem de dezolat, acesta răspunse:

— Generalul nu se află aici.

— Pot să vin ceva mai târziu, spuse cu fermitate Malko. Mai rămân în Djakarta câteva zile.

Dezolarea de pe chipul ofiţerului se accentuă.

— Generalul nu se află în Java. Preşedintele l-a trimis să conducă pentru şase săptămâni noua divizie de paraşutişti pe câmpul de antrenament din Menado, în Insulele Moluşte.

Malko încercă să-şi ascundă dezamăgirea. Aceste insule se aflau la două mii trei sute de kilometri distanţă de Djakarta. Cu alte cuvinte, la o distanţă astronomică.

— A plecat de mult timp?

— De trei zile, răspunse gradatul. Cu ce vă pot fi de folos?

Omul părea sincer şi se vedea că nu minte. Absenţa generalului era uşor de verificat. Cu regret, Malko îi dădu plicul şi pachetul cu şosete. Agenţii indonezieni aveau să-l treacă pe sub razele X.

— Vă rog să-i daţi astea când se întoarce, zise el. Îmi pare nespus de rău că nu am putut să-l întâlnesc.

Locotenentul îl conduse politicos până la ieşire şi ordonă santinelei să cheme un taxiciclu. Malko se întoarse în centrul oraşului posomorât şi neliniştit. Era deja identificat din moment ce încercaseră să-l elimine. Şi asta pentru ca să nu se mai intereseze de arme. Capul continua să-l doară îngrozitor. Iar din cele două persoane care ar fi putut să-l ajute, una era moartă, iar cealaltă, la dracu-n praznic.

Îi mai rămăsese doar o unică pistă ca să dea de urma armelor: necunoscuta brună de pe *Bremen*. Deodată, Malko se întoarse să vadă dacă nu cumva este urmărit de cineva. Ar fi dat orice ca generalul Unbung să fi renunţat la antrenamentul acela. Se simţea la fel de vulnerabil ca şi un melc fără cochilie, mai cu seamă fiindcă nu ştia nimic despre cei pe care trebuia să-i înfrunte.

Capitolul III

Un grup de hinduşi resemnaţi şi murdari se instalase în holul aeroportului: Boeingul Air India avea trei zile întârziere, iar ei nu mai aveau bani ca să meargă la un hotel. Malko îi ocoli cu grijă.

Caravelle de la Thai International reprezenta singura pată de culoare pe acest aeroport sinistru. Avionul sosise de la Bangkok la ora treisprezece şi douăzeci, plin până la refuz. Cu greu reuşise Malko să-şi găsească un loc în el. De trei ori pe săptămână; Thai asigura la Bangkok corespondenţa cu Transasian Express al Scandinavian Airlines, care sosea de la New York şi din Europa survolând URSS. Era tocmai zborul ales de Malko. Astfel se câştigau cel puţin zece ore pe ruta din sud. Şi asta, doar cu o singură escală la Taşkent, de unde se putea cumpăra caviar!

Ceva mai retras, aştepta un Tupolev al companiei, sovietice Aeroflot, păzit de soldaţi înarmaţi cu mitraliere. El avea un singur zbor pe săptămână, mergând direct la Moscova. Indonezienii cochetau cu Estul.

Malko privea la pasagerii care se îmbarcaseră cu el la Djakarta pentru Bali: două perechi de vârstă medie, probabil americani, două olandeze care cârâiau ca două coţofene şi erau încălţate cu nişte pantofi de dimensiuni incredibil de mari, o văduvă din California, adâncită în lectura unui bestseller gros ca un anuar şi doi japonezi care priveau cu dezgust nedisimulat murdăria din aeroport. Parcă acesta arăta totuşi altfel atunci când armata Mikadoului ocupa Batavia...

La orizont nu părea să fie nici un spion.

Malko petrecuse o noapte de nesomn la *Indonezia*. În ciuda compresei cu gheaţă pe care o pusese pe rană, încă mai avea dureri şi era cuprins de ameţeli când încerca să se aplece.

Amintirea sălbăticiei cu care fusese omorât Medan nu-i dădea pace. De ce fusese eliminat informatorul său? Ce aflase el atât de important despre arme? Şi de ce voiseră să-l lichideze şi pe el, deşi nu ştia încă nimic? Era curios dacă necunoscuta brunetă avea vreo legătură cu încărcătura cargoului *Bremen*.

— Thai International anunţă plecarea cursei cu numărul 403 pentru Denpasar, se auzi în difuzoare. Călătorii sunt rugaţi să se prezinte la poarta numărul 4.

Malko se ridică de pe banchetă. Cel puţin, la Bali, era pe malul mării şi cu siguranţă era ceva mai curat ca aici... Dacă generalul Unbung nu ar fi plecat la celălalt capăt al Indoneziei...

*

* *

Lungit în confortabilul fotoliu al avionului Caravelle, Malko observa cu plăcere graţioasa stewardesă îmbrăcată în sarong, îi amintea de misiunea pe care o avusese la Bangkok[4]. Ce se mai întâmplase oare cu Thepin, frumoasa tai care voia să se mărite cu el? Sau cu colonelul White, de la CIA, care fusese prins între amibi şi comunişti...

Acest gând îl făcu să se întoarcă la prezent, la misiunea sa. Încă o dată, David Wise îl smulsese din castelul său cu o telegramă. Drumul cel mai scurt ca să meargă din Europa în Bali era cu Transasian Express, al Scandinavian Airlines, cu ruta Copenhaga – Taşkent – Bangkok, iar Malko întâlnise la hotelul *Royal* din Copenhaga pe tânărul şi timidul reprezentant al lui David Wise care îi dădu dosarul misiunii. Era încă un universitar cumpărat de CIA pentru un pumn de dolari. Clasica poveste.

Alerta fusese dată de o informaţie ce venise de la Praga. O secretară în vârstă de cincizeci de ani, recrutată de CIA cu mulţi ani în urmă şi care în prezent nu mai servea la mare lucru, fusese cea care mirosise ceva necurat. Ea lucra pentru Societatea Naţională de Comerţ Exterior a Cehiei, Omnipol, la secţia arme şi muniţii.

Ea obişnuia să păstreze întotdeauna câte o copie din borderourile fiecărui transport, pe care o comunica şeilor de la CIA, cu ajutorul unei căsuţe poştale.

Un angajat al Centralei CIA de la Viena tria acest curier încărcat de date. Şi iată că, într-o bună zi, a descoperit ceva extrem de interesant.

Malaiezia trebuie că se pregătea să facă faţă unei uriaşe invazii de rinoceri sau de tigri bengalezi, căci Societatea Schulter International din Singapore comandase o sută de mii de cartuşe de 7,92 milimetri, cu dulii de alamă şi gloanţe din plumb dur. Acest lucru nu ar fi fost decât o coincidenţă neplăcută, dacă toate aceste muniţii s-ar fi deosebit vreun pic de cele utilizate pentru puştile automate Sturmgewehr. Comanda fusese imediat acceptată şi onorată.

Faptul că aceste douăzeci şi patru de tone de muniţie ar fi ajuns să extermine toţi tigrii şi toţi rinocerii din Extremul Orient părea să nu frapeze cu nimic pe vreunul dintre birocraţii de la Omnipol. Însă Societatea Schulter International dădea dovadă de o prudenţă demnă de Sioux. Portul din Singapore era ameninţat să devină strangulat de mulţimea epavelor. Comanda respectivă conţinea aşadar şi douăzeci de tone de explozivi.

Această cantitate ar fi fost suficientă ca să poată arunca în aer toate epavele împotmolite, portul şi chiar o bună parte din insula Singapore. Dar niciodată nu poţi fi suficient de prevăzător...

Printr-o întâmplare ciudată, potrivit actului eliberat de Omnipol, a cărui copie ajunsese la CIA, aceşti explozivi se găseau sub forma unor

[4] Vezi: *SAS – Aurul de pe râul Kwai* (n.a.).

grenade de mână şi de rachete bazooka. În scopul de a stabili un comerţ fructuos cu arme de vânătoare, societatea mai comandase şi două mii de carabine de vânătoare. Şi cu siguranţă că, din neatenţia unui funcţionar angajat al Omnipolului, în loc de carabine, fuseseră trecute armele de război de o mare eficacitate, Sturmgewehr.

Dacă toată această comandă fusese făcută cu scopul de a-i ajuta pe viitorii vânători să termine şi cu animalele cele mai încăpăţânate din Cehoslovacia, în comandă mai erau trecute şi şase cutii cu mitraliere MG-42 cu ţeavă de reîncărcare, la fabulosul preţ de trei sute cincizeci de dolari. Acestea fuseseră trecute pe borderou ca materiale de întreţinere. Nimic nu este prea mult pentru încurajarea sportului.

Toată această încărcătură a tranzitat lumea în modul cel mai legal cu putinţă, trecând prin Germania pentru a fi încărcată la Hamburg pe cargoul *Bremen*, cu destinaţia Djakarta şi Singapore.

Telexurile CIA începură să lucreze febril când, după o verificare de rutină, s-a descoperit că Societatea Schulter International nu era decât un birouaş unde se întocmeau scrisori comerciale, reprezentat de un cetăţean panamez.

De aici şi până la a deduce că această deosebit de interesantă încărcătură avea să fie debarcată la Djakarta, nu mai era decât un pas, căci, la Singapore, controalele erau mult prea stricte ca traficanţii să aibă curajul să introducă o asemenea cantitate de arme.

CIA nu a vrut să ia în consideraţie ipoteza potrivit căreia căpitanul cargoului a încărcat armele doar ca să le arunce în mare undeva, între Hamburg şi Singapore, ca un superb sacrificiu în slujba păcii.

În această parte a lumii, existau aproximativ trei mii de insule ce aparţineau de Indonezia, o ţară pentru care stabilitatea politică nu era trăsătura dominantă. Mai exista Noua Guineee, Timor, jumătate sub dominaţie portugheză şi jumătate independente, precum şi vreo şase sultanate aflate în continuă fierbere, ca să nu mai vorbim de malaiezii a căror unică dorinţă era moartea indonezienilor.

Aşa că erau destui amatori pentru o încărcătură de moarte rapidă. Indonezienii propriu-zişi nici nu mai erau puşi la socoteală. Din clipa în care dobândiseră independenţa faţă de olandezi, avuseseră loc numeroase mişcări atât de orientare prooccidentală cât şi procomunistă.

Computerele CIA începură să lucreze în mod serios. Era absolut necesar ca să se afle ce destinaţie aveau aceste arme... şi la ce urmau să servească, în afară de vânătoarea de tigri.

Iată aşadar cum a ajuns Malko într-un super-DC-8 al Scandinavian Airlines, cu ruta Bangkok, în care a petrecut zece ore de aşteptare, bând şampanie şi mâncând caviar înainte ca să apară adevăratele probleme...

Guvernul indonezian actual numai de stânga nu era. CIA era

hotărâtă ca lucrurile să se menţină în stadiul actual, fiind gata să pună umărul în mod discret pentru asta…

Pe timpuri, mercenarii Companiei bombardaseră palatul guvernamental de la Bogor, ca să-l facă pe preşedintele Sukarno, înclinat către Est, să reflecteze mai bine. De atunci, indonezienii nu-i mai aveau pe americani la inimă, fapt ce nu uşura deloc lucrurile. Din cauza asta se gândiseră aceştia să-l cheme pe Malko, obişnuit cu situaţiile speciale.

În mod evident, armele ar fi putut fi descărcate într-una din cele trei mii de insuliţe din arhipelagul indonezian, dintre care multe erau pustii… Era ca şi cum ai fi căutat un ac în carul cu fân.

Trimisul lui David Wise îi precizase cu suavitate lui Malko:

— În afară de contactul local, nu aveţi voie să contactaţi decât o singură altă persoană: pe generalul Unbung. Este o persoană de cea mai mare încredere.

Pe bună dreptate. Sus-numitul general închisese pudic ochii cu cinci ani mai devreme, când avioanele B-26 aterizaseră pe pământul Indoneziei, înainte de a bombarda un guvern clandestin şi comunist.

Dar acum, din nefericire, drăguţul general era tocmai la dracu-n praznic.

Stewardesa întrerupse reveria lui Malko, aplecându-se către el.

— Doriţi să beţi ceva?

Malko simţea într-adevăr că trebuie să-şi refacă forţele.

— Aveţi Dom Perignon?

— Ne pare rău, nu avem. Iată ce vă putem oferi.

Tânăra îi prezentă nişte Brut Imperial 1964, Moet et Chandon.

— Este aproape la fel de bun şi acesta, o asigură Malko.

El privi gânditor la licoarea de culoarea chihlimbarului cu care era umplut paharul său… Brusc, îi veni o inspiraţie.

— Vorbiţi limba indoneziană? o întrebă el pe stewardesă.

— Desigur. De ce?

— Puteţi să-mi spuneţi ce semnificaţie are cuvântul Kali?

Ea încruntă o secundă sprâncenele, apoi spuse:

— Kali? Este un prenume. Un prenume de femeie. De altfel şi pe cea de a patra soţie a preşedintelui o cheamă Kali. După cum anunţă ziarele din Djakarta, ea tocmai se află la Bali. Poate veţi avea ocazia să o întâlniţi…

Malko fu pe punctul să-şi răstoarne paharul cu băutură. Dar cu siguranţă că erau multe femei cu acest nume în Indonezia.

— Este un prenume obişnuit?

Tânăra tai clătină din cap:

— O, nu! Este chiar foarte rar. Provine din Malaiezia.

Văzând chipul preocupat al lui Malko, ea râse uşor.

— Pentru că vă interesează atât de mult, vă voi arăta o fotografie.

Este o femeie extrem de frumoasă.

În vocea fetei era un strop de invidie. Ea se îndepărtă către cabina din spate şi se întoarse aducând o revistă ilustrată pe care o deschise la pagina unde era o fotografie mare în culori.

— Priviţi!

Într-adevăr, Kali era deosebit de frumoasă. Avea chipul triunghiular, cu ochi mari şi migdalaţi, cu o gură mare, ale cărei buze întredeschise lăsau să se vadă două şiruri de dinţi perfecţi şi cu o frunte lată şi bombată. În ciuda frumuseţii sale, avea un aer dur şi voluntar.

— Curând nu va mai apărea în ziare. Se spune că preşedintele vrea să-şi aleagă altă soţie, spuse fata cu suavitate. Acum câteva zile, mă aflam la Djakarta la o serată şi l-am văzut însoţit de o fată încântătoare. Este o fostă stewardesă a companiei Garuda. O cheamă Dewa şi este pe jumătate japoneză! El părea serios îndrăgostit de ea şi păreau foarte uniţi. A obligat-o să renunţe la serviciu ca să se poată stabili în palat...

Detaliile legate de viaţa sexuală a preşedintelui îl interesau destul de puţin pe Malko. El mulţumi stewardesei şi îşi savură pe îndelete şampania, adâncit în gânduri.

Ce avea să descopere în Bali?

Părea aproape imposibil ca frumoasa soţie a preşedintelui să fie amestecată în traficul de arme. Era vorba de o simplă coincidenţă. Din păcate, când eşti de meserie agent secret în slujba unei agenţii ca CIA, nu prea ai voie să crezi în coincidenţe... Mai ales într-o afacere soldată cu un cadavru şi cu o tentativă de omor...

Şirurile muntoase ale insulei Java se vedeau defilând pe sub aripile avionului Caravelle al companiei Thai. Mai era doar o jumătate de oră de zbor până la Denpasar. Malko închise ochii aurii şi încercă să-şi anestezieze durerea de cap cu şampanie.

*

* *

O ploaie torenţială limita puternic vizibilitatea. Începuse deja anotimpul ploilor. Prin hublou, Malko distingea cu greu o mică construcţie şi o pistă minusculă. Locul era înconjurat de jungla deasă. Avionul se pregătea să aterizeze la Denpasar, capitala insulei Bali.

Până să ajungă în aeroport, Malko fu udat până la piele de ploaia călduţă. Din fericire, afară aştepta minibuzul hotelului *Bali-Beach Intercontinental.* Zece minute mai târziu, se afla pe autostrada ce ducea la Denpasar. *Bali-Beach* se afla lângă satul Sanur, pe malul mării. Pe lângă maşină treceau ţărani, nepăsători faţă de ploaia deasă, cu frunze mari de bananier în loc de umbrele.

În apropiere de hotel, Malko observă o bătrână cu sânii goi şi fleşcăiţi, care se uita la autobuz. Văzând construcţia acestui hotel, ai fi putut crede că Războiul Pacificului nu luase încă sfârşit! Semăna cu un

enorm bloc verzui şi masiv. Ca să întărească această iluzie, în apropiere se afla epava eşuată a unei nave, ce putrezea acolo lugubră şi părăsită.

Marele hol al hotelului era gol. O armată întreagă de băieţi de serviciu, care semănau cu nişte broaşte din cauza costumelor verzi, se năpustiră să ia în primire bagajele lui Malko. Acesta se întrebă brusc ce căuta el aici la capătul pământului apoi se îndreptă spre recepţie ca să se legitimeze. Îşi trecu în fişă adevăratul său nume: Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko Linge, cu domiciliul la Liezen, Austria. Agent voiajor. În vreme ce îşi completa fişa, vocea unei femei îl făcu să se întoarcă.

— Daţi-mi, vă rog, cheia de la camera 214.

Un miros suav de parfum franţuzesc îi pătrunse în nări. Era Miss Dior. Ceva cu totul neobişnuit în această parte a lumii.

Stiloul său rămase suspendat în aer.

Vocea era a unei fete brune, atât de frumoasă că îţi tăia răsuflarea. Aceasta avea pe ea doar un bikini minuscul de un alb strălucitor, era desculţă, iar mâinile ei fine aveau nişte unghii lăcuite cu roşu. Părul lung era prins cu o eşarfă multicoloră. Chipul de o perfecţiune rară avea trăsăturile fine graţie unui nas cârn, cu nările nervoase. Ochii de un albastru cenuşiu erau uşor machiaţi şi exprimau o deosebită distincţie.

Era chiar necunoscuta de pe *Bremen.*

Când fata se îndepărtă, Malko simţi un şoc în epigastru. Creatura aceea avea un trup aşa cum numai în muzeele cu artă greacă se putea admira. Şoldurile în formă de amforă, talia incredibil de fină şi un mers de regină, totul emana senzualitate.

Ce căuta această fiinţă de vis la Bali? Engleza ei avea un accent ce nu putea fi definit. Malko o văzu că se opreşte în faţa ascensorului.

Cum îşi completase deja fişa personală, el se grăbi să o ajungă din urmă. Împins de băiatul cu bagajele, el atinse în treacăt trupul admirabil al fetei şi se scuză cu un zâmbet. Cunoscând puterea magică a ochilor săi de aur, îşi scoase ochelarii fumurii.

Cei doi ochi albaştri se ridicară către el. Malko simţi cum îl studiază ca pe o insectă, apoi o lumină imperceptibilă de interes îndulci chipul necunoscutei. Ochii ei avură o rază de surâs, dar nici un muşchi nu i se clinti pe chip.

Când ochii de aur ai lui Malko se opriră asupra frumoasei guri întredeschise, el se simţi ca electrocutat. Necunoscuta se întoarse uşor şi strânse cu mâna geanta din piele roşie pe care o mai văzuse şi pe cargoul *Bremen*.

Malko ajunse la etajul său. El coborî din lift, simţind în spate privirea sfredelitoare a fetei. Un lucru era sigur. Ori ea merita un premiu pentru prefăcătorie, ori el era teribil de seducător. Aparenţele

înclinau spre concluzia că fata simţise o slăbiciune pentru el. Iar acest fapt risca ori să complice lucrurile, ori să le simplifice.

Capitolul IV

Lungit pe o saltea lângă piscina hotelului, Malko observa din spatele ochelarilor fumurii un bărbat pleşuv, alb ca un furuncul copt, care făcea o curte de elefant fetelor de serviciu indoneziene. Descurajat de zâmbetele lor reci, el se apropie de Malko cu un pahar în mână.

— Ce spuneţi, dragă domnule, nu-i aşa că sunt de-a dreptul încântătoare?

Malko se prezentase ca fiind reprezentantul unei agenţii de voiaj, venit acolo cu scopul de a pune la punct un circuit turistic. Interlocutorul său, un olandez, venise ca să discute cu autorităţile insulei despre construirea în Bali a unei centrale electrice. În cele trei zile în care se aflase la *Bali-Beach*, Malko îi trecuse prin sită pe toţi clienţii hotelului, căutând unul care ar fi putut avea vreo legătură cu traficul de armament. Aici era singurul loc din Bali unde puteau fi găzduiţi europenii. Din nefericire însă, nu izbutise să facă nici un pas înainte.

— Sunt într-adevăr delicioase, făcu Malko.

Micuţele chelneriţe erau plătite cu doar doi dolari pe lună. Dar în ciuda acestui salariu de mizerie, nici una dintre ele nu ceda avansurilor făcute de străini. Fiind total inaccesibile, olandezul nostru nu mai prididea în a-l asalta pe Malko, încercând să-l ia cu el la bar ca să-şi umple burţile cu bere Heineken.

De fiecare dată, conversaţia lor se axa pe atracţia numărul unu a hotelului *Bali-Beach* şi anume, bruneta necunoscută.

Toţi masculii din hotel îşi lungeau gâtul după şoldurile în formă de amforă. Permanent însoţită de un indonezian atletic, cu ochii ascunşi după o pereche de ochelari negri, ea îşi petrecea timpul între piscină, lungi promenade pe plaja din apropiere şi câteva excursii.

În fiecare seară, purtă câte o rochie diferită, însă întotdeauna ultrascurtă, ce-i punea în valoare trupul desăvârşit. De vorbit, nu vorbea cu nimeni.

Malko încercase adesea să capteze privirea impenetrabilă a ochilor cenuşii. Ea îi susţinuse privirea, însă nimic mai mult. Malko nu reuşea să se dumirească. Traficul cu arme nu era o meserie pentru femeile frumoase. Cu toate acestea, nu visase: cu ochii lui o văzuse când debarcase de pe *Bremen.*

Dintr-o dată, un stol de fete îmbrăcate în sarong se precipită către uşa ce dădea spre galeria comercială de lângă piscină. Malko şi olandezul se uitară în direcţia aceea.

Uşa se deschise larg, lăsând să se vadă o tânără indoneziancă ce avea trupul înfăşurat într-un sari roşu. Ea înainta cu un mers

maiestuos, cu capul înălţat şi drept, având în picioare sandale de aur. Părul ei era ridicat într-un coc complicat în care erau înfipte flori de magnolie. Merita să te uiţi la ea!

În spatele fetei, se înghesuiau vreo şase bărbaţi, dintre care doi purtau uniformă, iar alţi doi, mai bătrâni, aveau pe ei nişte togi de culoare gălbuie, ceva în stilul preoţilor budişti.

Pe măsură ce femeia înainta, micile servitoare i se închinau cu frunţile până la pământ. Ea trecu prin faţa lui Malko fără să-i adreseze vreo privire, iar acesta putu să admire nestingherit puritatea profilului ei. Era îndrăcit de frumoasă.

— Cine este? îl întrebă el pe olandez.

Acesta tresări.

— Cum, nu ştii? Este Kali, soţia preşedintelui, mă rog, cea de a patra soţie a sa. Se pare că înainte era o prostituată, iar el a cunoscut-o într-un bordel pentru bogătanii din Djakarta..

Malko privi gânditor silueta fină a femeii. Deja avea de a face cu prea multe coincidenţe. Revăzu cu ochii minţii pe Medan care murise cu numele „Kali” pe buze. Iar acum, el se afla doar la câţiva paşi de o femeie, cu numele Kali, în acelaşi loc în care se afla şi necunoscuta de pe *Bremen.*

Dar ce legătură putea să existe între nevasta preşedintelui şi traficanţii de arme?

— Cei doi moşnegi îmbrăcaţi în togă sunt *guru* în slujba preşedintelui, îi explică olandezul lui Malko. Se pare că tipul este foarte superstiţios.

Kali se instală sub o umbrelă de soare, cu cei doi guru de o parte şi de cealaltă. Avea privirea întoarsă către mare. Malko află că se afla la hotel de o săptămână, dar îşi părăseşte foarte rar apartamentul de la ultimul etaj. Acum, ea sorbea *lime*[5] dintr-un pahar.

Malko se întreba cum ar putea să intre în contact cu ea. Piscina şi terenul din jur, mărginit cu cocotieri, se aflau la o altitudine de trei metri faţă de nivelul mării. La plajă se putea ajunge coborând nişte trepte de piatră, pline în permanenţă cu negustorii de *batik*, cărora le era interzis să pătrundă în spaţiul rezervat hotelului. Când aceştia o zăriră pe Kali, începură să se agite ca nebunii, fluturând cupoanele cu ţesături şi prosternându-se cu capetele în nisip.

Şi miracolul se produse. Soţia preşedintelui le făcu marele hatâr de a-i băga în seamă. Probabil că se plictisea îngrozitor, căci se îndreptă spre această piaţă ambulantă, nu înainte de a da un ordin celor doi *guru,* îngenuncheaţi în mod grotesc.

Imediat ce Kali se îndepărtă, Malko adresă un surâs primului *guru*. Frumoasa Kali îl intriga prea mult. Spera din tot sufletul ca *guru* să

[5] Suc de lămâi amare (n.a.).

vorbească limba engleză. Spre marea lui surpriză, acesta îi răspunse descoperind nişte cioturi îngălbenite. Profitând de ocazie, Malko se apropie de el şi se hotărî să facă pe turistul imbecil.

— Ce femeie fermecătoare! remarcă el cu voce tare.

Guru rânji şi spuse cu un ton sentenţios într-o engleză bolovănoasă:

— Excelenţa Sa este în primul rând o femeie sfântă.

În vocea lui se simţea o uşoară undă de reproş. Apoi, *guru* se dezlănţui. Mâna sa descărnată şi murdară se îndreptă spre pieptul lui Malko.

— Este o femeie sfântă, repetă el, care, ca şi preşedintele, trăieşte în cea mai adâncă sărăcie. Nu posedă nimic. Ştiaţi că nu are decât două saronguri?

Şi probabil încă şapte haine de vizon…

Malko dădu din cap vrând să pară vădit impresionat. Avea în faţa sa un candidat la medalia de aur pentru talentul de împuiere a capului.

— Şi ce face Excelenţa Sa, Doamna Preşedinte, în Bali? intră el în joc.

Ochii bulbucaţi ai bătrânului se rotiră în orbite.

— A venit aici ca să mediteze.

Aşadar? *Bali-Beach* avea acum rangul de templu. Pentru asta ar fi meritat cel puţin trei stele… Adevărul era că doamna Kali nu făcea baie, nu se îmbrăca în costum de plajă, iar în Denpasar nu existau localuri de noapte… Aşa că nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să mediteze… Sau să se consacre unor activităţi… temporare.

Lui Malko i-ar fi plăcut să afle ceva mai mult.

— Doamna Preşedinte participă la munca Preşedintelui?

Guru încuviinţă cu vigoare.

— Da, prin operele de caritate pe care le face. Şi, în plus, de mai multe ori pe zi, se roagă pentru fericirea poporului indonezian.

Privirea lui arzătoare şi uşor halucinată se opri asupra lui Malko atunci când remarcă zâmbind dulceag:

— Mă bucur când aud că un străin este interesat de poporul nostru. Aş vrea să fac ceva pentru dumneavoastră… Veniţi mai aproape.

Malko se supuse, dar fără prea mult entuziasm. Sfinţenia *guru*-lui părea să fie însoţită de o murdărie ce sfida orice imaginaţie. Indonezianul se scotoci prin faldurile togii şi scoase un flaconaş pe care îl băgă cu sila în mâna lui Malko.

— Am onoarea de a fi uneori prezent la baia Preşedintelui, şopti el. Am pus aici nişte apă impregnată de sfinţenia lui. Luaţi-o, vă va aduce multă fericire.

— Mulţumesc, abia reuşi să articuleze Malko, cu stomacul întors pe dos.

Celălalt coborî vocea şi mai mult.

— De obicei, costă o mie de rupii, dar cum dumneavoastră sunteţi

străin, nu trebuie să-mi daţi decât cinci sute…

Sufocându-se de stupoare, Malko se îndreptă către masă ca să ia portofelul cu bani. *Guru* făcu bancnotele să dispară sub togă chiar în clipa în care Kali se întorcea în hotel, apoi arboră o atitudine profund meditativă… înfuriat, Malko îşi oferi luxul de a pune flaconaşul pe masă, la vedere. Măcar atât putea face pentru preţul pe care îl plătise…

Soţia preşedintelui părea cu mult prea sfântă ca să fie cu adevărat aşa. Ea îşi termină băutura şi se îndreptă cu demnitate către turnul ei de fildeş, escortată de cei doi *guru.*

În zadar încercă Malko să-i atragă atenţia. Era la fel de distantă ca şi regina din Saba. Totuşi sarongul nu reuşea să-i acopere în întregime trupul plin de nuri, cu forme perfecte. Malko avu chiar impresia că nu purta sutien, iar acest lucru nu era deloc compatibil cu statutul de sfântă.

O dată ce Kali dispăru din decor, piscina de la *Bali-Beach* fu învăluită de toropeală. Olandezul comandă un whisky J&B. Privindu-şi banii, Malko realiză că nu mai are decât dolari. Or, la hotel, schimbul valutar se făcea la paritatea oficială ce reprezenta doar jumătate din suma pe care ar fi putut să o obţină la negru.

— Ştiţi cumva un loc unde aş putea să schimb nişte dolari? îl întrebă el pe tovarăşul său.

— Desigur, la Josephine. Dacă închideţi ochii la comision, aveţi şansa să primiţi o bonificaţie în natură.

— La ce vă referiţi?

Olandezul schiţă un gest vag.

— Este vorba de o fată mai specială, care lucrează pe faţă. Dacă aveţi cumva chef să vă culcaţi cu ea, vă stă la dispoziţie. Aici, în Bali, unde femeile nu se prostituează, este o adevărată raritate.

Malko nu avea pretenţii chiar atât de mari.

— Duceţi-vă diseară, continuă olandezul. Ca să fie mai discret. Orice taximetrist îi cunoaşte adresa.

Malko îi mulţumi şi îşi reluă meditaţia. De când sosise în Indonezia, bătea pasul pe loc. Stocul de arme se volatilizase, iar el nu avea nici cea mai vagă idee în legătură cu motivul pentru care fusese ucis informatorul său.

La Bali, nu exista nimeni pe care ar fi putut să-l întrebe. Pe această insulă nu apărea nici măcar un ziar. Era complet rupt de lume. De ce armele ar fi eşuat aici? Oamenii păreau liniştiţi şi blânzi. În fiecare seară, lungi procesiuni de fete şi băieţi, îmbrăcaţi în straie tradiţionale, se îndreptau către temple, încărcaţi cu ofrande pentru nenumăraţii lor zei.

Din lipsă de altă activitate, Malko se hotărî să meargă să-şi schimbe dolarii. Îşi mai acorda un răgaz până la sfârşitul săptămânii pentru a

descoperi ceva în Bali. După aceea avea să plece iar la Djakarta ca să reia cercetările de la zero. Simţea însă că fiecare zi irosită multiplica riscul ca armele să fie utilizate...

El se scufundă în apa caldă a piscinei, cu gândul la Kali. Frumuseţea acesteia o eclipsa chiar şi pe necunoscuta de pe *Bremen.*

*

* *

Taxiul se hurduca pe şoseaua plină de gropi. Malko încerca în zadar să repereze locurile. Nu se vedea nici o lumină, nici un felinar. După căderea nopţii, întreaga insulă era înghiţită de întuneric. Electricitatea era încă un lux rezervat posesorilor de grupuri electrogene, ca *Bali-Beach.*

Ceilalţi se aflau în plin Ev Mediu.

Malko doar rosti numele „Josephine", că şoferul de taxi demară imediat. Mergeau deja de un sfert de oră, iar noaptea se lăsase brusc şi complet, aşa cum se întâmplă la tropice.

La curbe, farurile luminau o pădure deasă. După ce trecu de un pod îngust ce trecea peste un curs de apă, maşina se opri într-o mică piaţă circulară. Şoferul se întoarse spre Malko şi îi arătă cu mâna o clădire întunecată.

— Josephine, *here!*

Era o casă făcută din lemn, a cărei scară era slab luminată de flacăra unei lămpi cu gaz ce spânzura deasupra intrării. După ce traversă o micuţă grădină japoneză, Malko urcă scările păşind cu grijă şi pătrunse într-o încăpere în care era aprinsă o altă lampă. O femeie parfumată se materializă brusc alături de el.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă ea cu o voce dulce în englezeşte.

— O caut pe Josephine.

— Eu sunt.

Vocea avea un timbru plăcut şi muzical. Se auziră nişte zgomote şi deodată fu aprinsă o lumină cu mult mai puternică ce aproape că îl orbi pe Malko. Josephine se afla în continuare în penumbră. Examenul la care îl supuse rezultă favorabil, căci se hotărî să intre şi ea în conul de lumină.

Era o femeie superbă, de aproximativ treizeci de ani. Un pantalon mulat îi scotea în evidenţă fesele atât de cambrate, că ar fi putut susţine un platou. Bustul îi era la fel de mândru, desenat sub un jerseu ce lăsa să se contureze sfârcurile sânilor. Josephine avea trăsături regulate, o gură mare şi cărnoasă şi ochi negri. Cu mâinile ei lungi, încărcate cu inele pe aproape toate degetele, întruchipa la perfecţie pe frumoasa hetairă din sfintele scripturi.

— Am nişte dolari. Se pare că...

Metisa izbucni într-un hohot de râs sănătos.

— Bineînţeles. Cam ce sumă aveţi?

— Două sute.

Frumosul botişor al Josephinei se strâmbă.

— Nu aveţi mai mult?

— O să mai vin şi altă dată.

Ea puse mâna pe braţul gol al lui Malko şi fu străbătută de un val de dorinţă.

— Veniţi cu mine.

Cei doi pătrunseră într-un budoar în care ardea o altă lampă cu gaz. Fără multe mofturi, Josephine îngenunche pe duşumea şi, bombându-şi fundul, se aplecă să deschidă un mic seif ce era încastrat în zid. Apoi se ridică ţinând în mână un teanc enorm de bancnote murdare pe care îl aruncă pe pat.

Seiful rămase deschis, lăsând să se vadă teancurile de bani. Înăuntru se găsea o adevărată avere. Josephine numără rupiile cu repeziciune şi luă dolarii lui Malko şi îi examină la lumina lămpii înainte de a-i arunca în seif.

Cu mâna aşezată pe un teanc de bancnote, spuse deodată cu glasul ei cântător:

— Îmi plăceţi foarte mult. De ce nu mai rămâneţi un pic?

Sânii ei erau parcă mai umflaţi, la fel şi sfârcurile lor.

Parfumul ei puternic şi de bună calitate îl învălui pe Malko, iar lastexul pantalonului foşni în clipa când femeia îşi desfăcu picioarele.

Puţini clienţi ar fi rezistat în faţa ochilor ei strălucitori. Josephine avea geniu. În faţa ezitării lui, ea îşi descoperi dinţii strălucitor de albi şi îşi cambră şi mai mult bustul.

— Doar nu o să-mi refuzaţi o pereche de pantofi.

— Pantofi? făcu Malko surprins.

Josephine se ridică şi, atingându-l în trecere, merse către un dulap pe care îl deschise. Dulapul era plin cu sute de perechi de pantofi, toate având tocuri extrem de înalte. Erau pantofi de toate culorile şi de toate formele. Metisa se întoarse către el.

— Vreţi să-mi pun nişte pantofi? Sunt foarte drăguţi.

Înainte ca Malko să-i poată răspunde, îl luă de mână şi îl trase către ea.

Malko avu impresia că o forţă necunoscută îi împinge unul către celălalt. Parcă plutea în efluvii de parfum. O limbă caldă şi puternică începu să-i exploreze gura.

Femeia se retrase contrariată că bărbatul nu reacţionează.

— Sunt foarte frumoasă, spuse ea.

Pe neaşteptate, ea îşi scoase bluza şi rămase numai într-un sutien negru cu jumătate de cupă. Cu un gest graţios, ea şi-l desfăcu şi-şi lipi sânii goi de pieptul lui Malko.

— Ei?

Adevărul era că nici nu avea nevoie de sutien. Sânii ei plini şi tari erau un adevărat fenomen al naturii. Vârfurile lor ascuţite îl împungeau pe Malko prin cămaşă.

— Mângâie-i, îi şopti Josephine la ureche. Dacă nu-ţi plac, nu trebuie să-mi plăteşti nimic:

Întărind vorba cu fapta, ea îi apucă mâna şi-o aşeză pe carnea elastică şi fierbinte. Fără să vrea, Malko o strânse între degetele şi, pe dată, simţi cum îl cuprinde dorinţa. Orice rezistenţă umană are limitele ei. Nu-l mai interesa latura venală a pasiunii manifestate de metisă.

Brusc, vocea ascuţită a unei femei strigă ceva din cealaltă cameră. Josephine se îndepărtă cu brutalitate de Malko, de parcă acesta ar fu spus că nu vrea să-i plătească.

Cât ai clipi din ochi, ea îşi trase pe cap jerseul, lăsând sutienul pe pat.

— Aşteptaţi aici, zise ea în şoaptă. Nu trebuie să fiţi văzut. Mă întorc imediat.

Fără să-i mai aştepte răspunsul, ieşi închizând uşa după ea.

Cât despre Malko, acesta se simţea cam dezamăgit. De ce Josephine avusese un aer atât de speriat? Doar traficul ei era de notorietate publică. Mâi aşteptă câteva minute, apoi împinse uşurel uşa, nu înainte de a sufla în lampă. Curiozitatea este un defect nefericit, dar de multe ori poate să-ţi salveze viaţa.

El auzi mai multe femei vorbind. Apoi, reuşi să vadă o scenă care îl lăsă încremenit de stupoare.

Josephine stătea cu spatele, iar în faţa ei se aflau Kali şi necunoscuta de pe *Bremen!* Cele două femei o certau furioase pe indoneziană, care, la rândul ei, scuipa cuvintele în loc să le pronunţe.

Din nefericire, ele vorbeau cu mult prea încet ca Malko să poată înţelege ce spuneau. Lui îi veni să chiuie de bucurie! De data asta, hazardul îl ajutase cu siguranţă. Aşadar, Kali, soţia preşedintelui, era amestecată în traficul cu armament.

Era normal ca Josephine să nu vrea ca soţia preşedintelui să fie văzută cu ea, mai ales, discutând afaceri, destul de incompatibile cu meditaţia...

Fata cea brunetă se ridică brusc, ca şi cum ar fi vrut să plece, iar Malko se retrase repede. Era în pericol. Dacă cele două femei ar fi dat peste el acolo, s-ar fi produs o adevărată catastrofă. Pe bâjbâite, el găsi o fereastră şi o deschise. Aceasta dădea în grădină. Deja aflase destul.

Nu-i mai rămânea decât să găsească armele şi să-i înştiinţeze pe şefii săi din CIA despre modul în care îşi petrec timpul cele două frumoase femei.

În grădină, simţi că poate să respire mai bine. Cerul era presărat cu

stele şi noaptea era adâncă. Reuşi să dea de cărarea pe care intrase. Josephine îl credea încă acolo, aşteptând-o. Nici măcar nu ştia cum îl cheamă.

În clipa în care pătrunse în mica piaţă, în faţa lui apăru o siluetă. Din cauza întunericului, crezu că este vorba de şoferul său. Tipul îi bară calea. Se auzi clinchetul unei brichete. La lumina slabă a flăcăruii, Malko distinse faţa slabă a indonezianului care o însoţea adesea pe necunoscuta de pe *Bremen.* Acesta păru la fel de surprins ca şi el şi se îndepărtă dispărând în întuneric, mormăind un fel de scuze.

Malko reuşi să-şi găsească taxiul în care îl aştepta şoferul. După trei minute, maşina rula către *Bali-Beach.* Deodată, şoferul puse o frână bruscă. O procesiune lungă de oameni desculţi, ce purtau vase pe cap, defila în tăcere în întuneric. Doi dintre ei aveau lanterne minuscule. Aceasta era adevărata Bali, neştiută de turişti, ţara în care nenumăraţii zei erau adoraţi din timpuri imemoriale.

Balinezii dispărură în întuneric, iar vechiul taxi putu să-şi continue cursa. Malko simţea cum îi vâjâie capul. Ce trebuia să facă acum? Faptul că soţia preşedintelui era amestecată în traficul cu arme nu era de natură să-i uşureze misiunea. Cu siguranţă că dispunea de o protecţie nelimitată…

La Bali, Malko se afla singur. Pentru a ajunge la Djakarta, o scrisoare ar fi avut nevoie de câteva zile şi exista pericolul de a fi interceptată. Dacă prezenţa lui era descoperită, îşi punea viaţa într-un pericol de moarte. La fel ca şi informatorul său din Djakarta.

Holul hotelului era gol ca în fiecare seară. Malko se îndreptă către cafenea ca să consume eternul *nasi-goreng,* felul de mâncare clasic al bucătăriei indoneziene.

*

* *

Malko fu trezit de lumina soarelui. Toată noaptea plouase şi o umezeală înăbuşitoare se ridica dinspre plantaţia de cocotieri.

El se ridică din pat şi se uită în oglindă. Pe chipul său bronzat, ochii păreau şi mai aurii, iar părul şi mai blond. Numai cicatricele de pe trup nu dispăruseră sub stratul de bronz.

Ca să-şi mai ridice puţin moralul, el aruncă o privire către fotografia panoramică ce reprezenta castelul Liezen, de care nu se despărţea niciodată. În acest anotimp, era acoperit de zăpadă… Încă nu reuşise să-l restaureze în întregime. Malko spera să apuce ziua în care va putea trăi conform rangului său, fără să mai fie nevoit să cutreiere lumea. Să poată deschide oricând o sticlă de Don Perignon pentru prietenii săi şi să flirteze cu Alexandra…

Eternele sale costume din alpaca de culoare închisă erau prea călduroase pentru clima din Bali. Cu toate acestea, detesta să umble

îmbrăcat mai lejer. Aici însă tropicele erau mai puternice decât el. Din această cauză, evita să umble înarmat. Nici măcar un pistol extraplat nu poate fi ascuns uşor când porţi doar cămaşă şi un pantalon subţire. De aceea arma oa se odihnea pe fundul dublu al genţii de voiaj.

În uşă bătu cineva. Era o bătaie destul de timidă. Ca în fiecare dimineaţă, camerista îmbrăcată cu o uniformă verde îi aducea mocasinii albi, strălucind de curăţenie. El îi luă mulţumindu-i.

Începu să se îmbrace, cu gândul la cele petrecute în ajun. Se vedea obligat să joace cu cărţile pe masă cu necunoscuta de pe *Bremen.* La urma urmelor, era reprezentantul unui organism puternic şi bogat, cu care nici un traficant nu ar fi fost bucuros să intre în conflict. Oricând putea avea loc un accident! În timpul războiului din Algeria, traficanţii germani fuseseră anihilaţi de către SDEC francez.

Tocmai voia să-şi pună mocasinul în piciorul stâng, când observă ceva galben în interiorul pantofului. Semăna cu un firicel de lână.

El scutură mocasinul cu un gest reflex.

Saltul pe care îl făcu, îl propulsă în colţul opus al camerei, îşi dădu seama că scosese un urlet.

Un păianjen galben, cu diametrul unei farfurioare de ceai, căzuse din pantof. Cu picioarele lui păroase şi lungi se deplasa pe covor avansând încet către pat. Malko simţi că-i vine să vomite. Cu o mişcare rapidă, apucă lampa cu picior de pe noptieră şi o aruncă în oribila insectă. Un pocnet dezgustător se auzi şi pe mochetă rămase o pată galbenă şi lipicioasă, formată în jurul picioarelor lungi, scuturate de agonie. Malko era livid. Ciupitura acestui păianjen numit *mygale* era mortală. Aceşti păianjeni trăiau de obicei în cocotieri. Părea o coincidenţă cu mult prea stranie ca această bestie să nimerească întâmplător chiar în pantoful lui.

Dacă n-ar fi fost atent, acum ar fi fost un cadavru. Otrava de *mygale* provoca paralizia imediată a centrilor nervoşi. Şi nu avea nici un antidot. Băştinaşii din Borneo o foloseau pentru fabricarea săgeţilor otrăvite.

Primul reflex al lui Malko a fost să o găsească pe fata care îi adusese pantofii la uşă. Apoi se răzgândi. La ce bun?

Fata putea să nu fie complice şi oricum ar fi negat.

Atunci, Malko se gândi la frumoasa Kali. Era sigur că ea fusese cea care ordonase uciderea lui. Şi va continua să o facă. Ca soţie a preşedintelui, se simţea invulnerabilă şi atotputernică. Indonezianul care îl văzuse în ajun o avertizase, iar reacţia ei nu întârziase să se producă. Un simplu traficant nu ar fi reacţionat astfel faţă de un agent al CIA. Or, de când fusese ucis Medan, paria că adversarii săi îi cunoşteau foarte bine intenţiile…

Singura soluţie era să-i poată intimida pe vânzătorii de arme, concurând-o pe bruneta necunoscută şi să poată trata cu aceştia.

Roate reuşea să cumpere el încărcătura... Lucrurile nu erau deloc uşoare.

Această insulă paradiziacă putea să se transforme oricând într-o capcană mortală. Frumoasa Kali nu se va opri după această tentativă ratată. Era la ea acasă. Malko putea să dispară fără să lase nici cea mai mică urmă.

Cu toate acestea, el nu putea părăsi Bali şi să-i lase câmp liber de acţiune.

Ocolind cu grijă oribila insectă, ieşi din cameră. Femeia de serviciu avea să aibă o mică surpriză.

Capitolul V

Însoţitorul brunei de pe *Bremen* ce înota în piscina hotelului *Bali-Beach* semăna cu un peşte piranha băgat într-un acvariu, datorită aerului său feroce. Malko observa locul luându-şi toate măsurile de prevedere. Pentru ziua aceea era suficient un mygale. Lumina brichetei aprinse în noapte îi stăruia în minte. Era sigur că acest „piranha” îl denunţase. Cu toate acestea, nici el şi nici stăpâna lui nu tresăriră când îl zăriră.

Căldura caniculară alungase din piscină pe puţinii turişti care se aflau în zonă. Apa era parcă fiartă. Toropiţi sub razele ucigătoare ale soarelui, negustorii de *batik* agitau vără vlagă cupoanele cu pânzeturi, la limita zonei interzise. Protejat de ochelarii săi negri, Malko observa silueta necunoscutei de pe *Bremen.*

Remarcase că tânăra femeie nu se despărţea nici o singură clipă de geanta ei de piele roşie, marca Hermes. Nici chiar pe plajă. În cruda evidenţelor, Malko refuza să creadă că această femeie fermecătoare putea să fie o traficantă.

De ce nu plecase imediat după ce livrase puştile de vânătoare?

Bruneta se ridică de pe nisip şi se întinse, scoţând şi mai mult în evidenţă sânii auriţi, încinşi într-un sutien alb. Un japonez mititel, care dorea să facă plajă, alunecă pe mozaicul ud, cu ochii după ea. Tânăra îl strigă pe „piranha” iar acesta ţâşni din apă şi o urmă îndeaproape. Ea trecu pe lângă Malko, legănându-şi geanta dusă într-o mână, cu un aer sfidător. Apoi cei doi dispărură în direcţia plajei. Mareea era mică şi porţiunea cuprinsă între reciful de corali şi ţărm era aproape uscată.

Malko mai aşteptă câteva minute şi se luă după ei, coborând treptele de piatră. Deodată, inima începu să-i bată mai repede: la cincizeci de metri de el, pe un prosop cu iniţialele hotelului *Bali-Beach*, se afla o pată roşie. Era geanta din piele roşie.

Malko o căută cu privirea pe proprietară. Se scălda împreună cu „piranha”, râzând în hohote, la trei sute de metri de plajă. Era prea frumos ca să poată fi adevărat!

Malko făcu câţiva paşi şi se aşeză lângă geantă. Apoi se lungi pe nisipul fierbinte. Cei doi erau cu spatele la el.

Întinse mâna către geantă şi o desfăcu încet. Un carnet cu scoarţele negre ocupa aproape tot spaţiul interior. Malko îl scoase binişor.

Cei doi continuau să înoate fără grijă în depărtare. Malko deschise carnetul, cu buzele uscate de curiozitate. Pe prima pagină era imprimată o inscripţie cu caractere gotice:

INTERNATIONAL ARMAMENT CORPORATION
Import-Export-Transit

Aşadar, era chiar femeia pe care o căuta! Malko răsfoi rapid carnetul. Paginile erau pline cu numere de telefon, tot felul de însemnări, cifre, multe dintre de aproape indescifrabile.

Malko băgă carnetul la loc în geantă, închise fermoarul şi se culcă pe spate. Unde erau însă armele? Şi de ce frumoasa brunetă se încăpăţâna să rămână în Bali?

Auzi nisipul foşnind sub nişte paşi şi îşi ridică privirea. Ea se apropia. Era singură. „Piranha” se ducea direct spre hotel, scurtând drumul. Mişcările femeii erau atât de armonioase, încât ai fi putut crede că se deplasa alunecând pe nişte role. Nu aveau nici cea mai mică notă de vulgaritate ci numai o senzualitate bine controlată. Pe pielea mată străluceau picături de apă. Fără să-i acorde nici cea mai mică atenţie, ea se aplecă, lăsând să i se vadă sânii până la limita sfârcurilor brune. Îşi ridică geanta şi se îndepărtă. Apoi, brusc, la câţiva metri de Malko, se opri şi spuse în engleză cu o voce suavă:

— Constat că vă interesează foarte mult persoana mea.

Cu un gest maşinal, ea îşi aranjă mai bine slipul. Ochii ei cenuşii urmăreau o pirogă aflată undeva în larg, în spatele lui Malko. Acesta se ridică în picioare. Nu se aşteptase la un atac atât de brusc.

— Sunteţi o femeie fermecătoare şi, cum practic ne aflăm pe o insulă pustie…

Ochii cenuşii nu zâmbiră.

— Mulţumesc, făcu ea rece ca gheaţa, dar îmi este imposibil să cred că trupul meu este ceea ce vă interesează… Cine sunteţi de fapt şi ce doriţi de la mine?

Vocea ei devenise dură şi metalică. Malko îşi spuse că o asemenea femeie poate fi capabilă de o mare cruzime.

— E o poveste cam lungă, zise el. Poate că n-ar strica să mergem la un bar să bem ceva. Acolo voi încerca să vă ofer o explicaţie.

— Nu-mi plac barurile, i-o reteză ea scurt. Dar ideea nu este prea rea. Să mergem.

Dar în loc să se îndrepte spre *Bali-Beach,* ea o luă la dreapta. Alături de *Bali-Beach*, se afla un hotel mititel, *Bogor,* foarte pitoresc, cu bungalouri în stil rustic şi decoraţiuni artizanale. Ghicindu-i parcă gândurile, ea spuse:

— Vom fi mai liniştiţi la *Bogor*.

El o urmă, cu ochii pironiţi pe şoldurile elastice. Femeia părea destul de relaxată. Puţin după aceea, ieşiră de pe plajă şi ajunseră la unul dintre bungalouri. Tânăra femeie scoase din geantă o cheie şi descuie uşa.

— Intraţi.

Camera avea mobilier făcut din lemn de palmier şi un divan imens, acoperit cu perne făcute din batik. Nu era prevăzută cu aer

condiţionat. Bruneta aruncă geanta pe un fotoliu, se duse la o masă-bâr, luă o sticlă cu J&B şi umplu două pahare. Luă unul şi i-l întinse lui Malko.

— Să bem pentru întâlnirea noastră.

În glasul ei nu era nici o urmă de ironie.

— Daţi-mi voie să mă prezint: sunt prinţul Malko Linge.

O imperceptibilă luminiţă de ironie trecu prin ochii tinerei femei.

— Încântată de cunoştinţă. Contesa Samantha Adler.

Era imposibil de ştiut dacă îşi bătea joc de el sau vorbea serios. Făcu o plecăciune şi îi sărută mâna uşor. Ea izbucni în râs şi continuă conversaţia în limba germană:

— Să lăsăm la o parte mondenităţile, prinţe. Ce doriţi de la mine?

— Ei bine, mă interesează foarte mult armele trimise de dumneavoastră la destinaţie.

Samantha păli uşor sub stratul de bronz, dar vocea îi răsună sigură şi fermă:

— De ce vă amestecaţi în afacerile mele? Sunt lucruri pe care un om educat nu poate să le facă.

Malko abia reuşi să-şi stăpânească râsul. Această fată, cu o frumuseţe de-a dreptul agresivă şi traficantă pe deasupra, vorbea ca o acriturâ bătrână.

— Am motive serioase pentru asta. Motive profesionale.

Ea sorbi o înghiţitură de whisky.

— Practicaţi şi dumneavoastră această meserie?

— Nu chiar.

— Atunci, care?

— De arme nu se interesează decât negustorii.

Samantha făcu un gest de enervare atât de violent, încât fu cât pe-aci să-şi răstoarne paharul.

— Nu mai ocoliţi subiectul. Spuneţi-mi cine sunteţi de fapt?

— Sunt sigur că aţi auzit vorbindu-se de CIA, făcu Malko cu o voce calmă. Eu cumpăr foarte rar mitraliere pentru uzul meu personal.

— Ah, asta era.

Ea îl cântări din ochi încercând parcă să vadă dacă spune adevărul. Apoi clătină din cap.

— Puteţi spune şefilor dumneavoastră că nu trebuie să-şi facă nici o grijă. Această afacere nu-i interesează pe ei. Eu nu fac politică.

Malko zâmbi politicos.

— Impenetrabile sunt căile Domnului şi ale CIA. Mă tem că părerile noastre în această problemă sunt total divergente. Cui sunt destinate aceste arme? Şi, mai ales, unde se află ele în clipa de faţă?

Samantha se ridică atât de brusc, încât, de astă dată, paharul i se răsturnă, pătându-i costumul de baie alb.

— Imbecilule! Crezi că nu am destule necazuri şi fără dumneata?

Contesa îşi reveni în fire şi făcu un efort să zâmbească.

— Dacă doriţi arme, pot să vă livrez câte doriţi. Dar acelea care vă interesează nu-mi mai aparţin.

— Atunci, ce faceţi aici?

Din nou, ochii cenuşii căpătară o duritate de oţel.

— Asta mă priveşte personal.

Malko avu impresia că sutienul contesei va plesni sub efectul încordării. Un moment, ei se cântăriră din priviri, în linişte. Afară începuse să plouă, iar picăturile de ploaie se auzeau lovind în acoperişul din tablă ondulată al bungaloului.

— Cui sunt destinate aceste arme?

— Nu este treaba dumneavoastră.

Era mai încăpăţânată decât un catâr.

— Am venit special aici ca să aflu acest lucru, suspină Malko.

Ar fi dat orice ca să afle dacă Samantha era o simplă intermediară sau făcea afacerea în numele ei. Prezenţa unei femei atât de frumoase într-o afacere cu trafic de arme era mai mult decât surprinzătoare. Samantha nu era deloc tipul obişnuit de traficantă.

— Cine este şeful dumneavoastră? Poate că m-aş putea înţelege cu el direct.

Ea răspunse tăios:

— Eu nu am nici un şef. Iar cu mine nu vă puteţi înţelege.

Asta da, impas.

Nu-i mai rămânea decât să încerce o cacialma. Malko puse pe masă paharul cu whisky, de care nu se atinsese.

— Păcat, mi-ar fi făcut foarte mult să ne înţelegem amândoi. Mai ales ca să vă scutesc de necazuri măi mari. La revedere.

Ea se ridică şi îi bară drumul.

— Unde plecaţi?

— Lăsaţi-mă să am şi eu micile mele secrete, răspunse Malko.

În clipa aceea, crezu că-i va arunca paharul în cap. În loc de asta, femeia păru că se relaxează brusc, buzele i se desfăcură într-un surâs evaziv şi spuse cu o voce învăluitoare:

— Prinţe Malko, nu vă este deloc milă de o biată femeie singură şi neajutorată, pradă unor grave dificultăţi?

Textul ăsta ar fi putut înduioşa şi un călău chinez.

— Tot ce doresc este să vă fiu de ajutor, spuse Malko în versiune „bărbat galant”. Din păcate, nu vreţi să aveţi încredere în mine.

Răpăitul ploii pe acoperişul de tablă se înteţi brusc. Devenise de-a dreptul asurzitor. Samantha se apropie de Malko.

— Se pare că nu puteţi pleca de aici. Mai bine să încheiem un armistiţiu. Am obosit discutând doar despre afaceri.

Era o adevărată întruchipare a Dalilei în zilele ei bune. Refrenul acesta era să-l vâre pe Malko în mormânt de cel puţin zece ori.

Samantha era diabolic de frumoasă. Atunci ea scoase o exclamaţie scurtă. Văzuse pata lăsată de băutură pe slipul alb.

— Of, Doamne, mi s-a pătat frumuseţe de slip! Va trebui să mă schimb.

Cu un gest perfect natural, ea îl lăsă să-i alunece pe pântece, apoi se duse în fundul camerei, cu o detaşare încântătoare. Fesele ei rotunde erau la fel de bronzate ca şi restul corpului.

Exact în acea secundă, Malko ar fi fost incapabil să deosebească ţeava unui tun DEA de o maşină de cusut.

*

* *

Samantha nu lipsi decât câteva secunde. Apoi apăru complet goală. Sânii ei ridicaţi şi depărtaţi erau la fel de bronzaţi ca restul trupului. Ea se mişca atât de graţios, de parcă ar fi fost îmbrăcată cu o rochie de seară.

Se duse drept spre Malko şi, luându-l cu amândouă mâinile de după gât, îl privi drept în ochi şi spuse cu un ton monden:

— De ce nu am face dragoste? Doar doriţi şi dumneavoastră acest lucru, nu? ...

Zgomotul ploii îl împiedică pe Malko să răspundă. Ştia prea bine că femeia din faţa sa era la fel de periculoasă ca o sută de şerpi cu clopoţei la un loc şi că dorinţa ei era cu siguranţă prefăcută. Dar în clipa în care Samantha se lipi de el, toată rezistenţa i se topi.

Corpul ei era cald şi elastic şi degaja un parfum uşor şi rar. Cu o mişcare a capului, îşi eliberă părul bogat şi negru şi îşi arcui şi mai mult minunatele ei şolduri, lipindu-le de trupul lui Malko. În acelaşi timp, cu abilitate, începu să-l dezbrace. Ea fu cea care îl sărută mai întâi, strecurându-i în gură o limbă ascuţită şi abilă. Imediat îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi.

— În viaţă nu există numai arme, remarcă ea cu un ton detaşat.

Malko reuşi să-şi recapete sângele rece, în ciuda slăbiciunii trupeşti.

— Ce rost are toată comedia asta? Faptul că facem dragoste nu va schimba cu nimic situaţia.

Samantha râse uşor.

— Nu-mi plac armele. Mai mult îmi plăceţi dumneavoastră. Mă plictisesc de moarte pe insula asta.

Acum ploua, torenţial, într-o perdea opacă. Samantha îl trase înspre divan şi se lungi peste el.

— Mângâie-mă, îi spuse ea şoptind în limba germană. Cât mai mult timp cu putinţă.

Cu ochii închişi, ea se lăsă pe spate, aţâţând cu mâna dorinţa lui Malko, cu o precizie şi un meşteşug demne de Messalina.

Trupul începu să îi fie scuturat de spasme scurte, în timp ce îşi ghida partenerul dându-i indicaţii precise, cu o voce răguşită.

Deodată, îşi schimbă registrul, ca şi cum personalitatea i s-ar fi dedublat: de una singură începu să debiteze o groază de obscenităţi.

Bazinul ei se ridica venind în întâmpinarea lui Malko cu picioarele larg desfăcute. Gemete scurte trădau plăcerea pe care o simţea. Gura larg deschisă lăsa să i se vadă şirurile de dinţi regulaţi. Mâna care nu îl ţinea pe Malko era crispată pe cuvertura din *batik...*

— Spune-mi că mă doreşti, gemu ea.

Era doar un *understatement.* Malko avu impresia că este supus unui adevărat viol. Ar fi putut fi debarcat armament cât să echipeze întreaga armată indoneziană fără ca el să ridice nici măcar un singur deget. Întrerupându-şi mângâierile, el vru să o aibă pe Samantha, dar ea îl opri.

— Continuă, îi porunci ea cu o voce fără drept de apel.

Maratonul iubirii era în toi. Malko avea impresia că femeia se bucura de un orgasm continuu.

Brusc, ea se destinse, cu trupul arcuit, strângând membrul lui Malko cu o forţă dementă, apoi scoase un ţipăt şi îl muşcă de umăr. Acesta nici nu simţi dinţii femeii, atât era de ameţit de dorinţă. Parcă niciodată în viaţa lui nu mai atinsese acest grad de excitaţie.

În clipa când simţi că o penetrează, Samantha avu un recul puternic şi încercă să scape. Dar Malko o ţinea zdravăn de coapse, având în minte doar dorinţa sa. El reuşi să o domine, gândindu-se că este vorba de un simplu capriciu sexual. Cu siguranţă, ideea de a fi violată, nu-i displăcea deloc straniei Samantha...

Atunci îi întâlni privirea plină de o furie oarbă şi fu cuprins de îndoială. Faţa îi era desfigurată de o panică oarbă. Dorinţa de a o poseda fu însă mai puternică. Genunchiul Samanthei îl lovi cu violenţă în pântece. El scoase un urlet de durere. Unghiile roşii ale femeii i se înfipseră în gât ca să-l sugrume. El îşi pierdu cunoştinţa în clipa în care ea îl scuipă în faţă.

*

* *

Malko îşi reveni în simţiri sub mângâierile minunat de dulci ale gurii Samanthei. Ploaia încetase. Tânăra se întrerupse şi îi surâse. Părul lung ce îi cădea pe umeri o făcea şi mai dulce.

Apoi, îngenuncheată la picioare, ea se dedică din nou plăcerii lui, reuşind să-i smulgă un geamăt. Nu-l abandonă decât după ce-i smulse şi ultima picătură de vlagă, apoi veni şi se lungi alături de el.

— Iartă-mă, nu voiam să-ţi fac nici un rău... şopti ea. Este ceva mai puternic decât mine.

Mâna ei îl mângâia pe Malko cu o gingăşie fără seamăn. Ce contrast ciudat faţă de agresivitatea plină de brutalitate dinainte...

— De ce nu vreţi să faceţi dragoste?

Ochii cenuşii îl învăluiră cu o privire ciudată.

— Este o poveste cam lungă. Total opusă unei poveşti cu zâne… înainte de război mă aflam în Prusia orientală. Lucrurile au mers bine până în 1945, când stăteam la castelul mătuşii mele.

Malko tresări.

— Aşadar, sunteţi cu adevărat contesă?

— Sigur că da. Tatăl meu a fost omorât înaintea Smolenskului, mai înainte ca ruşii să sosească la castel…

Malko începu să dea semne de nelinişte. Auzise de multe ori genul acesta de poveşti.

— Cred că ştiu ce s-a întâmplat, făcu el.

Râsul ei fu lipsit de bucurie.

— Nu, nu ştiţi. Pe atunci aveam şaisprezece ani şi eram foarte frumoasă. Căpitanul rus care ocupase castelul, s-a îndrăgostit ca un nebun de mine. A fost nevoit să mă apere de ceilalţi camarazi. A fost nevoit chiar să împuşte pe doi siberieni care încercaseră să mă violeze în pivniţă. Eram fericită. Când a trebuit să se întoarcă în Rusia, am fugit în Vest El m-a condus până la Berlin, unde am putut să trec în zona de ocupaţie americană.

— Ce curios lucru! făcu Malko. Şi eu sunt prinţ. Ne-am fi putut întâlni în altfel de împrejurări.

— Sunteţi prinţ?

El îi arătă inelul cu stema princiară.

— Da, sunt Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko Linge, în serviciul dumneavoastră, contesă.

El îi sărută vârful degetelor. Femeia spuse cu blândeţe:

— Este amuzant să ne întâlnim aici, la capătul pământului. Nici măcar vals nu putem să dansăm. Dar cum de aţi ajuns să vă ocupaţi de astfel de probleme?

Din câteva cuvinte, el îi povesti în linii mari totul despre viaţa sa. În mod ciudat, se simţea apropiat de această necunoscută. Ea nu-l mintea. În afară de aplombul de aventurieră şi de femeie extrem de frumoasă, avea în ea ceva inefabil, în modul de a merge, de a mânca, de a se adresa servitorilor…

— Dar tot nu înţeleg de ce nu vreţi să faceţi dragoste? Doar nu vreţi să-i fiţi credincioasă acelui căpitan rus?

Buzele calde ale Samanthei atinseră o venă care i se zbătea pe gât.

— Nu fiţi prost. Apoi a urmat Berlinul. Era un adevărat infern. Într-o zi m-am bătut pe viaţă şi moarte cu o fată pentru o conservă cu cane de vită. Nu mai pusesem nimic în gură de două zile. Am fost obligată să fac sex pentru o jumătate de Camel. Aveam şansa că eram frumoasă şi că bărbaţii mă doreau. Am reuşit să supravieţuiesc. Am reuşit chiar să pun şi ceva bani deoparte. M-am scârbit însă de dragoste. Numai când îmi amintesc de toţi bărbaţii care m-au avut, îmi vine să urlu. Nu mai pot suporta ca un bărbat să mă posede…

El îi mângâie părul negru.

— Iar eu m-am purtat ca o brută.

— Nu aveaţi de unde să ştiţi…

Rămaseră amândoi tăcuţi o lungă perioadă de timp, fiecare cu fantasmele lui. Samantha părea liniştită, aproape fericită.

Mii de întrebări nu-i dădeau pace lui Malko. Cine era Samantha în realitate?

— Cum aţi ajuns să vă ocupaţi de traficul de arme?

Ea suspină cu amărăciune.

— La optsprezece ani, am fost înscrisă în registrul prostituatelor din Munchen. Eu, contesa Adler, care ştiam de la opt ani cum să fac o reverenţă. Ştiam acum cum să fur portofelului unui bărbat adormit şi cum să-i produc plăcerea într-un timp mai scurt decât cel necesar ca să fumezi o ţigară. Am avut mai mulţi bărbaţi decât copacii din pădurea tatălui meu… Aveam bani şi doream continuu să am şi mai mulţi. Am încercat tot felul de afaceri: traficul de droguri, de maşini furate, de aur… Apoi am întâlnit un bărbat extraordinar. Era un american pe nume Roy. Era traficant de arme. S-a îndrăgostit de mine în clipa în care m-a văzut. M-a cerut chiar de nevastă! L-am refuzat. Nu era de acelaşi rang cu mine.

„Minunat, o adevărată prusacă”, îşi zise Malko.

Dezlănţuită, contesa Adler îşi continuă istoria, fumând o ţigară Winston. Soarele strălucea din nou deasupra insulei. Malko se întrebă ce se întâmplase oare cu indonezianul Samanthei.

— Roy m-a învăţat totul, remarcă ea. Timp de zece ani, l-am urmat peste tot, i-am cunoscut clienţii şi furnizorii. Aveam numerele de conturi, ştiam ce capcane trebuie să evit. Am învăţat să recunosc prin întuneric o puşcă-mitralieră şi să văd dacă nu are percutorul folosit.

„Lucrurile erau nu numai amuzante, dar şi instructive” …

— Şi atunci?

— Roy a murit. A fost doborât de o rafală de mitralieră în golful Tonkin. Tocmai încerca să introducă arme în Vietnam. Eu am fost cea care a terminat livrarea lor. Altfel, s-ar fi pierdut două sute cincizeci de mii de mărci. De atunci, am preluat eu toată afacerea.

Ea îşi strivi ţigara într-o scrumieră şi se întoarse spre Malko. Văzută chiar şi de aproape, nu i-ai fi putut da mai mult de treizeci şi opt de ani. Cu zece mai puţin de cât avea în realitate. Avea un corp perfect. Cum să-ţi poţi imagina că servise atât amar de bărbaţi…

— Tu m-ai făcut minunat de fericită, îi şopti ea cu o voce catifelată.

Din nou îl tutuia.

— Şi tu, la fel, zise Malko.

Era adevărat dacă nu se mai gândea la lovitura de picior.

El o privi. Braţul ei spânzura peste braţul canapelei, iar ea părea perfect relaxată.

— Cred că vei păstra o amintire minunată.

— O amintire?

Ea făcu o mişcare uşoară. Ochii cenuşii îşi recăpătară lucirea de oţel. Malko coborî privirea aurie şi văzu un Beretta 38 cu ţeavă scurtă, îndreptat către pieptul său, ţinut de mâna care îl mângâiase.

— Am de gând să te ucid, îl anunţă Samantha cu un glas monoton.

Capitolul VI

Malko îşi simţi deodată gura uscată. Samantha se îndepărtă puţin de el fără să-l scape din ochii lipsiţi acum de orice expresie. Deşi era în continuare goală, trupul ei nu mai iradia nici o dorinţă, cu toate că era la fel de frumoasă. Picături grele de ploaie începură să cadă iar pe acoperişul de tablă. Cu un gest către haine, ea îi spuse:

— Îmbracă-te.

Malko se sculă şi-şi puse slipul de baie. Era înfricoşat şi, în acelaşi timp, neîncrezător.

— De ce vrei să mă ucizi?

— Pentru că îmi faci prea multe necazuri.

Vorbise serios, fără nici cea mai mică urmă de umor.

— La ce fel de necazuri te referi?

— Ar fi bine să nu mai faci pe prostul. Dacă te-aş lăsa să ieşi de aici, la fel ai face şi tu. Eu una am chef să mai trăiesc încă mulţi ani de aici înainte. (Un zâmbet fugitiv îi luminã faţa.) Ca să mai pot profita de momente plăcute ca acela de adineauri.

— Mulţumesc, făcu Malko prea puţin flatat.

Samantha nu amesteca afacerile cu sentimentele…

Se ridică în picioare.

— Va trebui să ieşim de aici. Afară ne aşteaptă un Jeep. Te vei urca în el. La prima încercare de a fugi, te vei trezi cu un glonţ în coloana vertebrală. Nu-mi place să te văd suferind.

Drăguţ din partea ei.

— N-ai impresia că rişti să ai neplăceri şi mai mari dacă lichidezi un agent CIA?

Samantha ridică uşor din umeri.

— Cine va şti că am făcut-o eu?

Malko nu avea nici un chef să moară şi încercă să câştige cât mai mult timp, indiferent prin ce mijloc.

— Mi-ai spus că ai necazuri, insistă el. Aş putea să-ţi cumpăr eu transportul acela de arme.

Ea păru că ezită puţin, apoi scuturã din cap.

— Inutil. Mă voi descurca singură. Nu am chef să mă las dusă de nas de o femeie. Să mergem, nu mai am timp de pierdut.

Fără să lase pistolul din mână, ea îşi puse slipul, apoi întredeschise uşa şi strigă:

— Raka!

Afară ploua cu găleata.

Un bărbat apăru în fugă, cu hainele ude până la piele. Era indonezianul cu ochelari negri. Samantha i se adresă în engleză, fără să-i pese că este cu sânii goi:

— Fii cu ochii pe el.

Bărbatul scoase dintr-un buzunar un P-38 şi îl aţinti spre Malko, cu spatele rezemat de tocul uşii. Samantha dispăru în baie. Când îşi făcu apariţia, avea o rochie imprimată şi o eşarfă pe cap. Ea îşi băgă pistolul Beretta în poşeta din piele roşie.

Deschise apoi uşa şi i se adresă lui Malko:

— Grăbeşte-te, altfel o să te uzi zdravăn.

Acesta trebuia să fie un soi de umor de gradul doi. Malko o ascultă. Jeepul se afla doar la câţiva metri. Şoferul nu-l slăbi din ochi nici o singură secundă. El se aşeză îi faţă, cu intenţia de a putea sări mai repede.

Samantha veni şi ea fugind.

— Treci în spate, îi strigă lui Malko, care se supuse fără tragere de inimă. Era un Jeep de fabricaţie rusească, cu părţile laterale închise. Samantha şi şoferul urcară şi ei. Tânăra se întoarse către Malko.

— Îmbracă-te şi nu mai face pe prostul, îi spuse ea cu o oarecare blândeţe în glas. Raka este şoferul preşedintelui. Face parte din Poliţia Secretă şi poate să tragă în tine în plină zi dacă vei încerca să fugi.

— Ai aranjat bine lucrurile, remarcă el cu amărăciune.

Ea clătină din cap.

— Nu aveam de unde să ştiu ce se va întâmpla cu tine. Îi spusesem doar lui Raka să mă aştepte în faţa bungaloului şi să fie pregătit pentru orice.

Maşina se îndreptă către Denpasar, dar viră la dreapta, către vest, mai înainte de a intra în oraş. Din cauza ploii şi spre nefericirea lui Malko, drumul era complet pustiu. Zgâlţâit îngrozitor din cauza hurducăturilor maşinii, el încerca să se gândească. Nu înţelegea de ce Samantha şi „gorila” ei îşi dădeau atâta osteneală până să-l elimine, dacă erau protejaţi de autorităţi?... Şi de ce preşedintele Indoneziei importa arme în mod clandestin?

Atâta vreme cât se afla în Jeep, nu putea să încerce să facă nimic.

Întoarsă pe jumătate către el, Samantha îl păzea cu străşnicie. Prin faţa lor, defila jungla, presărată cu kampongs[6] făcute din pământ bătătorit, ca în Africa. Femei bătrâne, cu sânii pleoştiţi, îşi fumau pipa cu un aer indiferent, la adăpost de ploaie. Într-o fracţiune de secundă, Malko putu să zărească un grup de fete goale care se bălăceau vesele într-un râu. Apoi trecură pe lângă un panou pe care era scris „Karagansem, 97 km.” Jeepul se îndrepta către acea zonă a insulei Bali, care fusese devastată din cauza erupţiei vulcanului Agung, cu patru ani mai devreme. Era evident, că nimeni nu avea să-i caute cadavrul pe astfel de coclauri.

Timp de o oră, nu se auzi nici o vorbă. Cu toate simţurile la pândă,

[6] Sate (n.a.).

Malko nu putea să vadă nici o portiţă de scăpare. Numai un miracol îl mai putea salva. Dar Dumnezeu părea să nu se prea sinchiseşte de Indonezia. Deodată, şoferul călcă frâna. Malko fu propulsat în faţă şi văzu că se află pe marginea albiei unui râu secat. Existau şi rămăşiţele unui pod, risipite pe stânci. Ceea ce vedea era rezultatul unui cutremur de pământ. Două şiruri lungi de vehicule se încrucişau traversând albia râului. Un grup de bărbaţi gesticulau în jurul unui autobuz rămas în pană. Jeepul trebui să se aşeze la coadă.

Malko îşi mai reveni puţin. Acum ori niciodată, trebuia să încerce să scape cumva. Inima îi bătea repede în piept. Un soldat cu puşca de asalt în bandulieră se apropie. Raka sări din jeep şi se îndreptă către el. Samantha scoase pistolul Beretta din geantă, iar Malko putu să vadă că avea piedica trasă şi că degetul femeii era pe trăgaci. Viaţa lui atârna de un fir de aţă.

Raka discută câteva secunde cu soldatul, apoi îşi strecură în buzunarul gecii un bilet împăturit... Celălalt se îndepărtă. Indonezianul se urcă iar în Jeep şi demară, depăşind convoiul de maşini. Când trecu pe lângă soldat, acesta salută milităreşte. Aceasta era Indonezia. Cu un ton lejer, Samantha comentă:

— Aici este interzis fotografiatul. Ar putea să dăuneze intereselor Indoneziei...

Dar cadavrele nu erau interzise...

Depăşiră un autobuz plin ochi cu pasageri şi începură să urce o pantă abruptă. În anotimpul ploilor, drumul acesta era total impracticabil.

Drumul continua îngust, de-a lungul ţărmului mării. Spatele lui Raka era ud de transpiraţie, iar ploaia încetase de multă vreme. Şoseaua emana un val gros de căldură. Erau ca într-o etuvă.

Malko se gândi să o atace pe Samantha prin surprindere. Dar femeia era atentă şi, în plus, mai era acolo şi Raka, înarmat şi el. Nu putea să le vină de hac amândurora.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Samantha se întoarse şi spuse în germană:

— Nu-mi pare rău de nimic. Oricum trebuia să te ucid, chiar dacă nu veneai să mă vezi. Ştiam că eşti aici ca să-mi pui beţe în roate.

Femeia asta dădea dovadă de un sânge rece de necrezut.

— Cred că este totuşi o soluţie extremă, făcu Malko.

Samantha făcu un gest de neputinţă.

— În timpul războiului, mulţi oameni au murit, deşi nu voiau. Roy iubea viaţa la fel de mult. Dar nici el şi nici tu nu aveţi noroc. Asta-i totul.

Malko nu se dădu bătut:

— La ce îţi foloseşte să mă ucizi? Sunt singur şi destul de neajutorat, în vreme ce prietena ta, Kali, este atotputernică.

Femeia zâmbi.

— Ba eşti extrem de periculos. Dacă ai fi fost un imbecil, nu te-aş fi ucis.

Ea tăcu, apoi spuse cu vocea schimbată:

— Adineauri ai profitat de mine mai mult decât majoritatea bărbaţilor.

Aceste vorbe erau ca păhărelul cu rom care este oferit condamnaţilor la moarte.

— De ce mă duci aşa departe, întrebă Malko cu un ton cât se poate de degajat.

După o scurtă ezitare, ea îi răspunse cu o voce destul de nesigură:

— În râu sunt nişte crocodili uriaşi, mari ca nişte autobuze. Astfel lucrurile vor fi cu mult simplificate…

Încântători gropari… Malko simţi că îl cuprinde panica. Un fior rece îi îngheţă spatele. Concentrat asupra volanului, Raka nu spunea nimic.

Pădurea se mai luminase puţin. Locul de sacrificiu nu era departe.

*

* *

Ruinele templului ajunseseră chiar şi în albia râului. Lava înăbuşise vegetaţia împiedicând iarbă să mai crească. Din Mont-Agung continua să iasă un fuior de fum negru, ameninţător. Regiunea era total abandonată. Cu siguranţă, acesta era locul ideal pentru o crimă.

Raka opri maşina şi, înjurând, trase frâna de mână, Samantha sări pe pământ, cu arma în mână.

— Coboară şi tu.

Vocea ei era perfect calmă. Malko se mişcă cât putu de lent. Acum fiecare mişcare i se părea de o valoare inestimabilă, preţioasă. El privi la fumul ce ieşea din craterul vulcanului şi se gândi că tare bine i-ar fi prins o erupţie.

Samantha avansase până la marginea valului de lavă neagră întărită. Râul curgea leneş la doi paşi mai departe. Printre ruinele templului, maimuţele scoteau ţipete ascuţite.

Samantha se întoarse la Jeep şi îi ordonă lui Malko:

— Acum, îndreaptă-te către râu şi să nu încerci să te întorci.

El înţelese că va muri. Nu-i lăsa nici o şansă. Raka se afla imediat în spatele lui, ca să intervină în cazul în care ar fi încercat să fugă.

Deschise gura ca să protesteze, apoi o închise. Samantha nu putea fi îmblânzită. Trebuia să-şi privească moartea în faţă, cu demnitate. Ochii cenuşii ai femeii îi susţinură privirea aurie. Ca să-şi poată stăpâni frica, el se gândi atunci la trupul minunat al contesei Adler şi se hotărî să plece.

Încercând să-şi controleze respiraţia, se îndreptă către malul râului şi se opri când ajunse acolo. Samantha îl va împuşca iar el urma să cadă în apă.

Se mai scurseră câteva secunde. Tensiunea muşchilor pectorali era insuportabilă. Atunci, Malko se întoarse brusc. Ochii lui înregistrară scena. Samantha îşi aşezase arma în poziţie de tragere. Putea să vadă cu claritate gaura neagră a ţevii. În spatele ei, Raka îşi pregătea şi el arma ca să tragă. Dar nu în el, ci în Samantha, care nu putea să-l vadă.

— Samantha! Atenţie!

Strigătul îi ieşise fără să se gândească. Se auzi o împuşcătură. Samantha trăsese, dar ţipătul lui o făcuse să devieze direcţia armei. Malko avu însă timp să se arunce la pământ. Apoi, totul se petrecu cu repeziciune.

Samantha se aruncă înainte în momentul în care Raka trase. De acolo, trase două gloanţe în direcţia şoferului, care, cu un urlet de durere, lăsă să-i scape din mână pistolul P-38. Apoi, o luă la sănătoasa, fugind cât îl ţineau picioarele. În genunchi, Samantha îl lua la ochi ţinând arma cu amândouă mâinile, dar indonezianul reuşi să se ascundă după o movilă din lavă. Malko era acum lângă ea, faţă-n faţă cu ţeava revolverului. Nemţoaica era de nerecunoscut. Un cerc alb înconjura frumoasa ei gură, iar trăsăturile feţei erau crispate şi păreau adâncite. El crezu că-l va ucide.

Cu mişcări lente, ea se ridică în picioare, respirând adânc, apoi lăsă arma în jos.

— Asta schimbă lucrurile în mod radical, făcu ea gânditoare. Ticăloasa!

Vocea îi era plină de ură. Apoi tăcu, palidă de furie. Prudent, Malko îi respectă tăcerea.

Ochii cenuşii se opriră asupra lui.

— Poate că totuşi ne vom înţelege.

Samantha se îndreptă către Jeep. Raka lăsase cheile în contact. Malko o urmă.

— Treci la volan, te rog, făcu tânăra femeie.

Ea se lăsă pe scaunul de alături, cu privirea aţintita în gol, Raka se făcuse nevăzut.

Samantha zâmbi cu un aer veninos. Malko o simţea cum clocoteşte de furie.

— Abia aştept să ajung la hotel, să văd ce mutră o să facă vipera aia când mă va vedea!

Ea scuipă un cuvânt obscen în limba germană.

— Mi s-a părut că eşti destul de prevăzătoare. Cum de n-ai observat nimic?

Tânăra contesă înjura de mama focului cu vocea scăzută. Cum pluteau oare nişte buze atât de superbe să profereze asemenea orori?

— Kali ne crede morţi pe amândoi, remarcă Malko. Raka are nevoie de ceva timp ca să se întoarcă. Trebuie să o ştergem iute la

Gilimanuk, unde vom găsi un vapor pentru Java. Asta în cazul în care aeroportul va fi supravegheat.

Ea îşi întoarse spre el faţa schimonosită de ură.

— Şi banii mei? Cum rămâne cu cele două sute de mii de dolari?

Pentru asta Samantha se încăpăţâna să rămână în Bali… Malko începuse să înţeleagă cum stăteau lucrurile.

— Ce ai de gând să faci? o întrebă el.

— O voi face să-mi plătească şi o să o ucid pe această *kramme*[7] înainte de a plec din ţara asta nenorocită.

Cu asta, Malko era întru totul de acord. Nici acum nu uitase de *mygale*. Dulcea Samantha se juca însă cu focul.

— Sunt obligată să o ucid, îi explică ea, presimţind întrebarea lui Malko. În profesia asta, vestea se duce foarte repede. Nu vreau ca şi următorul client să aibă ideea de a mă plăti cu un glonţ în cap…

Ce-i drept, avea perfectă dreptate. Cum drumul deveni mai bun, Malko acceleră. Se bucurau de avantajul surprizei. După aceea, Kali avea să treacă la contraatac.

— Cine este acest Raka?

— Este un om de-al lui Kali. Ea l-a pus la dispoziţia mea…

În timpul întâlnirii prelungite dintre ei doi, acesta avusese suficient timp să-şi informeze stăpâna şi să primească instrucţiuni.

Maşina rula cu o viteză de aproape cincizeci şi cinci de mile pe oră, viteza maximă. Aflat acum între două tigroaice, Malko se gândi că îl aşteaptă zile grele. Ca să nu mai pomenim de arme; despre care tot nu ştia unde se ascund. Ar fi dat întreaga sa bibliotecă din „epoca de glorie” pentru un radioemiţător pe unde scurte şi pentru un flanc din Flota a Şaptea…

— Kali este cea care a cumpărat armele?

Ea îl privi cu surpriză.

— Desigur. De ce mă întrebi?

— Nu te-ai întrebat de ce un şef de stat cumpără arme de contrabandă pe care le-ar fi putut obţine în mod oficial?

— Dar nu preşedintele este cel care cumpără, ci Kali, protestă ea.

— O crezi capabilă să facă o revoluţie?

Samantha ridică din umeri.

— Habar n-am şi nici nu-mi pasă. Există o grămadă de oameni prin părţile astea care ar vrea să cumpere arme. Poate că vrea să facă doar o afacere bună.

Ajunseră la podul sfărâmat. Noaptea se lăsase deja şi drumul era luminat cu lămpi cu gaz. Malko puse încă o întrebare:

— Şi cum de te-ai lăsat păcălită?

Samantha trase o nouă înjurătură.

---

[7] Cuvânt obscen în argoul german (n.a.).

— Mi-a spus în ultimul moment că mă plăteşte în rupii! Care nu valorează nici cât greutatea lor în hârtie în afara graniţelor Indoneziei. Când i-am cerut plata în dolari, aşa cum fusese stipulat în contract, mi-a cerut o amânare de plată ca să-i poată aduna. De atunci, în fiecare seară, ne ducem la Josephine care se ocupă cu schimbul de valută.

Bine mai erau potrivite lucrurile…

— Kali ştie prea bine că nu pot să iau armele înapoi, făcu Samantha. Dar eu credeam că se luptă să mai obţină o reducere de preţ.

Frumoasă reducere…

Străbătură deşertul fără probleme. Până la Denpasar şi Bali-Beach, mai aveau o oră de drum.

Malko se întreba dacă nu cumva visase. Adevărul era că nu scăpase de primejdie, era încă departe de aşa ceva. Fitilul fusese stins, dar se afla încă pe un butoi umplut cu dinamită. Contesa Samantha Adler nu era deloc partenera ideală… Dar acum era sigur că armele se află în Bali.

Capitolul VII

Atentă, Kali tocmai terminase de vopsit unghiile cu pastă roşie. Apoi cu o strâmbătură îşi muie buzele în cupa cu şampanie. Imediat, se ridică şi vărsă conţinutul cupei în chiuvetă.

Nu putea să sufere şampania. Dar de când era soţia preşedintelui, se forţa să o bea pentru că aşa se cădea să facă o persoana de rangul ei. Tot din cauza asta îi punea pe servitori să-i pregătească feluri de mâncare europene, extrem de complicate, atunci când s-ar fi mulţumit doar cu un nasi-goreng. Când era singură, îşi repeta plină de mândrie: „Sunt soţia Preşedintelui.”

Stare extrem de trecătoare de altfel.

Repudierea era o specialitate a ilustrului ei soţ, preşedintele. Principalul era să aibă timp să adune suficient la ciorap…

Pentru moment, era bucuroasă foc. Cele două persoane care o incomodau cel mai tare fuseseră înlăturate. Ceremonia pictării unghiilor odată terminată, ea se aşează în faţa oglinzi şi îşi desfăcu halatul de mătase ce îi acoperea trupul gol. Îşi examină corpul cu plăcere; pântecele plat, picioarele lungi şi fuselate, sânii mici, ridicaţi şi ascuţiţi. Cu gesturi lente, începu să-şi maseze sânii, privindu-şi prin oglindă degetele ce alunecau pe carnea elastică.

Se simţi învăluită de o tulburare nedefinită, sub propria mângâiere. De la vârsta de treisprezece ani, era nespus de frumoasă. Comercianţii chinezi din Glokok fuseseră primii ei clienţi. Acest lucru îi permisese să mănânce întotdeauna după pofta inimii într-o ţară în care foamea era la ordinea zilei. Nu-şi cunoştea nici mama şi nici tatăl, fiind crescută de un negustor de beţişoare, care se străduise să o pregătească, făcându-i safteaua chiar în ziua când împlinise doisprezece ani.

Când fusese aleasă de preşedinte, Kali îşi ascunse vechea ei viaţă cu o energie feroce, începând să-şi elimine foştii amanţi de inimă.

Faţă de stăpânul ei se arătase de un servilism abject, acceptând distracţiile cele mai degradante şi venind în întâmpinarea celor mai nesăbuite dorinţe ale acestuia?

Încetul cu încetul, îi devenise indispensabilă şi îşi folosise rolul de favorită oficială ca să poată pătrunde în cercul magic în care se făcea traficul cu cel mai mare profit.

Reuşind să dea uitării trecutul, ea îşi elaborase o poveste imposibil de dezminţit pentru revistele cu cancanuri. Era un fel de amestec între Cenuşăreasa şi Albă ca Zăpada…

Acum se grăbea să se întoarcă în Djakarta. Nu voia să-l lase singur pe preşedinte prea multă vreme. Carnea este slabă… Afacerea asta cu arme era prima ei ocazie în care putea să-şi convingă soţul că-şi

merită locul în cercul de aur. Nu numai în patul prezidenţial.

Cei doi ghimpi fuseseră înlăturaţi, deci nu mai avea probleme. Samantha fusese singurul element de surpriză al întregii afaceri. Preşedintele o trimise pe Kali să trateze tranzacţia, pentru că el se aşteptase la un bărbat. În asemenea situaţie Kali ar fi putut rezolva lucrurile cu mult mai simplu. Nici un bărbat nu ar fi rămas indiferent la farmecele ei.

Eliminarea americanului îi oferise un excelent pretext pentru a împuşca doi iepuri dintr-o singură lovitură.

Kali fu cuprinsă brusc de nelinişte. Se uită la ceas. Era trecut de ora nouă. Ce făcea idiotul ăla? Mai mult ca sigur că Jeepul rusesc rămăsese în pană pe undeva.

Cineva bătu la uşă, iar Kali se înfăşură în halatul de mătase, maiestuoasă ca Ludovic XIV.

Guru-ul ei favorit, Peta, intră, încovoiat până la pământ.

— Au sosit muzicanţi, Excelenţă.

Primul ei impuls fu ca să-l dea pe uşă afară, dar îşi aminti la timp că o persoană de rangul ei nu se cuvenea să facă aşa ceva.

— Să intre, spuse ea sclifosindu-se.

Unul după altul, muzicanţii hotelului intrară în linişte şi se aşezară direct pe duşumea. În fiecare seară, avea loc acelaşi ceremonial.

Muzica sincopată a instrumentelor de percuţie puse la grea încercare nervii frumoasei Kali. *Guru*, care o cunoştea prea bine, îşi ascunse un zâmbet în barbă. Nu putea să o sufere.

Soţia preşedintelui pândea cu ochii pe uşă. Avea presimţirea că ceva rău se întâmplase. Ar fi fost în stare să o jupoaie ea însăşi pe acea străină care avea tot ce îi lipsea ei: pielea albă, mătăsoasă şi distincţia naturală pe care ţi-o dă cultura şi educaţia. Kali îşi dădea seama instinctiv, că, în afara Indoneziei, ar fi fost privită ca un soi de animal exotic...

Muzicanţii îşi terminară concertul şi se ridicară în picioare. Kali le mulţumi cu o înclinare a capului, nerăbdătoare să-i vadă pe toţi plecaţi. După ce uşa se închise în urma lor, începu să se răstească la *guru* cu o voce ascuţită şi vulgară:

— Unde este Raka?

Celălalt se îndoi din şale, servil şi ipocrit.

— Excelenţă, am coborât la garaj din cinci în cinci minute. Maşina nu este acolo.

Între timp, vânduse tot stocul de flaconaşe cu lăturI din baia preşedintelui la angajaţii hotelului.

Kali simţi că explodează.

— Să dispari din ochii mei, urlă ea. Să nu te întorci decât cu el.

Rămase singură şi începu să bată cu piciorul în duşumea ca un copil răsfăţat, apoi se aplecă peste balcon ca să se liniştească. Silueta

vasului eşuat, văzută în lumina spectrală a lunii, părea un vas fantomă.

Armele, trebuia să meargă să caute armele. Dar cât timp Raka încă nu se întorcea, nu putea să întreprindă nimic.

Cineva râcâi la uşă. Kali traversă camera într-un salt şi o deschise.

La început, nu văzu nimic. Tocmai voi să o închidă, când îşi aplecă privirea şi îl văzu. Raka era prăbuşit la picioarele ei, cu capul prins între mâini. O eşarfă însângerată îi înfăşură mâna dreaptă. Tremura din toate încheieturile şi din gură îi ieşeau sunete dezarticulate.

Pe culoar nu mai era nimeni altcineva.

Kali simţi că o furie oarbă pune stăpânire pe ea. Cu o brutalitate de necrezut, îl apuca de păr şi îl târî în cameră, unde începu să-l lovească cu picioarele.

— Ridică-te şi spune ce ţi s-a întâmplat, şuieră ea.

Raka rămase prosternat şi scoase un geamăt neinteligibil. Kali simţi că înnebuneşte!

— Unde sunt ceilalţi doi?

Nici un răspuns.

Puse tocul pantofului pe mâna însângerată şi Kali se lăsă cu toată greutatea pe el, până ce auzi cum îi trosnesc oasele. Raka începu să se zvârcolească de durere. Cândva, o văzuse pe Kali castrând un armăsar cu un cuţit de bucătărie, pentru că o azvârlise din şa. Rândaşii erau bolnavi, altfel ar fi fost în stare să-i castreze şi pe ei.

Femeia se aplecă şi apucă chica neagră şi unsuroasă.

— Ce s-a întâmplat? Vorbeşte sau te omor!

Raka reuşi să-i povestească ce se întâmplase. El se întorsese la autobuz după ce mersese pe jos patru ore. Cuvintele lui pătrundeau cu greu în creierul lui Kali.

— Vrei să spui că amândoi sunt încă în viaţă şi că ea ştie că am vrut să o ucid? îl întrebă ea cu o voce aproape calmă.

El nu avu curajul să spună „da”. Fără nici un fel de avertisment, ea îi trase o lovitură de picior în ochiul drept.

— Trădătorule!

Simţi că se sufocă de furie. Puţin îi păsa ei de american, dar Samantha, unde era ea? Acum, chiar că risca să piardă armele. Cu alte cuvinte, risca să fie repudiată. Privi cu scârbă zdreanţa umană ce zăcea la picioarele ei. Aproape că nu-i venea să creadă că dăduse greş într-o misiune atât de uşoară. Raka venise să o vadă în timp ce Malko se afla la Samantha. Kali profitase de situaţie. Dacă nemţoaica îl lichida pe intrus, trebuia să fie lichidată la rândul ei. Fusese trădată. Trebuia să afle unde se ascunde acum. Raka trebuia obligată să vorbească, cu orice preţ.

Se apropie de uşă şi strigă:

— Peta.

Guru, care stătea cu urechea lipită de uşă, apăru imediat.

— Spune să scoată Mercedesul din garaj! Vom pleca la Prakasan.

Raka îşi înăbuşi un ţipăt şi-ncercă să se agaţe de sariul stăpânei sale. Ea îl pocni scurt cu vârful pantofului drept în nas, convinsă că o trădase după ce se culcase cu europeanca.

Nefericitul şofer plângea cu sughiţuri.

Oricine era mai bun decât Prakasan. Era şeful cel mai crud dintre toţi membrii PKI, partidul comunist indonezian.

Guru îl scutură pe Raka şi reuşi să-l pună pe picioare. Kali îşi puse un sari portocaliu şi îi scoase pe cei doi afară.

În timp ce se aflau în ascensor, Raka tremura în aşa hal, încât făcea să se cutremure cabina! Kali se răsti la el:

— Dacă scoţi un singur cuvinţel jos în hol, îţi sfâşii pielea cu propriile mele unghii.

Părea capabilă de asta.

Mercedesul negru 250 o aştepta cu cel de al doilea guru la volan. Kali se aşeză pe bancheta din spate, după ce îl azvârli pe Raka înăuntru.

— La Ubud, ordonă ea.

*

* *

Ţipătul neîntrerupt al maimuţelor era asurzitor. Acesta începea o dată cu lăsarea nopţii şi se termina în zori. Nici un băştinaş n-ar fi pus piciorul în pădurea cu maimuţe după apusul soarelui. Era ora la care ieşeau să se plimbe în libertate duhurile şi zeităţile.

Aşezată pe o pernă pusă pe ruinele vechiului templu, Kali contempla spectacolul. De departe, ai fi crezut că asistă la una din nenumăratele ceremonii care se desfăşoară în Bali noapte de noapte, la care se sacrifică animale şi se fac rugăciuni.

De astă dată, în mijlocul unui grup mic, stătea un bărbat legat fedeleş, aruncat pe pământ ca un pachet. Prakasan veni şi se înclină înaintea lui Kali. Era un zdrahon, cu o talie herculeană, cu ochii mici şi plini de cruzime, afectaţi de un strabism divergent puternic! Era şeful secţiei PKI din Ubud şi unul dintre cei mai redutabili oameni din Bali.

— Vă asigur că va vorbi, zise el.

Kali îl răsplăti cu un surâs.

— Contez pe tine.

Oamenii PKI făceau de gardă împrejurul templului, ca să facă faţă unui posibil atac. Templul abandonat se afla la mai bine de un kilometru distanţă de sat, la capătul unui drum. Ceilalţi membri îl înconjurau pe Raka. Două torţe aprinse luminau întreaga scenă. Kali se aşeză mai comod ca să nu-şi şifoneze sariul.

Raka era în genunchi, cu mâinile legate la spate. Şeful PKI mergea

cu paşi rari în jurul lui, balansând într-o mână un *parang*[8] lung de treizeci centimetri, cu lama ascuţită. Dintr-o singură lovitură, ar fi putut despărţi un cap de trunchi.

Cu un hohot de râs, îl apucă de păr pe condamnat şi îi trase capul pe spate, plimbându-i pe gât lama cuţitului, ce lăsă în urma ei o dungă roşiatică. Raka scoase un urlet sugrumat.

Aşezaţi în cerc în jurul lui, membrii PKI începuseră să mănânce şi să discute veseli între ei. În mod simbolic, i se aduse şi lui Kali o farfurie. Gestul acesta făcea parte din ceremonialul de intimidare. Raka cunoştea prea bine acest ritual, la care participase adesea, dar în calitate de călău.

Din când în când, Prakasan se ridica şi, cu nonşalanţă, venea să-i mai facă o crestătură cu cuţitul prizonierului, făcând să mai curgă puţin sânge.

O maimuţă mai obraznică decât celelalte ieşi din pădure şi se apropie ca să şterpelească puţină mâncare. Kali îi aruncă o bucată de pui, iar maimuţa plecă satisfăcută.

Raka pândea farfuriile. Ştia că atunci când şi ultima bucăţică de mâncare va fi înfulecată, va începe adevăratul supliciu. Iar el nu putea face nimic ca să-l evite pentru că nu avea nimic de mărturisit.

Într-adevăr, o dată ce farfuria îi rămase goală, Prakasan se îndreptă încet spre el, cu *parangul* în mână. De astă dată, el trase capul prizonierului în faţă, descoperindu-i ceafa.

— Unde se află femeia?

Raka scutură capul cu un hohot de plâns.

— Nu ştiu. Vă spun adevărul. Vă jur că nu ştiu.

— Cu atât mai rău pentru tine.

Cu toată forţa de care era capabil, Prakasan abătu maceta. Raka scoase un muget sălbatic când lama se înfipse în pământ după ce îi atinsese doar capul. Prakasan izbucni într-un râs puternic, iar Kali îl aprobă zâmbind.

Prakasan începu să-l bată pe prizonier cu latul *parangului*. Din când în când, îl mai ciopârţea niţel. El repeta continuu aceleaşi întrebări. Nefericitul suspina, implorând-o pe Kali să se îndure de el. Aceasta îi făcu un semn discret călăului. Raka nu avea de gând să vorbească dacă îl tratau cu binişorul.

Omul PKI tăie funiile care îl legau. Clătinându-se pe picioare, Raka reuşi să se ridice. Cu o mişcare rapidă, Prakasan îl apucă de degetele mâinii drepte, făcându-l să o întindă. Lama cuţitului luci în aer, Raka scoase un ţipăt privind prosteşte degetele căzute pe pământ. Sângele îi ţâşni în şuvoi, ajungând până la picioarele lui Kali.

Acum începea adevăratul supliciu.

---

[8] Un tip de cuţit de abator, folosit în Indonezia (n.a.).

Doi oameni ai PKI veniră şi legară mâna ciopârţită cu un garou făcut din liane ca să nu i să scurgă prea repede sângele înainte de sfârşitul ritualului.

Sfâşiat de durere, Raka nu se mai zbătea. Ştia acum că torţionarii săi aveau de gând să-l ucidă. Cu cât va fi mai supus, cu atât avea să sufere mai puţin.

Aruncând cuţitul, Prakasan scoase la iveală un fel de brici cu care începu să radă capul lui Raka, cu mişcări largi, desprinzând şi fâşii de piele o dată cu părul.

I se aduse un borcan cu vopsea roşie şi cu ea, şeful PKI scrise pe craniul ras literele PKI. Vopseaua curgea pe faţă lui Raka. Parcă era sânge. Mâna acestuia începu să se agite teribil şi el începu să geamă.

Prakasan îi înălţă capul.

— Ai de gând să vorbeşti?

Raka se aruncă în genunchi.

— V-am spus adevărul.

Prakasan se uită la Kali. Urmarea depindea de ea. Or, soţia preşedintelui era profund tulburată. În stadiul acesta al supliciului, nouăzeci şi nouă la sută din cei torturaţi ar fi mărturisit deja. Dar Raka părea că spune adevărul. Era posibil oare să se fi înşelat? Raka era nevinovat?

Era însă prea târziu ca să mai dea înapoi. Nu strica să impresioneze spiritele destul de simple ale militanţilor. Oricum, Raka se purtase ca un tâmpit. Merita să fie pedepsit.

— Continuă, zise ea cu o voce ascuţită.

Braţele condamnatului fură din nou legate la spate şi el fu din nou ridicat în picioare.

Apoi şeful PKI începu să execute un dans macabru în jurul lui. La fiecare pas, el atingea cu *parangul* trupul victimei. Usturimea tăieturilor nu se simţea pe moment, dar pe măsură ce trecea timpul şi sângele începea să curgă, Prakasan lovea din ce în ce mai tare, cu o abilitate diabolică. Vârful lamei îi atinse sexul, iar Raka avu o mişcare de panică. Kali îşi muşcă buzele. Închise ochi şi încercă să-şi imagineze că victima era Samantha.

Prakasan se opri şi unul dintre asistenţii săi veni să smulgă de pe Raka şi ultimele fâşii de haine.

Militanţii PKI contemplau sinistrul spectacol ca hipnotizaţi. Pentru aceşti balinezi frustraţi, viaţa nu avea o valoare prea mare. O cruzime ancestrală ieşea la iveală din sufletele lor, iar acum se simţeau protejaţi de prezenţa lui Kali.

Supliciul se apropia de sfârşit.

Cu o puternică lovitură, Prakasan deschise pântecele şoferului. Acesta se prăbuşi, cu mâinile crispate pe abdomen, încercând să-şi ţină intestinele.

Prakasan îşi şterse sudoarea de pe frunte.

Unul dintre militanţi se duse să caute o cuşcă mică de unde se auzeau nişte miorlăituri disperate şi o aşeză lângă Raka. În cuşcă se afla o pisică neagră. Călăul îl ridică pe Raka cu faţa în sus. Trupul acestuia era scuturat de frisoane şi un geamăt continuu se auzea din gura larg deschisă.

Patru bărbaţi veniră şi imobilizară mâinile şi picioarele muribundului.

Urletele lui Raka nu mai aveau acum nimic omenesc. Chipul îi era schimonosit într-un rictus oribil. Ai fi crezut că este o maimuţă. Şeful PKI o chemă cu respect pe Kali.

Tânăra femeie aştepta clipa aceasta. Cu paşi maiestuoşi, ea se apropie de condamnat. Mirosul fetid al intestinelor o făcu să strâmbe din nas.

Dar trebuia să-şi facă datoria până la capăt. Cu gesturi graţioase, ea se aplecă şi deschise portiţa cuştii în care se afla pisica.

Animalul scuipă şi se retrase în fundul cuştii. Cu un gest iute, Kali o apucă de gât şi o lipi de rana deschisă, ţinând-o acolo cu forţa, aplecată asupra corpului scuturat de spasme.

Scena era halucinantă. Speriate de ţipetele osânditului, maimuţele toate tăcuseră. Raka îşi clătina capul dintr-o parte în cealaltă şi din gură începu să-i curgă o spumă roşie. Pisica îşi înfipsese ghearele în intestinele sale cauzându-i o suferinţă insuportabilă.

Kali ţinea animalul care se zvârcolea cu furie ca să scape. Era o veche ceremonie de exorcism. Balinezii nu erau musulmani ca cea mai mare parte a indonezienilor, ci animişti. Credinţele lor se amestecau cu budismul, într-o cruzime brutală şi primitivă. Trebuia ca sufletul defunctului să fie preluat de pisică, pentru ca acesta să nu-l urmărească pe călău după aceea.

Când Kali se ridică în picioare, avea cocul desfăcut, sângele îi pătase chipul şi mâinile îi erau pline cu zgârieturi.

Ochii morţi ai lui Raka priveau fără să vadă copacii din pădurea cu maimuţe. Kali aruncă pisica ce fugi imediat.

Cu greutate, ea ordonă lui Prakasan:

— Să-l puneţi în portbagajul maşinii.

Dacă duşmanca ei îndrăznea să se întoarcă la Sanur, aşa cum era de aşteptat, avea cu ce să o sperie.

Capitolul VIII

Un miros îngrozitor şi dulceag se infiltra încet pe sub uşă, trezindu-l pe Malko din somn.

Samantha dormea, culcată pe pântece, iar trupul ei gol era învăluit de lumina zorilor. Din discreţie, preferaseră să nu se ducă la *Bali-Beach*, ci la *Bogor*. Malko blestema încăpăţânarea nemţoaicei. Acum ar fi putut fi amândoi îmbarcaţi în drum spre Java. Departe de Kali şi de ucigaşii ei.

El se sculă din pat. Oribilul miros invadase bungaloul. Îl cunoştea prea bine ca să se poată înşela asupra lui. Provenea de la un cadavru.

Încet, ca să nu o trezească pe Samantha, se duse şi scoase din geanta roşie pistolul Beretta. Cu arma în mână, dădu la o parte perdeaua de la fereastră.

Soarele răsărise deja. Drumul era pustiu, dar în faţa intrării era aşezat un balot.

Malko îşi trase pe el pantalonul şi, fără să o scoale pe Samantha, ieşi. Aerul cald îl mângâie plăcut, dar mirosul emanat de balot era din ce în ce mai pătrunzător. Învingându-şi scârba, Malko se aplecă şi îl desfăcu.

Cu greu putu să se abţină să nu verse. Întoarse capul ca să respire aer proaspăt.

Pântecele spintecat al lui Raka îşi revărsa conţinutul de organe sângerânde ca o masă de culoare roşie-cenuşie.

Faţa mortului nu fusese mutilată, iar el putu să-l recunoască cu uşurinţă pe şoferul ucigaş. Dar ce însemna PKI? Erau iniţialele partidului comunist indonezian. Raka fusese ucis de ei? Era ceva straniu, căci acesta făcea parte din partidul aflat la putere, iar PNI nu avea nimic clandestin.

De ce PNI avea nevoie să aducă arme de contrabandă? Un mister din ce în ce mai mare învăluia afacerea. Cui îi fusese destinată încărcătura de arme?

Kali era singura care putea să răspundă la această întrebare.

Malko se întoarse în bungalou. Era inutil să o trezească pe Samantha.

Făcuseră cea mai mare tâmpenie că se întorseseră în Bali. Aici, soţia preşedintelui avea puteri absolute. Acest cadavru arăta cu prisosinţă acest lucru. Era un avertisment pentru ei.

În timp ce-şi făcea un duş, Malko încercă să reflecteze asupra situaţiei în care se afla. Înainte de toate, trebuia să găsească armele. Deci, să o facă pe Samantha să vorbească. Ele se aflau cu siguranţă în Bali. Altfel, contesa nu ar fi stat acolo.

Samantha deschise ochii dintr-o dată. Băgă mâna în geantă şi,

negăsind pistolul, se năpusti în baie. În faţa aerului nevinovat al lui Malko, întrebă:

— Ce faci?

Încrederea nu era aici la ea acasă.

— Niciodată nu asasinez o femeie frumoasă în timp ce doarme, răspunse el cu un aer serios. Sunt un om cu principii. Cunosc însă persoane care nu au nici un fel de scrupule. Am primit o vizită…

— Cine?

— Raka.

Samantha încremeni.

— Şi l-ai ucis?

— Nu a fost nevoie, căci treaba a fost deja făcută.

El îi descrise cadavrul. Contesa nu păru prea şocată.

— Deci vrea să mă sperie, şuieră ea printre dinţi. Mă ia drept o mucoasă.

Era goală şi se pieptăna. Un adevărat spectacol! Malko îşi uită necazurile pentru câteva secunde.

După ce îşi aranjă părul într-un coc, Samantha se întoarse spre el.

— Va trebui să mergem la Kali.

— Ce să facem acolo?

— Mai întâi, trebuie să-mi dea banii. M-am săturat să tot aştept. Şi apoi, dacă putem, o s-o ucidem.

Programul era niţel cam încărcat. Malko avea alte griji acum.

— Nu înţeleg de ce nu mi le vinzi mie, reluă el propunerea făcută anterior. Ar fi cu mult mai puţin periculos şi mai simplu. Toate problemele noastre ar fi rezolvate. Kali deja a încercat să te ucidă şi va încerca din nou.

Ea îl privi ironic.

— O femeie prevenită face cât două la un loc. Dacă nu voi putea să-i vin de hac ticăloasei, poate că ţi le voi vinde ţie. Nu înainte însă.

— Mai întâi, vreau să ştiu unde sunt armele.

Pe chipul Samanthei apăru un zâmbet trist.

— Mă crezi chiar atât de fraieră? Îţi voi spune numai după ce-mi vei plăti…

— Dar Kali? Ea ştie?

— Da.

— Şi de ce nu le ia?

— Câtă vreme sunt eu în viaţă, nu va îndrăzni.

Samantha intră şi ea în baie să facă un duş. Termină foarte repede. Cât ai clipi, era îmbrăcată şi cu pistolul recuperat.

— Este îngrozitoare duhoarea asta, hai să plecăm cât mai repede.

Trecură repede prin faţa cadavrului şi se urcară în Jeep. Samantha era încordată şi tăcută. Nici Malko nu era mai liniştit.

— De unde ştii că are bani ca să te poată plăti?

Samantha ridică din umeri.

— Nu ştiu nimic. Dacă nu are bani, poate să-i găsească. Nu poate să-şi bată joc de mine.

— Kali este soţia preşedintelui. Rişti să ai serioase probleme cu ea.

O privire tăioasă îl sfredeli.

— Nu te mai frământa atât. Dacă au nevoie de arme, le vor plăti.

Malko încercă un sentiment de admiraţie.

— Nu te temi de nimic…

Femeia surâse.

— Singura fiinţă de care mi-a fost vreodată frică a fost dădaca mea nemţoaică, *nanny,* care mă bătea îngrozitor la fund când nu stăteam dreaptă…

Nu avură nevoie decât de cinci minute ca să ajungă la *Bali-Beach*. Malko simţi o strângere de inimă. Ce surpriză le mai pregătise Kali în afară de cadavrul lui Raka?

Holul hotelului era pustiu, cu excepţia a doi indonezieni care măturau în silă mozaicul.

Malko ardea de nerăbdare să se vadă în camera sa şi să-şi pună haine curate. Se duse la recepţie şi ceru cheia. Imediat, îşi dădu seama că ceva nu este în regulă. Recepţionerul murmură ceva şi, în loc să-i dea cheia, intră în biroul şefului său. Un chinez pe nume Lim.

Acesta ieşi repede din birou şi veni către Malko făcând risipă de plecăciuni şi zâmbete. În cele din urmă, scoase din buzunar un plic şi i-l întinse.

— Am primit azi dimineaţă un ordin de la guvernator în ceea ce vă priveşte, explică el cu o voce plângăreaţă între două plecăciuni. Sunteţi obligat să rămâneţi în Denpasar până la noi ordine.

Lui Malko nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Cred că glumiţi, spuse el. Sunt cetăţean austriac, nu indonezian.

Vizibil terorizat, chinezul îi privi neputincios.

— Desigur, desigur, dar Excelenţa Sa Surpadijo este atotputernic în Bali. Ordinul a venit direct de la el. Mai mult ca sigur că este vorba de o greşeală, de o regretabilă greşeală…

Mai bine zis, era un cadou din partea frumoasei Kali… Malko simţea că ia foc. Ochii lui aurii deveniseră aproape verzi şi asta era semn rău. Îşi dădea seama că nu are rost să mai discute.

— Vă mulţumesc, zise el rece, băgând hârtia în buzunar. O să am grijă.

Chinezul îl apucă de braţ.

— Nu încercaţi să ieşiţi din Bali, îi şopti el. Vi s-a luat paşaportul…

Malko sări ca ars.

— Cum adică mi s-a luat?

— A venit poliţia şi a răscolit în camera dumneavoastră.

Malko îl privi pe chinez. Bietul părea sincer înspăimântat.

— Presupun că am dreptul să apelez în această problemă la autorităţile din Djakarta şi să-i previn pe cei de la ambasada mea…

Uşurat în faţa puterii de înţelegere de care dădea dovadă străinul, chinezul aprobă cu putere.

— Bineînţeles, domnule. Nu trebuie decât să scrieţi o scrisoare pe care eu însumi o voi duce guvernatorului…

Omul vorbea chiar serios. Voia să ducă cererea guvernatorului, care îi era supus lui Kali. Aceasta se gândise că dacă îl omora, ar fi avut numai necazuri. Izolându-l însă în Bali, putea să facă tranzacţia în linişte.

Acum, mai mult ca oricând, trebuia să intre în contact cu CIA. Prezenţa lui Kali în centrul afacerii cu armament, făcea ca misiunea sa să se complice. De ce preşedintele Indoneziei voia să cumpere arme în mod clandestin? Dar dacă soţia sa lucra pe cont propriu?

Oricum, problema numărul unu era să trimită în afară informaţiile de care dispunea în prezent. Iar apoi, trebuia să descurce iţele.

Malko îl reţinu pe chinezul care se pregătea să se retragă.

— Aş vrea să dau un telefon la Djakarta.

Celălalt se făcu mic de tot.

— Va trebui să primim avizul guvernatorului, fiind dată situaţia dumneavoastră…

Malko se cam aşteptase la asta. Cercul era bine închis în jurul său. Singura şansă de a scăpa din capcană era să plece înotând. În această insulă în care, în afară de turişti, nu existau alţi albi, nu avea nici o şansă să scape din plasă.

În afară de una singură. Mintea îi lucra cu viteza unui ordinator. El se aplecă spre chinez.

— Domnule Lim, în Denpasar trăiesc şi chinezi?

Luat prin surprindere, funcţionarul se bâlbâi:

— Da, da, sigur că da şi sunt foarte fericiţi…

Pe Malko îl durea în cot dacă sunt sau nu fericiţi. Chinezul părea vădit îngrijorat.

— Domnule Lim, spuse el cu claritate. Sunt dispus să plătesc o mie de dolari celui care mă va scoate din Bali cu un vas. Nu contează direcţia în care pleacă: la Timor sau la Sarwak.

Chinezul era mut. Când reuşi să vorbească, fu nevoit să-şi ascundă mâinile în buzunare, aşa de tare tremurau.

— Dar, dar este absolut ilegal, gemu el.

Malko îşi dădu seama că dacă nu ar fi fost la mijloc enormitatea sumei oferite, tipul ar fi fugit mâncând pământul.

— Dacă nu ar fi fost periculos, n-aş fi oferit o sumă atât de mare. N-am deloc chef să aştept aici după bunul plac al guvernatorului…

La chinezi, frica era însă mai mare decât lăcomia de bani.

— Nu cunosc nimeni, făcu Lim. Compatrioţii mei nu doresc să-şi

trădeze patria adoptivă.

În faţa unor sentimente atât de nobile, Malko simţi că i se strepezesc dinţii. Apoi îşi aminti un amănunt interesant.

— Domnule Lim, o cunoaşteţi pe Josephine?

Chinezul făcu ochii mari.

— Dacă nu vreţi să mă ajutaţi, voi spune poliţiei că dumneavoastră mi-aţi dat adresa ei şi că sunteţi amestecat în traficul cu devize…

Domnul Lim sughiţă de indignare.

— Dar nu este adevărat!

— Sigur că nu-i adevărat, admise Malko cu seninătate. Dar cum aţi putea dovedi contrariul? Eu am fost la Josephine cu un taxi de hotel. Şoferul nu va recunoaşte niciodată că mi-a dat el adresa…

Chinezul se uită de jur-împrejur, ca şi cum guvernatorul ar fi fost de faţă. Era pierdut. Lui Malko i se făcu milă de el. Dar domnul Lim reprezenta unica lui şansă de a fugi.

— Aşadar, cum rămâne cu propunerea mea? Mă duc la poliţie?

Cu o voce abia auzită, funcţionarul spuse:

— În Denpasar este un restaurant condus de un prieten de-al meu. Se află lângă piaţă. Nu puteţi să nu-l găsiţi. Este singurul restaurant chinezesc. Prietenul meu are o şalupă de pescuit cu care iese adesea în larg… Dar…

— Îmi este de ajuns, făcu Malko.

Tocmai voia să plece, gând îi veni o idee.

— Apropo, din ce partid face parte guvernatorul acesta?

Chinezul spuse ezitând:

— Se spune că este un simpatizant al PKI. Dar este enorm de bogat şi are multe moşii. Este un prieten foarte apropiat al preşedintelui.

Iată un adevărat oportunist.

PKI era singurul partid organizat în Bali. Malko înţelegea din ce în ce mai puţin. Cui erau destinate toate acele arme, atunci când chiar guvernul era amestecat în trafic? Din ce în ce mai perplex, Malko se despărţi de chinez şi se întoarse la Samantha care îl aştepta pe o canapea din hol.

— Doamna Preşedinte ne aşteaptă, îl anunţă ea cu ironie în glas. A avut chiar tupeul să mă întrebe de ce i-am furat Jeepul.

Cei doi se urcară în ascensor. Malko avea să-şi schimbe mai târziu hainele.

Uşa de la apartamentul lui Kali era întredeschisă. Samantha bătu şi intră prima. Malko observă că mâna nemţoaicei era pusă pe încheietura genţii, foarte aproape de armă. Se întrezărea un dialog foarte interesant…

Şeful *guru* îşi făcu apariţia şi, după o plecăciune adâncă, îi concluse la „sfânta sfintelor”, în salonul unde se odihnea stăpâna sa.

Deodată, Malko fu îmbrâncit cu brutalitate. Întorcându-se, se trezi

în faţa ţevii unei puşti-mitralieră de fabricaţie cehoslovacă. Tipul care o ţinea era o namilă cu capul acoperit de o batistă în carouri. El îl îmbrânci pe Malko cu spatele la zid şi îl făcu să ridice braţele.

În acelaşi timp, pistolul Beretta era lipit de ceafa *gurului*. Malko voi să-i strige Samanthei să nu tragă. Alţi doi indonezieni erau în spatele ei, înarmaţi cu nişte pumnale lungi. Nu avu însă timp.

— Aruncă arma, proasto, făcu o voce furioasă. Altfel, nu mai ieşi vie de aici.

Kali tocmai intrase ca o furtună în cameră, mai frumoasă ca oricând, într-un sari negru şi lung, cu degetele pline de inele şi cu un aer dur. Pieptănătura şi machiajul ei erau impecabile, de parcă ieşise din paginile revistei *Vogue*. Probabil că avusese nevoie de cel puţin şase ore ca să se împodobească.

Beretta Samanthei se roti cu un sfert de cerc. Capătul ţevii era acum la mai puţin de un metru de faţa lui Kali. Vocea ei sună perfect de calmă.

— Ordonaţi maimuţelor dumneavoastră să iasă, altfel vă zbor creierii.

Degetul ei începuse să apese pe trăgaci, iar Kali o vedea perfect. Ea rămase cu gura deschisă, apoi spuse cu o voce gâtuită:

— Dacă trageţi, Prakasan vă va ucide prietenul, iar apoi vă va ucide şi pe dumneavoastră.

Era nevoie de ceva mai mult ca să o tulbure pe nemţoaică.

— Tipul acesta nu este prietenul meu. Oricum dumneavoastră nu veţi mai trăi ca să vedeţi. Aşadar, le spuneţi maimuţelor să plece imediat, da sau nu? Malko privea fix ţeava armei îndreptate asupra lui. Ca să nu se mai gândească la ea, întoarse capul către balcon. Marea scânteia în soare, iar pescarii se duceau în larg să pescuiască la apă adâncă. Era o privelişte de linişte şi pace.

Tăcerea se prelungea. Malko îşi simţi gura uscată. Samantha nu putea să prelungească prea mult această cacialma. Dacă Kali se încăpăţâna, ar fi fost obligată să tragă. Iar dacă trăgea, el ar fi fost ucis.

Indoneziana scoase un oftat ce semăna cu şuieratul unei etuve aflate sub presiune, apoi spuse câteva cuvinte indonezienilor.

Ţeava puştii-mitralieră din faţa lui Malko se lăsă în jos. Indonezianul îl privi cu ură şi ieşi din încăpere urmat de ceilalţi doi. Kali şi Samantha rămaseră faţă în faţă. Erau ca două pantere negre. Soţia preşedintelui îşi recăpătase sângele rece. Ura feroce din ochii ei ar fi îngheţat şi sângele unei cobre.

— Ce doriţi? întrebă că cu un aer semeţ.

Fără să răspundă, Samantha făcu un pas înainte şi, fără să lase Beretta, o pălmui cu sete pe Kali cu mâna stângă.

— Nemernico.

Nu sunase ca o insultă, ci ca o simplă constatare.

Malko crezu că, în ciuda pistolului, indonezianca va sări să o sugrume. Nemţoaica, doar atât aştepta. Chiar dacă după aceea ar fi trebuit să înfrunte şi „gorilele”. Malko începea să înţeleagă de ce îi reuşiseră până acum afacerile cu trafic de arme.

Kali se făcu deodată mică. Ochii îşi pierdură strălucirea. Era speriată. Cel puţin provizoriu.

— Sunt soţia preşedintelui, protestă ea.

— *My foot,* făcu Samantha. Nu sunteţi decât o hoaţă. Aţi vrut să mă ucideţi ca să nu plătiţi. Unde sunt banii?

Kali ar fi sfâşiat-o dacă ar fi putut. Cele două femei se înfruntau, uitând că mai era şi el pe acolo.

— Dacă vi-i dau, nu mai ieşiţi vie de aici.

Samantha se aşeză cu graţie într-un fotoliu, fără să lase arma jos.

— Dacă vreţi acele arme, va trebui să scoateţi şi bani pentru ele. Şi asta, repede. M-am săturat până peste cap de ţara asta împuţită…

Malko îşi spuse că femeia asta se juca într-adevăr cu focul. Kali îşi reluă ţinuta de suverană.

— Nu am de gând să vă dau banii, zise ea. Am rechiziţionat armele în numele autorităţilor acestei ţări.

— În viaţa mea n-am auzit un lucru mai caraghios, replică ea cu o voce plictisită. Şi ce se întâmplă cu mine în acest caz?

Kali ridică din umeri.

— Puteţi pleca din Bali când doriţi.

— În caz contrar?

Vocea Samanthei ar fi îngheţat şi o banchiză.

— Vă voi ucide, spuse Kali cu satisfacţie.

Ceea ce în limbaj diplomatic, era un fel de ultimatum.

Malko simţi că sosise momentul să se amestece şi el în discuţie.

— De ce şi, mai ales, pentru cine doriţi aceste arme?

Kali îl fixă cu o privire lipsită de expresie.

— De ce vă interesează asta?

— Întâmplător, mă interesează enorm de tare, făcu el. Am venit aici tocmai în acest scop.

— A ştiu, ştiu, domnul este spion american. Noi suntem o naţiune independentă. Iar dumneavoastră o să vă treziţi într-o închisoare. Ca să aşteptaţi mai bine. Acum, plecaţi imediat cu această neruşinată…

Samantha, furioasă, ezită puţin, apoi întoarse spatele şi ieşi.

Vocea lui Kali se auzi în urma ei:

— Aveţi termen până mâine să acceptaţi propunerea mea.

Cei doi erau acum în hol. Era în continuare pustiu. Malko o privi pe Samantha.

— Ce ai de gând să faci acum?

Ea strânse buzele.

— Nu va vedea niciodată armele.

— Joci un joc extrem de periculos, remarcă el. Aici ea este atotputernică.

— Nu este pentru prima dată când mi se întâmplă aşa ceva.

— Atunci îţi doresc succes. Eu trebuie să mă schimb. Ne întâlnim după aceea la piscină.

Malko se urcă în ascensor. Avea la dispoziţie douăzeci şi patru de ore ca să poată acţiona.

Capitolul IX

Restaurantul chinezului prieten cu directorul adjunct de la *Bali-Beach* nu era decât o tavernă ordinară. Era în acelaşi timp bazar, băcănie şi restaurant şi zidurile acoperite cu fructe uscate erau murdare şi coşcovite.

Malko coborâse din taxi aproape de piaţa din Denpasar. Oraşul era îngrozitor de deprimant. Câteva prăvălii în care se vindea *batik* evocau un fel de bazar oriental, iar majoritatea dughenelor sordide erau făcute din chirpici. Fiind sigur că este urmărit, Malko începu să se plimbe şi, timp de o oră, cutreieră prăvăliile cu suveniruri. Prudenţa îl făcu să se intereseze la mai mulţi vânzători de adresa unui restaurant şi să cumpere o mască din lemn cioplit, reprezentând chipul hidos al unui *garuda*, un zeu indonezian.

În Denpasar, practic, nu existau restaurante. Puţinii turişti nu se mişcau de la *Bali-Beach*. Străzile neluminate, urât mirositoare şi pline de indivizi suspecţi, nu erau deloc atrăgătoare.

După ce estimă că şi-a plimbat destul urmăritorii, Malko sosi ca din întâmplare şi în faţa bombei chinezeşti.

O pereche de chinezi bătrâni luau masa. Ei îl priviră curioşi, apoi îşi băgară nasul în farfurie. Un chinez zbârcit, care stătea la casă, îşi ascunse surpriza printr-un zâmbet ştirb şi îi ieşi în întâmpinare ca să-l întrebe ce doreşte. Vorbea o engleză foarte precară.

— Aş vrea să servesc masa, spuse Malko.

Asta da, surpriză. Nici un alb nu mai intrase vreodată în prăvălia lui. El îi semnală masa cea mai puţin jegoasă şi îi oferi un scaun şubred. Roiuri de muşte bâzâiau în jurul fructelor suspendate şi un miros înţepător venea din fundul încăperii.

Un alt chinez, ceva mai tânăr, răsări lângă Malko. Acesta încercă prin gesturi să ceară o listă de bucate.

Nu aveau aşa ceva. Malko îl făcu să înţeleagă că poate să-i aducă orice.

Chinezul dispăru în bucătăria urât mirositoare.

El reapăru aproape imediat cu o farfurie plină vârf cu o pastă galbenă şi aburindă. Malko gustă. Era *nasi-goreng*, mâncarea tipică a indonezienilor. Era orez cu şofran! Îl strigă pe chelner ca să protesteze. Acesta, spuse cu un aer mirat:

— *Chinese cooking*[9].

Era adevărat că, pe lângă orez, mai erau şi câteva bucăţele mici de carne, ca să-i dea un aer chinezesc. Patronul îşi părăsi casa şi veni în ajutor, jurându-se că este vorba de o mâncare ce se gătea la Beijing.

Era pentru prima dată când Malko vedea un chinez care îşi uitase

[9] Mâncare chinezească (n.a.).

propria bucătărie. Cu siguranţă că erau terorizaţi de indonezieni! Resemnat, consumă *nasi-goreng* pe care îl udă cu bere Heineken, care sosise acolo nu se ştie cum. În mod voit, el întârzie cu mâncatul, aşteptând ca perechea de bătrâni să termine şi să plece. El îşi termina berea când cei doi plecau: Bătrânul chinez moţăia la casă. Malko se sculă de la masă şi, cu un zâmbet, ceru nota de plată. Bătrânul îi întinse o hârtie pe care scrisese: „Două sute de rupii”. Mai rău ca la *Maxim’s!*

Malko scoase o bancnotă de cinci dolari şi o puse tejghea.

— O puteţi schimba?

O luminiţă trecu prin ochii bătrânului.

— Nu voie schimb dolari.

— *No rupees*, făcu Malko cu un glas energic.

Bătrânul cătină din cap nedecis. Murea să înhaţe bancnota, dar frica îi paraliza mâna uscată.

— *No rupees*, repetă Malko.

Cu iuţeala unei şopârle ce înghite o muscă, mâna apucă bancnota ce dispăru în sertarul murdar. Chinezul începu să numere rupiile înţepenite de stratul gros de murdărie de pe ele. În sinea lui, Malko jubila. Primul pas fusese făcut.

Scoase din buzunar un teanc de bancnote de o sută de dolari, făcut sul. Bătrânul mai că făcu un atac de cord.

— Aş vrea să fac o plimbare pe mare, îi explică Malko. Mi s-a spus că aveţi un vapor…

De data asta, chinezul aprobă imediat.

— Da, da, vapor, mâine. Hotel *Bali-Beach*?

Malko intră imediat în joc.

— Aveţi un vapor mare?

Celălalt râse şi aprobă din cap. Ceea ce nu dovedea nimic.

— Are motor?

Dezolare profundă. Vaporul nu era cu motor. Un agent CIA care fugea din Bali pe o ambarcaţiune cu pânze, în anul 1970, era ceva destul de caraghios… Malko se aplecă spre lumina fumegândă a lămpii cu gaz.

— Vreau să plec din noaptea asta. Nu mâine.

Chinezul îl privi mai întâi fără să înţeleagă. Malko repetă, vorbind rar şi despicat. Încetul cu încetul, fraza lui pătrunse în creierul sclerozat al chinezului. El scutură cu putere capul.

— *Not by night, not by night.*

Malko avu impresia că-l va da afară din restaurant. Dar nu mai putea să dea înapoi. Scoţând din nou teancul de bancnote, scoase trei foi de câte o sută de dolari. Era o sumă fabuloasă pentru chinez.

El rupse în două cele trei bancnote, apoi puse trei jumătăţi în palma bătrânului, privindu-l în ochi.

— *You come a three this night.*

Celălalt era parcă lovit de apoplexie. Brusc, în stradă se auziră zgomote. El vârî jumătăţile de bancnote în sertar. Era deci în mâna lui Malko. Urmă un moment lung de tăcere. Cei doi bărbaţi se uitau unul la altul, în aparenţă indiferenţi. În cele din urmă buzele chinezului se descleştară.

— Ora patru.

După zece minute de explicaţii, reieşi că era doar o problemă de maree..

Omul era hotărât să vină.

Malko desenă pe un şerveţel de hârtie planul plajei, cu nava eşuată. Acolo urma să îl aştepte vaporul chinezului. După aceea era doar o problemă de noroc. Insula Java se afla doar la o distanţă de o sută de kilometri, dar Timor, posesiune portugheză şi deci un refugiu cu mult mai sigur, se afla la mai mult de o mie de kilometri.

Cei doi bărbaţi se despărţiră fără să-şi strângă mâna. Malko se simţea ceva la liniştit. Chinezul era bine prins în laţ. Dacă Dumnezeu şi Kali îl lăsau în viaţă...

Părăsind Denpasar, el întâlni o procesiune care înainta încet cântând. Femeile erau desculţe, ducând pe capetele lor adevărate eşafodaje alcătuite din fructe, rafie, flori şi ofrande pentru zei.

Bărbaţii zâmbitori şi liniştiţi îşi legănau cuţitele în ritmul paşilor. Şoferul de taxi fu gata să intre în şanţ ca să-i lase să treacă. Malko simţi nevoia să-i urmărească pentru a vedea ce se întâmplă. Dar, cu siguranţă, nu l-ar fi lăsat să-i însoţească. Când este vorba de ceremoniile lor, balinezii sunt foarte ascunşi.

Hotelul părea în continuare pustiu. Malko îşi luă cheia de la recepţie şi urcă în camera sa, închizându-se pe dinăuntru. Era îngrijorat puţin în privinţa Samanthei. Trebuia să-şi omoare timpul până la miezul nopţii. Ca să se mai destindă puţin, îşi puse slipul de baie şi coborî la piscină.

Bineînţeles, nu mai era nimeni acolo. Dar apa caldă îi făcu bine. Era aproape la fel de cald ca la prânz. Cu regret, se urcă iar în camera sa. Pentru turişti, Bali era cu siguranţă un paradis.

*

* *

Paşii lui Malko se afundau în tăcere în nisipul negru. Undeva, în spate, se desluşea silueta întunecată a hotelului *Bali-Beach*. Miriade de stele străluceau pe cerul ecuatorului. Valurile se spărgeau cu zgomot de recifii de corali, creând lin fond sonor continuu, apăsător.

Malko îşi aminti de trupul aurit şi înmiresmat al Samathei. Ce ciudată era viaţa. Dacă ar fi fost doi oameni normali, acum ar fi făcut dragoste în noaptea tropicală şi ar fi fost fericiţi în această insulă paradiziacă. Malko nu-şi luase decât pistolul, pe care îl strecurase sub

centură, la îndemână.

Părăsise hotelul discret, ieşind pe uşa dinspre plajă. Noaptea era destul de luminoasă, aşa că era sigur că nu fusese urmărit de nimeni.

Acum, silueta sa se pierdea pe nisipul negru, presărat cu pietre ponce.

Epava eşuată se afla la numai o sută de metri. Era ora patru fără zece. Începu să scruteze marea luminată de razele lunii. Nu se vedea nici o ambarcaţiune.

Brusc, masa epavei i se păru ameninţătoare. Valurile se izbeau de ea cu un zgomot surd, spărgându-se de tabla ruginită. Parcă toate fantomele din Bali îşi dăduseră întâlnire în acest loc sumbru.

El se opri şi ascultă cu atenţie. Nimic. Poate un ţipăt îndepărtat de maimuţă. Balinezii se temeau de întuneric şi ieşeau foarte rar noaptea afară.

Reluându-şi mersul, Malko ajunse până la epavă. Văzută de aproape, era enormă, complet scufundată în nisip. El o ocoli cu grijă, dar nu văzu nimic suspect.

Ghemuit sub cocă, el aştepta, supraveghind în acelaşi timp şi plaja şi marea, cu pistolul pregătit..

Un crab mare, ce îi trecu pe la picioare, îl făcu să tresară. Acele fosforescente ale ceasului său înaintau încet.. Era patru şi jumătate. Chinezul se temea. Se hotărî să aştepte până la revărsatul zorilor. Ori acolo, ori la hotel, era la fel. Era singura lui şansă să părăsească Bali.

Încet, încet, o lumină slabă apăru la orizont. Răsărea soarele.

Pe Malko îl trecură fiorii. Blugii îi era umezi şi reci. O pasăre mare de noapte zbură într-un cocotier. Marea era absolut pustie. Întunericul se risipea cu o viteză uluitoare. Deja se vedea masa violacee a munţilor în spatele cocotierilor de pe plaja nesfârşită.

Malko îşi dădu seama că acum putea fi văzut de pe pământ. Voia să aştepte până în ultima clipă. Chiar dacă chinezul venea ziua, trebuia să-şi încerce norocul. Dar se decise să-l aştepte în interiorul epavei.

Ocoli coca şi văzu o gaură în ea. Dintr-un salt, se văzu în interior. Rămase însă încremenit. Chinezul era acolo. Avea mâinile şi picioarele legate fedeleş, iar capul îi era aproape despărţit de corp. Fusese tăiat cu *parangul!* Marea îi spălase sângele. Ai fi zis că treaba fusese făcută de un măcelar, atât era de curată şi precisă.

Probabil că fusese mai întâi ucis şi apoi dus în interiorul epavei, ca Malko să-l poată găsi. Îl făcuseră să vorbească, de asta se afla acolo, mort. Kali îşi bătea joc de Malko. Ar fi putut să-l omoare până acum. Se mulţumise însă să-i demonstreze cât de puternică este.

Aplecându-se deasupra leşului, Malko văzu ceva ce-l îngrozi.

În gura deschisă a mortului erau băgate cele trei jumătăţi de bancnote. Erau arginţii lui luda.

Malko părăsi epava. Era ziuă. Kali dormea sau îl pândea din

balconul ei. Poate că avea chef să se distreze şi să-l împuşte cu o armă cu lunetă, ca pe un iepure.

Clocotind de furie, se îndreptă către *Bali-Beach*, mergând pe nisipul negru. Frica îi dispăruse complet.

Capitolul X

Samantha se machia cu grijă. Era un truc vechi, folosit ca să se calmeze. Vremea era superbă şi pânzele albe ale pirogilor de pescari se vedeau pe mare. Câţiva turişti se târguiau pe plajă cu negustorii de *batik.*

Ultimatumul lui Kali expira peste câteva ore, iar nemţoaica nu avea de gând să se lase sacrificată ca un miel.

În pielea goală, ea se privi în oglindă şi făcu câteva mişcări de gimnastică.

O aştepta o zi grea. Analizând situaţia cu luciditate, ştiinţific, îşi dădu seama că avea o mică şansă de reuşită. Trebuia să aibă însă curaj, dar şi noroc... Zâmbi cu răutate când îşi imagină ce faţă va face Kali în acest caz.

Îşi puse nişte blugi din fibră de lastex şi îi prinse cu o centură prevăzută cu o cartuşieră cu cinci încărcătoare pentru pistolul Beretta.

Cu părul prins într-o eşarfă, Samantha avea aerul nevinovat al unei turiste obişnuite. Aruncă o ultimă privire prin cameră şi simţi că i se strânge un pic inima, când se gândi la cele şase rochii Pucci pe care era nevoită să le abandoneze..

Cu geanta roşie atârnată pe umăr, îngreunată de armă, Samantha se urcă în lift. Jeepul recuperat de la Raka o aştepta în parchingul hotelului. Din fericire, în înfruntarea ce avusese loc, Kali uitase complet de el. Ea sări în maşină, încălzi motorul şi se îndreptă către Denpasar fără grabă. Până la Ubud, avea de mers o oră.

*

* *

Malko se străduia să înghită micul dejun la marginea piscinei. Era o zăpuşeală atât de mare, încât nu puteai lăsa afară nici măcar o salamandră, dar cu toate astea, el nu simţea arsura soarelui pe umerii goi.

Sunase la Samantha în cameră, dar în zadar. Aceasta dispăruse fără urmă. După spusele recepţionerului, ea nu părăsise hotelul. Kali de asemenea dispăruse, iar el se simţea mai rău decât o muscă prinsă în plasa unui păianjen.

O indoneziancă tânără, îmbrăcată în sari, ieşi din galeria comercială şi se apropie de el. Putea să aibă în jur de vreo treizeci de ani, dar chipul ei rotund şi dulce îl seduse pe Malko.

— Sunteţi domnul Malko Linge? îl întrebă ea în engleză.

— Chiar el.

Oare ce catastrofă avea să-i anunţe?

— Mă numesc Wintija Taman, spuse ea. Mă ocup cu organizarea unor excursii în interiorul insulei, cu maşini confortabile. Directorul

adjunct al hotelului mi-a spus că veţi rămâne mai mult timp aici.

Iată un eufemism plin de amabilitate.

Wintija Taman avea o figură simpatică, deschisă, chiar plăcută. Din pură galanterie, Malko o pofti la o ceaşcă de ceai. Avea însă şi un gând ascuns.

— Îi însoţiţi chiar dumneavoastră pe clienţi? o întrebă el.

— Uneori, da. Atunci când este vorba de ceva mai important, sau când şoferii sunt ocupaţi.

— Conduceţi singură această afacere?

Ea aprobă dând din cap.

— Am rămas văduvă. Am o casă mare lângă plajă. Familia mea a locuit dintotdeauna în Bali. Străbunicul meu avea un castel în Klangkung.

O idee încolţi în mintea lui Malko.

— Aş avea nevoie de o maşină fără şofer. Ar fi posibil aşa ceva?

Indoneziancă făcu semn că nu.

— Nu, străinii nu au drept să conducă. Aţi putea fi arestat în orice clipă. Dar am şoferi foarte buni…

— Cine interzice asta?

— Guvernatorul.

Din nou, guvernatorul. Malko se întrebă dacă interlocutoarea lui îi cunoştea situaţia. În orice caz, chipul ei nu arăta acest lucru.

— Am auzit o grămadă de lucruri ciudate despre acest guvernator, remarcă el.

Figura tinerei femei se crispă în mod imperceptibil.

— Lumea vorbeşte multe lucruri, făcu ea evaziv. Dar atât timp cât există o lege, nu pot să o încalc.

Malko nu mai insistă. Nu dorea să o enerveze. Cu toate acestea, avea impresia că femeia nu-l prea are la inimă pe guvernator. Cel mai bun mijloc de a o câştiga de partea lui era să apeleze la serviciile ei.

— Adevărul e că tot nu prea am ce face, aşa că aş putea să fac azi o excursie, făcu el deodată. Mi-ar plăcea să merg la Ubud.

Acolo locuia Josephine. Cel puţin, ar fi putut să o mai întâlnească pe traficantă. Iar aceasta era amestecată în afacerile necurate ale lui Kali.

— Este extrem de simplu, zise tânăra femeie încântată. În două ore, vă trimit o maşină. Vă convine?

— Perfect, o asigură Malko.

El se ridică şi îi sărută mâna, apoi femeia se îndepărtă într-un foşnet de mătase. Malko rămase pe gânduri. Poate că Josephine ştia unde sunt ascunse armele.

*

* *

Samantha opri Jeepul în mica piaţă, aflată în apropierea marelui

pod suspendat. Drumul se termina într-o înfundătură, în mijlocul unei vegetaţii luxuriante se aflau doar vreo şase căsuţe, aproape toate locuite de pictori. Aici era unul dintre cartierele aflate la cea mai mare altitudine din Bali. Pictori de toate naţionalităţile locuiau aici de mai bine de zece ani, fără electricitate şi fără apă, în mijlocul junglei, adoptaţi de băştinaşii care le furnizau cu regularitate fete foarte tinere.

Samantha întoarse maşina, ca să poată pleca cât mai repede, apoi se îndreptă către casa Josephinei.

Aceasta stătea în faţa oglinzii, pregătindu-se să probeze o nouă pereche de pantofi, îmbrăcată ca de obicei cu un pantalon negru, perfect mulat pe corpul suplu şi cu o bluză din dantelă de aceeaşi culoare.

Simţind că nu mai este singură, ea se întoarse şi se pomeni cu un revolver în nas. Nemţoaica intrase tiptil ca o pisică.

— Sunteţi singură?

Josephine înghiţi în sec, fără să poată scoate vreun sunet. Apoi, spuse cu o voce gâtuită de spaimă:

— Da. De ce?

Fără să-i răspundă, Samantha se apropie de ea şi, cu ţeava pistolului, o împinse, apoi închise uşa cu piciorul.

— Deschideţi seiful.

Josephine lăsă ochii în jos. Întotdeauna ştiuse că, într-o bună zi, i se va întâmpla acest lucru. Pieptul ei impozant se ridica în mişcări sacadate. Samantha nu o scăpa nici o secundă din ochi. Planul ei era simplu: să recupereze banii pentru armament şi să şteargă putina. Avionul companiei Thai pleca la ora cincisprezece şi cincizeci de minute. Chiar în seara aceea, putea fi la Singapore sau la Bangkok, în deplină siguranţă.

— Nu pot, şopti indonezianca.

Samantha nu se clinti.

— Dacă nu faceţi ce v-am spus, vă ucid. Chiar acum şi într-un mod extrem de neplăcut.

Cu brutalitate, ea înfipse ţeava revolverului Beretta în stomacul Josephinei. Aceasta se încovoie de durere. Samantha o lovi în tâmplă cu patul armei. Femeia căzu ca o cârpă pe pat.

Când îşi reveni în simţiri, era goală puşcă. Samantha o legase zdravăn de pat, cu braţele şi picioarele complet desfăcute şi o examina cu ochii unui entomolog care studiază o insectă ciudată.

— Vreţi să deschideţi seiful? făcu ea răbdătoare. Nu am prea mult timp la dispoziţie.

Mută de teroare, Josephine făcu semn că nu. Ochii Samanthei, aţintiră pântecele brun şi bombat.

— Faceţi foarte rău.

Calmă, ea apucă un *parang,* pe care îl găsise în bucătărie şi îşi ocoli victima. Apoi introduse vârful lamei între coapsele Josephinei, apăsând puţin.

Indonezianca scoase un ţipăt de porc înjunghiat. Mâna Samanthei descrise un arc de cerc, iar ţipătul se transformă într-un muget sacadat. Cu ochii ieşiţi din orbite, Josephine avea trupul acoperit de sudoare.

Deodată, ea leşină. Samantha retrase cuţitul. Lama lui era acoperită de sânge. Ea aşteptă ca femeia să-şi revină, apoi se aplecă şi începu să-i vorbească la ureche.

— O, nu! o rugă ea cu disperare în glas.

— Haide, deschide odată seiful!

Josephine clătina din cap înnebunită.

— Nu pot. Ea mă va ucide.

Samantha nu mai insistă. Înfipse cu ferocitate *parangul*. Din gura Josephinei ieşi un horcăit, însoţit de o spumă albă.

Samantha se aplecă asupra ei.

— Dacă nu te grăbeşti, va fi prea târziu.

Parangul se vedea ieşind din trupul indoneziencei ca un membru monstruos şi mortal. Josephine înţelese că nemţoaica avea de gând să meargă până la capăt.

— Îl voi deschide, şopti ea.

Samantha se apropie de seif. Josephine, cu vocea întretăiată, începu să-i spună combinaţia de numere. Nemţoaica formă cifrul şi trase de uşa de oţel. Cu un zgomot sec, aceasta se deschise.

O servietă neagră ocupa raftul superior. Samantha o scoase şi o deschise. Era plină de teancuri cu bancnote de o sută de dolari, prinse cu elastic. Nemţoaica zâmbi. Nu se înşelase. Prima parte a planului ei reuşise.

Josephine gemea. Fără să acorde vreo atenţie teancurilor de rupii, Samantha luă servieta. Cu pistolul în mâna dreaptă, ea ieşi din încăpere. Când ajunse în grădină, auzi o portieră trântindu-se.

*

* *

Peta, şeful *guru,* se pomeni faţă în faţă cu Samantha. El deschise gura să strige, când Beretta scuipă două gloanţe. Sfântul bărbat îşi duse mâinile la pântece şi se prăbuşi pe loc, ca o cârpă îngălbenit.

Samantha păşi peste trupul lui. Evitând poteca, ea traversă grădina, ajunse la zidul ce o înconjura şi sări peste el. Jeepul era la doi metri distanţă.

Mercedesul lui Kali era oprit ceva mai departe. Soţia preşedintelui, însoţită de Prakasan şi de şofer, urca treptele vilei. La zgomotul făcut de săritura Samanthei, ea se întoarse şi scoase un ţipăt.

Kali înregistră îndată scena. Mâna ei dispăru o clipă şi ieşi înarmată

cu un pistol. Fără nici o ezitare, trase în direcţia nemţoaicei.

— Omorâţi-o! urlă ea. Repede!

Prakasan reacţionă imediat. Samantha se întoarse şi aţinti arma către el. Un glonţ şuieră pe lângă capul lui Kali, făcând să sară aşchii dintr-o piatră. Aceasta fugi să se adăpostească, blestemând şi înjurând de mama focului.

Cu mâna stângă, Samantha porni motorul. Se auzi un zgomot, dar maşina nu porni. La întâmplare, ea mai trase trei focuri în direcţia grădinii ca să-l împiedice pe Prakasan să o urmărească. Pe urmă, schimbă încărcătorul şi rearmă Beretta cu gesturi precise şi iuţi. Apăsă iar pe demaror.

De astă dată, motorul porni cu toţi cei trei cilindri. Între timp, Kali o descoperise pe Josephine şi văzuse seiful deschis. Ea se năpusti afară din casă, urlând ca o sirenă. Cu forţe noi, Prakasan ieşi în drum, însă era prea târziu. Jeepul tocmai dispărea pe pod. Douăzeci de secunde mai târziu, Samantha înghiţea drumul ca o vijelie.

În servieta neagră ducea economiile de o viaţă întreagă de muncă necinstită.

Kali, ca o nebună, îşi descărcă revolverul. Mâna îi tremura atât de tare, că era să-l nimerească pe Prakasan.

Cu mişcări febrile, şoferul încerca să întoarcă Mercedesul. Maşina porni atât de brusc, încât o jumătate din aripa ei fu smulsă de colţul zidului de piatră. Dacă ar fi condus Kali, acum toţi ar fi fost morţi.

Când au ajuns pe pod, Jeepul dispăruse deja. *Guru* agoniza uitat pe duşumeaua din lemn de tec, iar Josephine ţipa după ajutor.

*

* *

Hurducat pe drumurile desfundate, Malko era la capătul răbdării. Maşina înainta cu o încetineală exasperantă. La fiecare curbă, şoferul încetinea viteza şi se încăpăţâna să-i semnaleze orezăriile şi orice loc în care se scăldau băştinaşele goale.

Doamna Taman exagerase mult când afirmase că şoferul ei vorbeşte engleza. Vocabularul lui se limita doar la *yes* şi *no* şi acestea, de multe ori, folosite pe dos...

Şoferul opri brusc şi se întoarse râzând către Malko.

O bătrână băştinaşă mergea demnă pe marginea drumului, cu sânii spânzurând până la talie. Tinerele purtau de mult timp sutien.

Drumul ieşi dintre culturile de orez şi începu să traverseze jungla. Brusc, în faţa lor apăru o maşină care, după ce făcuse un viraj periculos, venea cu toată viteza în mijlocul şoselei.

— Hei! făcu Malko neliniştit.

Fordul în care se afla, rula şi el pe. Mijlocul drumului şi exista pericolul iminent al unei coliziuni.

Aplecat în faţă, el recunoscu deodată Jeepul de fabricaţie rusească

al Samanthei. La volan, era o femeie.

*

* *

Samantha scoase o înjurătură ca la uşa cortului, care ar fi făcut-o pe *nanny* să leşine. Îşi dădea seama că nu are nici o şansă să scape de urmăritorii ei. Rezervorul Jeepului era aproape gol, iar în 6ali, nu existau pompe de benzină.

Până să găsească benzină, risca să fie ajunsă din urmă de Kali şi de ucigaşii ei. Aceasta nu ar fi cruţat-o. Era cuprinsă de *amoc*, dezlănţuită ca elefanţii cuprinşi de nebunie, pe care oamenii sunt obligaţi să-i ucidă.

Nemţoaica privi servieta plină cu dolari. Ar fi dat jumătate din ei pentru o canistră cu benzină şi o oră de avans. Jungla se sfârşea, făcând loc culturilor de orez. Nici măcar nu mai avea unde să se ascundă dacă ar fi abandonat maşina.

Tocmai făcuse un ultim viraj, când în faţa ei apăru Fordul.

Era şansa vieţii ei. Cu ajutorul pistolului, va avea o maşină cu benzină.

Frână cu putere, iar Jeepul se opri răsucindu-se de-a curmezişul şoselei. Cele două vehicule se opriră unul lângă celălalt.

Samantha îl recunoscu pe Malko în clipa în care tocmai îşi dăduse seama ca ar fi pierdut prea mult timp ca să ocolească Fordul după ce l-ar fi ucis sau intimidat pe şoferul acestuia. Atunci, o idee nebunească îi veni în minte.

Malko deschise gura când, cu un gest rapid, Samantha aruncă servieta pe bancheta din spate a maşinii, strigând:

— Iată banii. Atenţie, Kali este pe urmele mele.

Jeepul demară apoi în forţă.

Totul fusese atât de rapid, încât Malko nu ştia dacă şoferul observase gestul nemţoaicei. Acesta porni maşina fără să facă nici un comentariu.

După două sute de metri, la dreapta, se deschidea un drumeag ce ducea către un sat. Malko îi făcu şoferului semn să-l ducă într-acolo. Încântat de faptul că reuşise să-i stârnească clientului său dorinţa turistică, şoferul se supuse.

Totul se întâmplă cu un minut înainte ca pe şosea să-şi facă apariţia Mercedesul 250 al lui Kali, pornită ca o adevărată furie pe urmele dolarilor.

Capitolul XI

Ochii Samanthei erau ieşiţi din orbite. Cu dinţii încleştaţi, gata să se spargă şi cu toţi muşchii încordaţi, ea încerca să facă faţă durerii şi panicii. Ştia că va muri. De una dintre cele mai înfiorătoare morţi.

Indonezianul care o strangula cu încetinitorul, o mai strânse un pic. El îşi încrucişase ambele braţe în jurul grumazului ei şi, stând în picioare la spate, o strângea din ce în ce mai tare.

Se aflau într-un fel de garaj, cu pământ bătătorit pe jos, fără altă deschidere în afară de uşa din tablă groasă. Aici era locul de întâlnire al membrilor PKI din Ubud.

Goală până la brâu, Samantha era legată de un scaun din fier, iar sânul stâng avea urme de arsuri de ţigară. Însăşi Kali se ocupase de treaba asta, cu o bucurie neprefăcută. Samantha se zbătuse şi uriaşe până ce a leşinat.

O prusacă adevărată nu putea să cedeze uşor în faţa acestor sălbatici.

— Continuă, îi porunci Kali călăului.

Muşchi enormi ai acestuia se umflară din cauza efortului.

Samantha avu impresia că plămânii ei lipsiţi de aer aveau să-i explodeze. Un văl întunecat i se lăsă peste ochi şi deodată nu mai ştiu nimic.

— Imbecilule, strigă Kali. Ai omorât-o.

Confuz, Prakasan îşi desfăcu strânsoarea. Gâtul femeii era umflat şi vânăt. Cu capul căzut pe piept, ea abia mai respira. Numai o secundă dacă ar mai fi strâns-o, ar fi dat ortul popii. Kali o lovi cu pantoful ei de aur, dar prizoniera nu reacţionă.

— Trebuie să o facem să vorbească, murmură ea.

Trecuse jumătate de zi de când tot încerca să biruie voinţa Samanthei. Reuşiseră să pună mâna pe ea chiar înainte să intre în Denpasar.

Dar Samantha se încăpăţâna să nu vorbească. Kali se izbea de o putere de rezistenţă supraomenească. Simţea că ar fi putut să-i jupoaie pielea, fâşie cu fâşie şi nemţoaica tot n-ar fi vorbit.

Cu toate acestea, orice suferinţă are limitele ei. Mai ştia că, dacă moare, îşi va pierde banii în mod definitiv.

Or, preşedintele nu va crede nici în ruptul capului în povestea banilor dispăruţi.

Samantha îşi revenii în simţiri. Kali o apucă de păr şi, cu o strâmbătură furioasă, o întrebă:

— Unde sunt banii?

O undă de bucurie o încălzi pe Samantha. Angoasa din vocea duşmancei o umplea de curaj.

— În orezării, făcu ea cu o voce slabă. Trebuie să căutaţi acolo.

Închise ochii. De când fusese prinsă, repeta întruna acelaşi lucru. Trupul o durea, dar ştia că încă nu sosise clipa cea mai grea. Era sigură că nimeni nu-i va veni în ajutor.

Cuprinsă de o furie oarbă, Kali bătu din picior.

— Omoar-o! Omoar-o imediat!

Prakasan se repezi şi, cu *parangul* într-o mână, o apucă de părul negru. O trase cu o forţă atât de mare, încât răsturnă scaunul şi Samantha se lovi cu capul de pământ, unde rămase nemişcată.

— Aşteaptă!

Soţia preşedintelui îşi recăpătase sângele rece. Nu câştiga absolut nimic dacă nemţoaica murea.

— Am o idee, şoptise ea. Eu o să plec pentru două ore. Între timp nu trebuie să-i dai nici o clipă de răgaz. Cum se trezeşte, bate-o, dar să ai grijă să nu moară.

Ea ieşi din garaj şi-i porunci şoferului să o ducă la *Bali-Beach*. Americanul se mai afla încă acolo. Poate că ştia unde fuseseră ascunşi banii. Cu sensibilitatea ridicolă de care dădeau dovadă europenii, poate că va dori să o salveze pe nemţoaică.

*

* *

Motorul din dreapta al vechiului aparat de zbor Beecheraft zăcea făcut bucăţi pe o pânză murdară, în timp ce doi mecanici, păroşi ca nişte maimuţe, îşi făceau de lucru la cilindri.

În afară de avionul Lookheed Electra care tocmai aterizase venind de la Djakarta, acesta era singurul aparat ce se afla acum pe pista din Denpasar. Treaba asta era profund descurajantă. În plus, mai era şi militar.

Dezgustat, Malko îşi abandonă berea caldă şi ieşi din aerogară. Nu putea să facă nimic. Pentru că nu avea paşaport, nu avea voie să folosească nici cursa Caravelle a companiei Thai, nici cursa Electra.

Cu toate acestea, trebuia neapărat să părăsească Bali, ca să-i poată preveni pe cei din CIA.

O dată cu dispariţia dolarilor, furia lui Kali se dezlănţuise năprasnic. Banii se odihneau în măruntaiele epavei, într-o ascunzătoare găsită în vechea carcasă. Numai crabii puteau să afle de prezenţa lor acolo. Malko o făcuse pe viteazul, cerând şoferului să-l lase mai înainte de a ajunge la hotel. Apoi mersese pe jos, de-a lungul ţărmului, ca să nu fie observat de la distanţă. De departe, sacoşa sa putea fi luată drept o sacoşă de plajă. Ca măsură de precauţie, îşi scosese cămaşa şi o înfăşurase în jurul servietei.

Era ora siestei. Pe plajă nu era nici ţipenie de om. Când ieşi din interiorul epavei, avea mâinile goale. Împinse prudenţa atât de departe, încât mai zăbovi aproape o jumătate de oră, scăldându-se în

mare.

*

* *

Holul aerogării era acum plin cu pasageri. Supărat, Malko îşi croi drum către ieşire. Nu putuse să găsească un avion cu care să plece din Bali.

Era pe trotuar, uitându-se după un taxi, când se auzi o voce de femeie strigându-l:

— Domnule Linge!

Era Wintija, surâzătoare, care stătea de vorbă cu un comandant de bord al companiei Garuda.

Malko o salută, iar tânăra îl reţinu.

— Vă întoarceţi la hotel? Aş putea să vă las acolo.

Ea îl prezentă pilotului, un bărbat tânăr şi cu o faţă sinceră, iar Malko acceptă. Cei trei se urcară în Mercedes.

— Malang este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, îi explică ea lui Malko. A venit aici pentru două zile. Mi-a adus de la Djakarta ultimele noutăţi.

Malko zâmbi politicos. Gândurile lui erau duse aiurea. Celălalt putea să plece în lumea civilizată, pe când el...

O jumătate de oră mai târziu, Wintija îl lăsă în faţă la Bali-Beach şi plecă mai departe împreună cu comandantul de bord. Era una din femeile din fiecare port...

Malko se grăbi să străbată culoarele hotelului. Spera ca nimeni să nu descopere comoara sa.

Deschise uşa camerei şi se opri. Instalaţia de aer condiţionat era în funcţiune, deşi el o lăsase închisă la plecare.

— Bună seara, se auzi o voce pe care o cunoştea foarte bine. Vă aşteptam.

*

* *

Kali era aşezată cu graţie pe marginea unui fotoliu, înfăşurată într-un sarong foarte ajustat pe pieptul semeţ. Machiajul ei ar fi făcut-o geloasă chiar şi pe Jackie Onasis. Mâinile lungi şi măslinii erau impecabile şi toată făptura, ei respira distincţie şi graţie.

În afară de ochi.

Aceştia erau negri şi duri ca oţelul şi-l sfredeliră pe Malko cu intensitate. Faţa triunghiulară, amintea de capul unei insecte. Numai că era o insectă muiată în parfum franţuzesc.

Malko reuşi să se stăpânească. Oare Kali descoperise cele două sute de mii de dolari?

— Este o adevărată plăcere să găsesc o femeie atât de frumoasă în camera mea, spuse el făcând un efort deosebit.

Gura sa crispată, încercuită de două cute adânci, îi dezminţea însă vorbele.

Kali bătu furioasă cu tocul în duşumea.

— Tăceţi!

Cu siguranţă că descoperise dolarii! Malko înţepeni.

— Am venit să vă fac o propunere, continuă ea cu dulceaţă în glas.

Malko rămase cu toate simţurile la pândă. Avea certitudinea că îşi bătea joc de el ca o pisică ce îşi vânează şoricelul…

— Ce fel de propunere? Tot ce doresc eu, este să pot pleca de aici.

Un zâmbet răutăcios apăru pe faţa femeii.

— Eu pot să vă ofer ceva şi mai de preţ. Viaţa unei femei care vă este scumpă…

— Nu cred.

Minciună sfruntată. Malko nu se aşteptase la o viclenie atât de mare din partea ei.

Kali se ridică mlădioasă.

— Domnişoara Adler va muri. M-a jefuit şi a rănit de moarte pe unul din oamenii mei. O singură persoană mai poate să o salveze: dumneavoastră.

Malko înălţă din sprâncene.

— Nu prea văd cum. În plus, această persoană nu-mi este chiar aşa de scumpă după cum afirmaţi. La un moment dat, a încercat chiar să mă ucidă.

Indonezianca făcu o grimasă care ar fi putut însemna că nu trebuie să dea acestui fapt o importanţă prea mare.

Kali nu minţea. Viaţa Samanthei era în primejdie de moarte. Prezenţa soţiei preşedintelui acolo nu putea să însemne decât un singur lucru: îl bănuia pe el că ar fi amestecat în dispariţia banilor. Dar nu era încă sigură. În caz contrar, atitudinea ei ar fi fost total diferită.

Aşadar, Samantha nu Vorbise. Nu încă.

— Văd că nu prea vă pasă de soarta domnişoarei Adler, remarcă indonezianca.

În picioare, în faţa lui, Kali părea că ezită. Malko ar fi dat orice ca să-i aibă alături pe Krisantem sau pe bodyguarzii lui, Chris Jones şi Milton Brabeck. Lucrurile ar stat cu totul altfel.

O scânteie de răutate trecu prin ochii negri ai lui Kali, care stătea cu un şold înainte, mai frumoasă ca oricând.

— La urma urmelor, poate că vreţi să vă luaţi revanşa asupra ei. Vă invita aşadar să asistaţi la execuţia ei.

Cei doi se măsurară din ochi. Malko tare ar fi vrut să ştie dacă totul fusese premeditat sau era doar o inspiraţie de moment.

Confruntarea cu Samantha risca să fie extrem de dramatică. Pe de altă parte, exista posibilitatea ca el să o poată salva. Indonezianca îl scuti să aleagă singur. Ea îndreptă spre stomacul lui un micuţ revolver

automat pe care îl scosese din sarong.

— Să mergem.

Malko ezită. Kali făcu un pas înapoi.

— Dacă încercaţi să fugiţi, vă zbor creierii. Şi ar fi păcat să nu o mai puteţi revedea pentru ultima oară pe compatrioata dumneavoastră.

În ciuda voinţei sale, Malko trebui să o urmeze.

Când ajunseră la ascensor, pistolul dispăruse în faldurile sarongului, dar Malko ştia că femeia îl va folosi cu prima ocazie.

Indonezianca se aşeză în Mercedes alături de Malko. El îi simţea carnea elastică lipită de el, pe sub mătasea fină a sarongului, dar nu ştia dacă atingerea era intenţionată sau nu. Kali nu mai scotea nici o vorbă. Prin faţa ochilor lor defilau culturile cu orez, alternând cu suprafeţe întregi acoperite de junglă. Din când în când, treceau pe lângă câte un sat înconjurat cu ziduri din lut.

Părăsiră şoseaua asfaltată, pătrunzând pe un drumeag, trecură de un templu părăsit, înghiţit de vegetaţia luxuriantă a junglei şi se opriră, în cele din urmă, în faţa unei case izolate.

— Am ajuns. Să intrăm.

Cei doi indonezieni care făceau de pază în faţa uşii, se dădură în lături şi-i lăsară să pătrundă înăuntru.

În întunericul ce domnea nu se distingea mare lucru. Cineva aprinse o torţă şi atunci Malko. O văzu pe Samantha.

Nu mai rămăsese din ea decât o masă acoperită cu sânge închegat. Chipul ei frumos era acum de nerecunoscut, tumefiat şi cu ochii înfundaţi în carnea stâlcită de lovituri. Sânii ei minunaţi erau plini de vânătăi urâte şi de arsuri de ţigară, iar spatele îi era sfâşiat de lovituri. Un miros acru de sudoare, amestecat cu cel de sânge, domnea în încăpere.

Singuri, ochii ei nu fuseseră alteraţi. Erau cenuşii, cu luciri metalice şi îl fixau pe Malko cu un calm desăvârşit, ca în ziua în care se întâlniseră pentru prima oară pe plajă. Femeia respira foarte lent ca pentru a-şi economisi forţele, cu capul aplecat înainte.

Din spatele lui Malko se auzi vocea suavă a lui Kali:

— Doriţi să asistaţi la interogatoriu?

Ochii aurii se făcură verzi.

— Dezlegaţi-o, făcu el cu o voce glacială. Este nedemn ceea ce faceţi.

Surâsul lui Kali era veninos.

— O voi face dacă îmi restituie banii furaţi de la Josephine.

— Ea nu va vorbi, zise el.

Soţia preşedintelui se postă în faţa lui, înfruntându-l.

— Poate că aţi putea vorbi dumneavoastră, în schimb.

În faţa tăcerii lui Malko, ea se întoarse spre Prakasan, aşezat într-un colţ al încăperii şi îi dădu un ordin.

Indonezianul se ridică în picioare şi, balansând *parangul,* se apropie de Samantha. El atinse sânul drept al femeii cu vârful cuţitului şi îl apăsă în carne. Apărură câteva picături de sânge. Samantha îşi înăbuşi repede geamătul.

Prakasan apăsă şi mai tare.

Malko nu mai putu să suporte şi se repezi către ea. Prakasan reacţionă pe loc. Puţin lipsi ca să-i reteze capul cu o singură mişcare. Kali zise mulţumită.

— Ah, ce sensibil sunteţi! Omul meu se amuză doar. Ar putea să-i reteze sânul cu o singură lovitură doar şi cred că o va face în curând…

Hotărârea lui Malko începu să se clatine. Trupul schingiuit al Samanthei era la doar trei metri de el. Dacă tăcea, ştia că va fi ucisă. Dar ce avea să se întâmple dacă ar fi restituit banii lui Kali? Pentru aceasta, vieţile lor nu valorau nimic.

— Lăsaţi-mă să vorbesc cu ea, zise el deodată.

Kali făcu un semn şi Prakasan se dădu la o parte.

Malko luă cu gingăşie capul Samanthei între mâini.

— Samantha, mă auzi?

Ea deschise ochii şi buzele i se mişcară. Fu nevoit să se apropie ca să audă ce spune.

— Pleacă.

Era inflexibilă. Malko se întoarse, profund emoţionat. Pentru prima oară în viaţa lui era nevoit să abandoneze o femeie aflată într-o astfel de situaţie. Era ceva de neînchipuit.

Kali îşi dădu seama de tulburarea sa. Dădu un ordin scurt, pe care i-l traduse apoi:

— Am poruncit să-i scoată ochii.

Indonezianul tocmai îi dăduse capul pe spate. Ea nu opuse nici o rezistenţă. Prakasan scoase de la cingătoare un fel de tijă ascuţită.

— Întâi, scoate-i ochiul stâng! preciză Kali.

Vârful de oţel era deja la un centimetru de obrazul Samanthei. Abia atunci, Malko observă teroarea în ochii ei cenuşii.

— Opriţi-vă, făcu el cu o voce gâtuită. Nu faceţi asta!

Strigătul îi scăpase aproape involuntar. Puţin îi mai păsa de arme şi de CIA. Nu voia să abandoneze în acest sat o fiinţă, parte din el însuşi, aşa cum făcuse în misiunea de la Hollywood[10].

Kali îl opri pe Prakasan cu o vorbă.

— Ce vreţi să îmi spuneţi?

Vocea îi era încordată. Din spatele ei se auzi glasul calm şi puternic al Samanthei:

— Accept să plec din Bali, după ce vă livrez armele.

Malko rămase cu gura căscată.

---

[10] Vezi: *SAS – Pantera de la Hollywood* (n.a.).

— Când?

— Când veţi dori.

Ochii cenuşii ai Samanthei îl fixară pe Malko, cu o privire plină de mister.

El nu mai înţelegea nimic.

Capitolul XII

La fiecare zdruncinătură a maşinii, Malko simţea trupul suplu al Samanthei. Imediat, după ce porniseră la drum, ea căzuse într-un somn adânc, cu capul pe umărul său.

Faţa îi era încă foarte tumefiată, dar o noapte de somn mai îndreptase lucrurile un pic. Ei dormiseră în hamacurile instalate în sediul PKI din ordinul lui Prakasan. Kali se făcuse nevăzută. Malko nu putea să-şi ia gândul de la dolari. Când se trezise din somn, Samantha îşi aranjase părul şi se parfumase cu un atomizor pe care îl avea în geanta ei roşie. Mercedesul 250 al lui Kali era inundat de „Miss Dior”… Indonezianca stătea pe bancheta de lângă şofer şi nu scotea nici o vorbă. Malko nu ştia cum să-i interpreteze tăcerea. De asemenea, nu pricepea nici schimbarea de atitudine a Samanthei.

De bună seamă, simţise că el avea să-i dezvăluie lui Kali locul unde erau ascunşi banii şi hotărâse să capituleze.

Or, îndată ce aceasta ar fi primit armele, i-ar fi torturat cu siguranţă pe amândoi ca să afle unde sunt ascunşi banii…

Malko nu reuşea să înţeleagă planul nemţoaicei, iar în prezenţa lui Kali nu avea cum să-i ceară explicaţii. Nici în timpul nopţii nu putuse să-i ceară explicaţii din cauza lui Prakasan.

Mişcându-se în somn, Samantha se sprijini şi mai tare de el, gemând. O durea tot corpul. Malko privi gâtul delicat al lui Kali, din faţa lui. Poate că ar fi putut să o sugrume mai înainte ca şoferul ei să poată interveni. Odinioară, la şcoala specială de la Fort Braggs, se antrenase destul de mult în karate.

Dar ce ar fi câştigat cu asta?

Mercedesul era urmat de trei camioane ruseşti nou-nouţe, burduşite cu vreo cincizeci de oameni de-ai lui Prakasan. Cei mai mulţi dintre ei erau înarmaţi. Or, micul convoi se afla acum în mijlocul pădurii, traversând insula de la sud la nord. Malko nu avea nici o şansă de reuşită. Iar Samantha, în starea în care se găsea, era prea slăbită ca să poată fugi.

Maşina rula spre Singaradja, cel mai mare oraş din nordul insulei Bali. Mai aveau de mers cel puţin trei ore pe acest drum plin de gropi şi serpentine periculoase, pe care nu se putea merge cu mai mult de patruzeci de kilometri pe oră. Zgomotul asurzitor al camioanelor speria maimuţele, punându-le pe fugă.

Unii dintre bărbaţi erau îmbrăcaţi cu ceva asemănător uniformei militare, dar nici unul nu era soldat. De altfel, cei mai mulţi erau înarmaţi cu *paranguri* ascuţite, băgate la cingătoare. De o parte şi de alta a drumului, pădurea forma un zid de nepătruns, alcătuit din liane, ferigi fosforescente şi arbori gigantici. Rădăcinile aeriene încâlcite

semănau cu noduri de vipere imobile, năpădite de miriadele de termite.

Kali se întoarse şi o privi cu ură pe Samantha. Malko uită de frumuseţea peisajului. Se afla în primejdie de moarte şi trebuia să născocească ceva ca să scape. Kali era fără milă.

Şoferul puse o frână bruscă. Trebuia să treacă peste un mic vad. Samantha deschise ochii, se aranjă şi mai bine, dar nu mai adormi. Cu ochii aţintiţi în gol, ea stătea cu capul întors către drum. Acest calm aparent îl cam agasa pe Malko. Ai fi crezut că femeia asta îşi bătea joc de toată lumea.

Ca să rupă liniştea, el întrebă:

— Cum se face că armele sunt aici, o dată ce au sosit la Djakarta?

Cu o voce indiferentă, nemţoaica răspunse:

— Procedez la fel cum obişnuia să facă Roy. Arareori livra armele în mod direct. În plus, căpitanul vasului nu ţinea să le debarce la Djakarta, unde prea multă lume ar fi fost tentată să le rechiziţioneze.

Vorbea liniştită, ca şi cum toate acestea nu o priveau defel. Malko o privi curios. Atitudinea ei contrasta atât de mult cu îndârjirea cu care luptase pentru a salva încărcătura... Şocul torturii părea că o transformase total.

Era convins că, îndată ce Kali va pune mâna pe arme, se va descotorosi imediat de ei. Numai faptul că banii erau ascunşi era o garanţie pentru viaţa lor. Cuprins de o inspiraţie de moment, Malko se aplecă înspre Kali.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu aceste arme?

Soţia preşedintelui catadicsi să-i răspundă cu un ton plin de îngâmfare:

— Ne trebuie pentru marea noastră revoluţie naţională.

Drumul era din ce în ce mai prost. Treceau acum pe lângă masivul vulcanic care ocupă partea centrală a insulei Bali.

Pe versanţii masivului erau orezării aşezate în terase. Acestea alternau cu porţiuni de junglă verde şi luxuriantă.

Tocmai pătrundeau într-un sat. Malko o văzu pe Kali cum îşi umezeşte buzele uscate şi porunceşte ceva şoferului. Acesta opri maşina în faţa unei băcănii chinezeşti unde fu imediat înconjurată de o mulţime de curioşi. În faţă, era o fată cu un superb păr negru şi un piept minunat gol, ca în timpurile străvechi.

Când Malko o fixă cu ochii lui aurii, fata nu-şi plecă privirile şi îi zâmbi. Nu aflase încă ce este pudoarea.

Cu sarongul strâns până la talie şi cu pielea bronzată, simboliza bucuria de a, trăi în această insulă de la capătul lumii.

Kali îi surprinse privirea. Deodată, spuse ceva necunoscutei cu sânii goi. Aceasta se făcu nevăzută. Soţia preşedintelui remarcă cu dezgust:

— Pe aici, sunt încă sălbatici…

Şi totuşi, tânăra cu sânii goi nu era mai sălbatică decât ea.

În mod inexplicabil, Kali făcu un gest neaşteptat: ea îi întinse lui Malko sticla destupată, din care ea tocmai băuse.

Acesta luă o înghiţitură şi fu cât pe-aci să o scuipe.

Era un vin chinezesc, dulceag, cu un gust scârbos, deloc răcoritor. Era tot ce se putea găsi în sat, în afară de apă, care avea în ea mai mulţi bacili decât atomi de hidrogen…

Malko începu să se gândească la ce spusese Kali.

Cuvântul „revoluţie” nu-i dădea pace. Care revoluţie? De ce preşedintele avea nevoie să facă o revoluţie într-o ţară pe care o conducea?

Nu exista decât un singur răspuns: Kali avea de gând să facă revoluţia pe contul ei. Dar şi asta era ceva aberant. Nici o femeie nu ar fi putut să conducă o ţară ca Indonezia. Nici chiar o fiinţă aşa de dură cum era Kali. Ceva îi scăpa lui Malko, de fapt, esenţialul.

Brusc, el întâlni privirea Samanthei. Părea că aceasta vrea să-i spună ceva.

— Te simţi mai bine? o întrebă el.

Ea dădu din cap, dar buzele umflate schiţară un zâmbet.

Era din nou fermecătoare. Malko simţi cum i se strânge inima. Nu mai regreta faptul că se afla aici. Chiar cu riscul de a-şi lăsa şi pielea.

Un gentleman nu părăseşte niciodată o femeie într-o situaţie atât de critică.

— Nu eşti un laş, remarcă Samantha în germană. De obicei, bărbaţii sunt laşi…

Auzind-o vorbind, Kali întoarse capul spre ea. Îi susţinu privirea plină de ură, fără să clipească măcar.

Ajunseră într-un loc unde drumul era blocat de un val de lavă. Ultima erupţie distrusese o treime din insulă. La vest, se mai putea vedea o coloană de fum negru care se înălţa din Mont-Agung.

Fură nevoiţi să aştepte camioanele care urcau panta cu greu.

În continuare, drumul cobora în serpentine până la Singaradja. Pe măsură ce se apropiau, Kali devenea din ce în ce mai nervoasă. Ea îi spuse Samanthei:

— Dacă ai de gând să-mi întinzi o cursă, vă ucid pe amândoi imediat. Vă îngrop în nisip şi vă las să vă mănânce crabii…

Ce suflet milos.

Mai trecu o oră de drum înainte să ajungă pe coastă. Locurile erau diferite de sudul insulei. Stânci ascuţite străjuiau plajele puşti şi imense, ţinând piept valurilor.

Samantha se trezise complet şi era atentă la peisaj.

Drumul se bifurca.

— Ia-o la dreapta, ordonă ea.

Kali traduse şoferului. Ea îşi pusese pistolul pe genunchi, dar Samantha nu păru să-l observe.

Locurile erau complet pustii.

O jumătate de oră mai târziu, se auzi vocea egală a Samanthei:

— Am ajuns. La stânga.

Mercedesul intră pe o cărare ce cobora înspre plajă. Apoi roţile derapară pe nisip şi motorul se opri. Şoferul începu să înjure, apoi sări din maşină şi făcu semn camioanelor să oprească. Pentru unul din ele, era deja prea târziu. Se îngropase cu roţile din spate în nisip.

Kali îşi agită pistolul.

— M-ai trădat!

Samantha înălţă din umeri.

— Nu am nici o vină că şoferii dumneavoastră nu ştiu să conducă…

Malko examină locurile. La mică distanţă de ei, stâncile se înălţau chiar pe ţărm. Mareea era mică şi doar un uşor clipocit se auzea la poalele stâncilor.

Samantha făcu un semn către peretele de piatră.

— Acolo se află o grotă în care apa are o adâncime de doi metri. Lăzile cu arme sunt aşezate pe fundul apei.

— Cum, în apă? strigă Kali tresărind. Îţi baţi joc de mine?

Nemţoaica ridică dispreţuitoare din umeri.

— Lăzile sunt din zinc, complet etanşe.

Bărbaţii din camioane înconjuraseră Mercedesul. Kali se uita când la Samantha, când spre grotă, cu un aer neîncrezător. Dimpotrivă, nemţoaica îşi recăpătase sângele rece.

În jurul lor nu se vedea nici ţipenie de om. Zgomotul valurilor, însoţit de ţipetele pelicanilor, era un fond sonor odihnitor. Cel mai apropiat sat se găsea la mai mulţi kilometri depărtare.

— De ce aţi ales acest loc? o întrebă Malko.

— Era folosit încă de pe vremea japonezilor. Printre recifurile de corali, există un canal adânc prin care vapoarele de mare tonaj se pot apropia la două sute de metri de ţărm fără nici un risc.

— Ia cu tine cinci oameni şi vino, îi ordonă Kali lui Prakasan.

Indonezianul scoase de sub scaun o mitralieră veche, de fabricaţie germană, introduse un încărcător şi se îndreptă către ţărm.

Oamenii săi erau înarmaţi cu *paranguri,* unul dintre ei având şi o puşcă rusească automată. Cu batistele înnodate pe cap, după moda balineză, ai fi putut crede că sunt doar nişte ţărani nevinovaţi…

Prakasan ajunse la vreo zece metri de grotă. Cu mitraliera îndreptată către intrare, el rămase în aşteptare. Samantha spuse cu un ton batjocoritor:

— Vă este frică?

Kali tresări, dar nu răspunse. Cu pistolul în mână, le făcu semn la amândoi să se apropie.

Deasupra, lui Prakasan se aplecau ramurile unui cocotier. Malko se gândi că ar fi distractiv dacă i-ar cădea în cap o nucă de cocoş. Peste câteva minute, erau lângă micul grup.

Nu se mai auzeau decât ţipetele pelicanilor. Malko simţea o greutate în piept. Oare ce mai avea să se întâmple?

Kali vorbi ceva cu Prakasan. Imediat, acesta îşi adună oamenii şi se apropiară de grotă.

La doar câţiva metri de ea, se întoarse şi strigă:

— Pot să-i văd fundul. Nu este nimeni înăuntru.

Nemernicul necheza de bucurie. Cu coada ochiului, Malko o privi pe Samantha. Ea nu clipise măcar, ca şi cum puţin i-ar fi păsat.

Indonezianului îi curgeau deja balele numai cu gândul la ce i-ar fi făcut el Samanthei după ce punea mâna pe arme.

Deodată, Samantha scoase un ţipăt scurt şi se prăbuşi. Kali se întoarse cu pistolul îndreptat spre ea. Aceasta gemu:

— Cred că mi-am răsucit glezna.

Puţin neîncrezătoare, Kali îi întoarse spatele. Malko se uită la nemţoaică. Buzele ei se mişcau pronunţând cuvântul „culcat”.

Ceva mai departe, grupul compact de oameni se bulucea la intrarea grotei.

Restul se petrecu într-o clipită.

Malko nu mai ezită şi se aruncă la pământ chiar în momentul în care o serie de explozii asurzitoare scutura plaja. Prakasan fu aruncat în aer într-un nor de fum negru, nelăsând din mână mitraliera. Piciorul său stâng se încăpăţână să rămână pe nisipul plajei.

Gheizere de nisip explodau din toate părţile, în lanţ, acoperind cu zgomotul lor ţipetele răniţilor. Intrarea în grotă era acum învăluită de o perdea groasă de fum.

Asurzit, ameţit şi plin de nisip, Malko întâlni privirea îngrozită a lui Kali, înainte ca aceasta să fie măturată de suflul unei explozii şi aruncată în nisip.

Samantha se îndepărtă de Malko vreo zece metri, rostogolindu-se şi începu să sape ca o nebună cu mâinile goale în nisip, ca un câine care îşi dezgroapă osul.

Malko se ridică în patru labe şi cercetă plaja. Kali zăcea pe spate, fără viaţă, ceva mai departe. Sarongul i se ridicase deasupra coapselor bronzate. Un picior îi sângera. Malko observă că nu avea nimic pe dedesubt. Nu dăduse însă drumul la pistol. Bărbatul cu puşca automată aruncase departe de el arma şi îşi smulgea hainele de pe el urlând.

Un altul zăcea mort pe spate. Altul gemea chircit pe o coastă, cu gura plină de nisip amestecat cu sânge.

Samantha se ridică în genunchi, cu o mitralieră cehoslovacă în mâini. Văzând că Malko nu a păţit nimic, ea vârî mâna în groapa pe

care o făcuse şi îi aruncă şi lui o armă asemănătoare. Două încărcătoare erau prinse cu bandă adezivă de ţeavă.

— Repede, strigă ea, să ne adăpostim. N-au murit cu toţii.

Ea fugi către o dună de nisip de la poalele falezei. Malko se luă după ea, ameţit încă de violenţa şocului. Nici nu se adăpostiră bine, că se auziră câteva împuşcături. Unul dintre indonezieni recuperase puşca de la Prakasan şi golea încărcătorul în direcţia lor. Samantha răspunse cu o rafală prelungită. Tipul făcu câţiva paşi înainte şi căzu mort, străpuns în diagonală de gloanţe.

La rândul său, Malko trase o serie de rafale în indonezienii ce rămăseseră lângă camioane. Aceştia se ascunseseră pe burtă sub maşini sau o luaseră la fugă pe plajă.

Samantha îşi întoarse arma către Kali. Din cauza grabei cu care trase, prima rafală nimeri în nisip, la numai câţiva metri de indoneziancă. Când trase a doua oară, se auzi un sunet metalic sec. Nu mai avea gloanţe. Până să pună un alt încărcător, Kali avu timp să se târască până la Mercedes. La rândul ei, trăgea cu pistolul înspre Samantha, care era la adăpost, culcată pe burtă. Profitând de o scurtă acalmie, Malko întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Grota a fost înconjurată de un brâu de grenade defensive, îngropate în nisip. A fost de ajuns ca cineva să calce pe una din ele. Celelalte au explodat prin „simpatie”.

Cât despre mitraliere, pe acestea le-am pus într-un sac impermeabil. Pentru ca să elimin orice surpriză…

Gloanţele şuierau deasupra capetelor lor. Furioasă, Kali urla ordine celor din jur. Indonezienii care scăpaseră cu viaţă se adăposteau în spatele camioanelor, trăgând de acolo cu armele de care dispuneau.

Un urlet îngrozitor se auzi din grotă. Prakasan îşi revenise din leşin şi striga după ajutor. Sângele curgea şuvoi din ciotul amputat, pe care el îl strângea cu amândouă mâinile.

Samantha se ridică într-un genunchi. Mitraliera scuipă mai multe gloanţe.

Prakasan căzu cu faţa în jos şi nu se mai mişcă. Un glonţ îi spulberase o jumătate din cap.

Un indonezian se năpusti deodată către ei, cu *parangul* în mâna ridicată. Mitraliera lui Malko îl seceră pe loc. El se prăvăli pe nisip. Samantha făcu un gest aprobator.

— Bravo, prinţe. Văd că nu aţi învăţat doar scrima la Viena.

Kali chelălăia de mai mare dragul. Dar indonezienii supravieţuitori nu păreau să facă prea mult caz de asta. Nu ştiau ce arme aveau adversarii lor. Malko auzi zgomotul unui motor. Era Mercedesul care reuşise să iasă din nisip. Acoperit de camioane, vehiculul se întoarse şi se îndreptă către şosea, în acelaşi timp, ultimul camion dădea

înapoi, ca să-i strângă pe cei rămaşi în viaţă. Apoi zgomotul motoarelor se stinse. Malko şi Samantha rămaseră stăpâni pe situaţie.

Liniştea se lăsase pe plajă. Dacă nu ar fi fost cadavrele şi craterele produse de explozii, ai fi zis că nu s-a întâmplat nimic…

Cei doi se ridicară în picioare. El îşi şterse fruntea acoperită de sudoare. Un nor de muşte zbura acum deasupra cadavrelor.

— S-ar putea ca să se întoarcă, remarcă Malko.

Un surâs răutăcios strâmbă chipul tumefiat al femeii.

— Avem cu ce să-i primim.

Ea se apropie de fiecare cadavru, îl cerceta, ţinând mitraliera sprijinită de coapsă..

Parcă era Diana la vânătoare.

Malko se îndrepta către intrarea în grotă, când fu oprit de glasul Samanthei:

— Atenţie!

El se opri speriat.

La câţiva metri, cadavrul lui Prakasan era o dovadă certă că nisipul ascundea o primejdie ce-i putea fi fatală.

— Nu te mişca, ţipă Samantha.

Ea alergă către el, apoi se aplecă, scormoni în nisip şi dezgropă un cablu.

— Au mai rămas suficiente rezerve ca să poată arunca în aer destulă lume, remarcă ea. Mai sunt două încărcături de TNT, de-o parte şi de cealaltă, cu aprindere prin atingere.

Malko simţi un fior rece pe şira spinării. Fără intervenţia Samanthei, acum ar fi fost pulverizat. El ar fi vrut să creadă că nu l-a salvat numai de dragul dolarilor ascunşi de el.

Cei doi pătrunseră în grotă. Acolo domnea o răcoare plăcută. O limbă de nisip lată de doi metri înconjura stânca, permiţându-le să se deplaseze cu uşurinţă. Apa era foarte clară şi lăzile cu arme de pe fundul ei se vedeau uşor. Brusc, ceva negru apăru din fundul grotei şi, atingând fruntea lui Malko, fugi afară. Era un şobolan de apă. Samantha râse cu poftă de sperietura lui Malko.

— Semeni cu indonezienii. Numai lor le este frică de animalele astea. Şi fără să ştie că locul minat, nu ar veni de bunăvoie aici…

Malko le dădea, o oarecare dreptate. El privi gânditor la lăzile aşezate pe fundul apei. Prima parte a misiunii sale fusese îndeplinită. Reuşise să dea de urma încărcăturii fantomă. Acum îi mai rămânea să o scoată din circuit. Lucru tare dificil…

— Ce aveţi de gând să faceţi cu aceste arme? întrebări.

Nemţoaica clătină din cap.

— Va reveni cu forţe noi. Acum ştie că sunt singură. Până acum, a crezut că am cu mine oameni care păzesc armele.

— Cui erau destinate aceste arme?

— Nu am nici o idee, afirmă Samantha. Kali m-a contactat în Europa, prin intermediul unui pilot al companiei Garuda. Părea o afacere foarte serioasă. Chiar au depus la o bancă din Zurich garanţia cerută de mine. Am crezut că este vorba de o banală operaţiune de contrabandă.

Malko era perplex. Dacă soţia preşedintelui ar fi acţionat în mod oficial, acum ar fi fost înconjuraţi de armata indoneziana. Singaradja era la o distanţă de douăzeci de minute.

El se îndrepta către cadavrul indonezianului cu piciorul smuls şi se aplecă deasupra lui.

Nisipul îi înghiţise sângele. Malko îl căută prin buzunare şi găsi un portofel vechi. În el se găseau doar câteva rupii şi un cartonaş – carnetul de membru al PKI.

Învingându-şi dezgustul, cercetă şi celelalte şase cadavre răspândite pe plajă. Toate aveau asupra lor carnetele de membri ai PKI. El le luă şi, intrigat, le arătă Samanthei.

— Erau comunişti cu toţii, făcu el. Este clar, Kali îşi trădează soţul, preşedintele Indoneziei şi încearcă să dea o lovitură de stat comunistă. Cum aici sunt mai mulţi comunişti, a ales Bali pentru început.

Nemţoaica înălţă din umeri.

— Puţin îmi pasă dacă sunt comunişti sau nu. Ce aţi făcut cu banii?

Era din nou stăpână pe ea.

— L-am ascuns aproape de *Bali-Beach*.

— Aproape de *Bali-Beach*. Ea repetase cuvintele rar, ca şi cum el şi-ar fi bătut joc.

— Va trebui să ne întoarcem la Sanur, cât mai repede posibil, zise ea.

— Dar Kali?

Samantha se îndepărtă deja cu paşi mari pe plajă.

— În Bali, nu există numai comuniştii. Oamenii preşedintelui vor fi încântaţi să afle de povestea cu armele. Ea nu poate să ne denunţe fără să se acuze singură.

Malko o urmă. Responsabilitatea care apăsa pe umerii săi era imensă. Era singurul occidental dintr-un serviciu secret care era la curent cu faptul că în Indonezia se pregătea o insurecţie comunistă, întoarcerea în Denpasar era un risc enorm, dar Samantha l-ar fi împuşcat dacă s-ar fi împotrivit.

Samantha se instală şi ea confortabil, cu mitraliera pe genunchi. Mai avea un încărcător.

Capitolul XIII

Motorul camionului Molotov porni un pic şi, după zece metri, se opri definitiv. Putea Malko să acţioneze demarorul mult şi bine, căci motorul se încăpăţâna să nu mai pornească. Indicatorul rezervorului de benzină era de mult la semnul zero. Rezervoarele din spate erau goale. Iar pentru a găsi o picătură de benzină în Bali după ora unsprezece noaptea, aveai nevoie de o adevărată minune...

— Ce putem face? zise Samantha.

Malko oftă. Îl dureau şalele după atâta hurducătură.

— Suntem nevoiţi să plecăm pe jos. Până la Sanur mai sunt vreo zece kilometri. Probabil că doamna preşedinte ne-a pregătit o primire specială.

Timp de douăzeci şi patru de ore, rulaseră fără a fi opriţi şi arestaţi. În loc să folosească acelaşi drum, făcuseră un ocol considerabil, pe la Kintimani şi Gianjar, la vest de drumul pe care veniseră împreună cu Kali. Această rută era atât de nenorocită, încât fuseseră nevoiţi ca, din două în două ore, să facă popas. În restul timpului, rulau cu doar treizeci de kilometri pe oră. Drumul acesta era complet pustiu. Nu întâlniseră decât câteva autobuze, dar nici un baraj al poliţiei. Aşadar, Kali nu alertase autorităţile. Era singurul lor atu. Denpasar şi Bali-Beach rămâneau totuşi nişte locuri extrem de primejdioase. Kali nu avea nevoie de permis oficial ca să le facă de petrecanie sau ca să-i captureze.

Tocmai treceau de satul Tjeluk, când camionul avu o pană. În continuare, drumul ce ducea spre Denpasar se îndepărta de coastă.

Malko sări din maşină, urmat de Samantha, care avea mitraliera cu ea.

Malko îşi lăsase arma pe plajă. Rămăsese fără muniţie.

O plantaţie de cocotieri se întindea de fiecare parte a drumului. Noaptea era minunată şi locul părea complet pustiu, încă un sfert de oră de drum şi ajungeau pe ţărmul mării, de unde puteau ajunge la *Bali-Beach* mergând pe plajă.

Ei se aşezară pe nisip, extenuaţi.

— Este imposibil să ne întoarcem la hotel, zise Samantha.

În Denpasar nu se puteau ascunde şi nici într-o orezărie sau pe plajă. În plus, începuse să le fie foame. De douăzeci şi patru de ore nu mai puseseră nimic în gură în afară de banane şi de două nuci de cocos.

— Ar mai fi o soluţie, spuse Malko deodată. Să apelez la o tânără prietenă indoneziancă, ce nu-l prea are la suflet pe guvernator. Poate că va accepta să ne ajute.

Samantha îl privi cam neîncrezătoare.

— Care tânără indoneziancă?

Malko îi povesti cum o cunoscuse pe Wintija şi despre simpatia pe care o simţise pentru ea. Nemţoaica se ridică în picioare.

— Atunci, să mergem. Vom vedea ce va fi.

Cei doi porniră pe jos prin nisipul negru. Zgomotul paşilor lor era acoperit de vuietul valurilor. După calculele lui Malko, aveau să ajungă pe la ora patru dimineaţa.

*

* *

Casa Wintijei era scufundată în întuneric. Malko bătu uşor în uşa din lemn, ţinându-şi respiraţia. Peste două ceasuri, se lumina de ziuă. Samantha rămăsese pe plajă, ca să nu o sperie pe indoneziancă.

Nu se auzea. Nici o mişcare. Malko bătu ceva mai tare. Fără nici un rezultat.

Făcu atunci ocolul casei şi bătu la ferestrele camerei din spate. De astă dată, un câine începu să latre în interior atât de brusc, încât lui Malko îi veni să o ia la fugă. După ce-i trecu sperietura, bătu din nou.

Se auziră paşi şi, apoi, un scârţâit. O voce îngrijorată de femeie se auzi din casă:

— Cine este acolo?

Lui Malko îi veni inima la loc şi, bucuros, întrebă:

— Wintija? Sunt eu, Malko Linge, clientul de la *Bali-Beach*... Am nevoie de dumneavoastră.

Indonezianca scoase un mic strigăt de surpriză.

— O, dumneavoastră? Veniţi la intrare, vă deschid imediat uşa.

Malko o ascultă. Ajunse la uşă o dată cu Wintija. Aceasta avea părul negru şi lung, revărsat pe umeri şi purta un sarong care abia îi acoperea sânii. În mână, avea o lampă cu ulei. Malko se strecură înăuntru.

— Ce s-a întâmplat? întrebă indonezianca aşezându-se într-un fotoliu mare, din lemn de bambus.

Malko îi povesti atunci tot. Ea îl urmărea cu atenţie.

— Ştiam că... aveţi necazuri cu autorităţile insulei, remarcă ea, dar nu mă gândeam că lucrurile stau atât de prost.

— Ar trebui să părăsesc insula, zise Malko. Mă paşte un pericol de moarte şi, în plus, trebuie să-mi avertizez şefii în legătură cu ce se petrece aici.

Wintija îşi uni mâinile.

— Eu nu pot să vă ajut în problema asta. Ar fi prea primejdios. În schimb, aş putea să vă ascund până se mai liniştesc lucrurile. Pe dumneavoastră şi pe prietena dumneavoastră.

Ea îşi aplecă privirea în faţa expresiei din ochii aurii ai lui Malko şi şopti:

— Aş face lucrul acesta pentru oricine. Nu pot să-i sufăr pe

comunişti.

— Mulţumesc, zise Malko. Mă duc după Samantha.

Wintija se ridică în picioare.

— Să nu faceţi zgomot. Eu nu sunt singură, adăugă ea puţin tulburată. Sunt cu prietenul meu.

Malko îşi aminti de pilotul de la Garuda. Un beculeţ roşu se aprinse în creierul său.

— Aveţi încredere deplină în el?

— Desigur.

Răspunsese din tot sufletul.

— Credeţi că va accepta să-mi facă un serviciu? Pentru mine ar fi foarte important, iar el nu ar fi deloc în pericol.

Ea ezită o clipă.

— O să-l întreb. Acum însă, grăbiţi-vă. Vă veţi instala în camera din fund.

Ea îl aşteptă până se întoarse cu Samantha. Când văzu însă mitraliera, faţa i se întunecă.

— Nu vreau arme la mine în casă. Daţi-mi-o, vă rog. O să v-o înapoiez la plecare.

După o scurtă ezitare, Samantha fu nevoită să renunţe la armă.

— Iată camera noastră, îi spuse Malko.

Nemţoaica nu se lăsă mult rugată. Cu un surâs puţin crispat adresat Wintijei, se făcu nevăzută, trăgând uşa după ea. Malko rămase cu Wintija. Era hotărât să aibă încredere totală în ea. În situaţia în care se afla, nu prea avea de ales...

— Aş dori să vă încredinţez un obiect, zise el. Pentru ca prietenul dumneavoastră să-l ducă la Djakarta. Va accepta acest lucru?

Ea păru să dea înapoi.

— Sper că nu este vorba de o bombă.

Malko zâmbi. Era pentru prima dată în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Nu, nu este o bombă.

— Atunci, cred că va accepta.

— O clipă doar, trebuie să mă duc după el.

Malko ieşi. Se întoarse după zece minute, ducând o servietă neagră, umedă şi murdară de nisip.

— Aş vrea ceva de scris.

Fata îi aduse hârtie şi un pix. El luă loc la masă.

— Noapte bună, Wintija. Nu ştiu cum să vă mulţumesc.

Ea îi surâse fără să spună nimic şi ieşi din cameră.

Malko rămase un moment pe gânduri. Se afla în Bali de o săptămână şi abia acum ancheta sa făcuse un progres. Era însă prins în cursă ca un şobolan. Poate chiar în acest moment, Kali recupera armele lăsate de Samantha în grotă. Dumnezeu ştie ce se mai putea

întâmpla mai departe.

Unica sa oportunitate depindea acum de pilotul de la Garuda. Era bucuros că Wintija îi luase mitraliera Samanthei. Era sigur că aceasta nu va fi deloc încântată să-şi vadă dolarii confiscaţi. Însă era unicul mod ca să o aibă în puterea lui. Dat fiind caracterul ei, acest lucru putea fi extrem de util atât cât stăteau încă în Bali.

El începu să-şi redacteze raportul. Casa era învăluită de o linişte absolută. Doar vuietul îndepărtat al mării ajungea foarte vag aici.

*

* *

Comandantul de bord al companiei Garuda stătea într-unul din fotoliile de bambus, faţă în faţă cu Malko. Văzut mai de aproape, părea cu mult mai tânăr. Uniforma sa era însă şifonată şi arăta destul de jalnic.

Malko era impresionat de privirea sinceră din ochii lui. Erau mari şi-l priveau fără ocolişuri.

Între ei, se afla o valiză. În ea, era şi servieta cu dolari, precum şi raportul întocmit de Malko. Samantha se odihnea încă în camera ei, la sugestia lui Malko, ce o sfătuise să se arate cât mai puţin posibil.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră cu putere mâinile. Pilotul era gata de plecare. Wintija era în picioare, în spatele lui, cu un aer destul de tensionat. Malko avea o încredere instinctivă în acest cuplu. Wintija îi explicase iubitului ei cine era Malko, căci nu-i pusese nici o întrebare acestuia când îi înmânase raportul.

— Cum ajungeţi la Djakarta, luaţi un taxi şi duceţi-vă la Ambasada americană. Acolo, întrebaţi de al treilea secretar şi daţi-i aceasta, explicându-i cum a intrat în posesia dumneavoastră.

— Aşa voi face.

Malko preciză cu sinceritate.

— Ceea ce vă cer este destul de periculos. Dacă doriţi să mă refuzaţi, nu vă voi purta pică. Oamenii care mă urmăresc sunt puternici şi foarte bine organizaţi.

Wintija răspunse în locul lui:

— Nu vă temeţi de nimic. Comuniştii i-au masacrat întreaga familie în 1948. L-am explicat eu despre ce este vorba. Nimic nu-l va împiedica să ducă pachetul şi scrisoarea persoanei indicate de dumneavoastră.

— Atunci, vă doresc mult noroc, spuse Malko. Când plecaţi?

— Peste aproape două ore. Nu facem nici o escală până la Djakarta.

Malko înălţă o rugăciune cerului.

— Din clipa în care veţi părăsi această casă, să nu mai aveţi încredere în nimic şi în nimeni, îl avertiză el.

Pilotul zâmbi dezvelindu-şi dinţii de un alb strălucitor.

— Aşa procedez de obicei. La PNI am fost învăţaţi să ne ferim de

comunişti. Din clipa în care am decolat, nu mai au nici o putere asupra mea.

Malko spera din toată inima ca să aibă dreptate. Era la întrecere cu timpul. Kali va sfârşi prin a pune mâna pe arme. Trebuia ca CIA să acţioneze cât mai repede posibil.

Malko se ridică în picioare. Nu mai avea nimic de spus pilotului.

Indonezianul ieşi, ducând valiza cu el. Malko îl văzu urcându-se în. Mercedesul Wintijei. Ducea cu el toate speranţele sale. Acum nu-i mai rămânea decât să o neutralizeze pe Samantha.

Totuşi ceva îl sâcâia.

— El nu a avut nici o pretenţie bănească! remarcă el. Cu toate astea, nu pare un om prea bogat, iar ce l-am rugat eu să facă este destul de periculos.

Zâmbetul de pe chipul femeii avea ceva crud.

— Prietenul meu ar face orice împotriva comuniştilor. În ziua nunţii fratelui său, aceştia au măcelărit toată lumea aflată la ceremonie. Pe mire şi pe mireasă i-au străpuns cu nişte pari şi i-au aruncat în fluviu. Toate astea s-au petrecut cu mult timp în urmă, în Sumatra, dar el nu poate să le uite. Acum trebuie să-l conduc. La revedere.

Acum trebuia să vorbească cu Samantha. Malko auzea zgomotul făcut de duşul deschis.

*

* *

Buza în continuare umflată şi arsurile de pe sâni erau singurele urme ale torturilor din ajun. Samantha îi deschise uşa lui Malko, înfăşurată într-un prosop de baie pe care îl lăsă să cadă fără nici o urmă de pudoare, ca să se poată întoarce sub duş.

Ea îşi frecă trupul îndelung, fără să se sinchisească de el. Malko ezita să-i vorbească. Frumoasa Samantha putea fi la fel de periculoasă ca şi Kali atunci când îi erau în joc propriile interese.

Iar în cazul de faţă, aceste interese erau grav prejudiciate.

— Am de gând să dezvălui autorităţilor prezenţa stocului de arme, o anunţă el.

Samantha scăpă prosopul din mâini.

— Ai înnebunit? îl întrebă ea cu o voce albă de furie.

Malko clătină din cap, încercând să-şi alunge din minte gândurile erotice care-l năpădiseră la vederea acestui trup perfect din care deja se mai înfruptase.

— Nu. Vei primi banii pentru ele, dar la Djakarta. Iar eu fac ce vreau cu armele. Mi se pare destul de corect, nu?

— La Djakarta? Cum adică, la Djakarta?

— Acesta este micul meu secret, zise Malko, a cărui încredere în contesa Adler era destul de limitată. Mâine cred că banii vor fi la dispoziţia ta.

Samantha se apropie de el. Sânii ei superbi fremătau.

— Dacă ai de gând să te foloseşti de banii mei, îţi scot ochii.

Cu siguranţă că era capabilă s-o facă. Malko simţi că discuţia lor luase o întorsătură periculoasă. Galant, el făcu o plecăciune adâncă în faţa trupului ei gol.

— Te las să te aranjezi. Pe curând.

Din acest moment avea de gând să n-o mai tutuiască. Legănându-şi şoldurile furioasă, Samantha se îndreptă spre duş.

*

* *

Wintija se întoarse o oră mai târziu. Malko observă că este îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el imediat ce femeia intră în casă.

Ea se forţă să zâmbească.

— O, nu este nimic grav. A avut loc un mic incident pentru că Malang a refuzat să-i fie controlate bagajele. Agenţii poliţiei controlau pe toată lumea, din ordinul guvernatorului. N-au îndrăznit să-l aresteze pe Malang din cauză că este pilot, dar cred că îl vor denunţa.

Inima lui Malko încetă să mai bată. Kali fusese probabil deja prevenită în legătură cu cele întâmplate. Era posibil chiar ca ea să împiedice decolarea avionului.

Malko se hotărî imediat.

— Duceţi-mă imediat la aeroport, o rugă el. Trebuie să ştiu ce se întâmplă, poate că pot face ceva.

— Dar este o nebunie, protestă indonezianca.

Malko o apucă de braţ.

— Voi sta în umbră şi nu voi fi văzut. Voi coborî din maşină mai înainte de a ajunge la aeroport şi voi merge pe jos până acolo. Dacă se întâmplă ceva, poate pot să-l salvez pe Malang. Voi lua mitraliera cu mine.

Ea înţelese că nimic nu-l putea opri pe Malko. Fără să mai spună nimic, ea se duse după mitralieră şi urcară amândoi în maşină.

Drumul li se păru extrem de lung. Undeva, un autocar zăcea răsturnat într-un şanţ. Când Mercedesul 190 opri ca să coboare Malko, un zgomot puternic îl asurzi: era zgomotul unui avion aflat pe pista de decolare.

Malko ajunse în aerogară, traversând parchingul şi intră în clădirea plină cu pasageri. El putu să vadă atunci cum Lockheed Electra începe să se deplaseze încet şi se opri cu sufletul uşurat. Malang reuşise să plece. Era inutil să mai rămână. Făcându-şi loc prin mulţime, Malko voi să iasă din aeroport, când, dintr-un Mercedes 250, apăru Kali. Vehiculul opri la câţiva metri de Malko. Soţia preşedintelui coborî în fugă, însoţită de doi civili. Văzându-l pe Malko, ea scoase un urlet furios şi se năpusti asupra lui. Era prea târziu să mai fugă. Gândindu-

se la avionul care rula acum pe pistă, Malko se simţi invadat de o bucurie enormă.

Kali îl înfruntă, cu cocul desfăcut, înarmată cu un pistol şi încadrată de cei doi civili. Mulţimea din jur se îndepărta înfricoşată.

— Ce căutaţi aici? întrebă ea ţipând ca să acopere huruitul motorului.

Electra făcu un viraj şi începu să ruleze pe pista est-vest. Peste câteva secunde, avea să fie departe de indoneziancă.

— Mă uit şi eu la avioane cum pleacă, strigă Malko.

Kali bătu enervată din picior.

— Ce ai pus la cale cu pilotul avionului?

Electra prinsese viteză. Pieptul lui Malko se umflă. Nu mai putu rezista. Ochii lui aurii şi ironici o străpunseră pe Kali.

— Să vă păgubim, făcu brusc Malko.

Neîncrezătoare, ea se uită după avion şi apoi la Malko.

— Imbecilule! ţipă Kali.

Întorcându-i spatele, se năpusti către maşină, urmată de cei doi civili. Cu un scrâşnet de roţi, Mercedesul demară către pistă.

Timp de câteva secunde, Malko avu impresia că vor ajunge din urmă avionul. Distanţa dintre Mercedes şi aparatul de zbor era din ce în ce mai mică. Maşina rula cu o viteză mai mare de o sută patruzeci de kilometri pe oră. Deodată, distanţa faţă de avion crescu.

Malko răsuflă uşurat. Kali pierduse partida... Avionul se ridica deja în văzduh, peste liziera junglei. Pneurile maşinii lui Kali scoteau fum din cauza frânei. Electra era deja deasupra mării.

Mercedesul se întorcea în viteză. Spre marea surpriză a lui Malko, maşina trecu fulgerător prin faţa clădirii, îndreptându-se spre micul turn de control aflat ceva mai departe. Kali sări din maşină şi începu să urce din patru în patru trepte scara exterioară.

Malko era însă liniştit. Malang nu s-ar fi întors. El se îndreptă către maşina Wintijei, care îl aştepta ascunsă pe un drumeag, la o distanţă de o sută de metri.

Picături grele de ploaie începură să cadă, iar dinspre mare se adunau nori negri.

*

* *

Când Kali năvăli în turnul de control, cei doi tehnicieni care erau de serviciu se uitară fix la armă, fără să înţeleagă ce se petrece. Un ecran rotund de radar era luminat în faţa unuia dintre ei. Cu un ton ce nu admitea nici o replică, Kali se adresă celuilalt tehnician care ţinea în mână un microfon. După o scurtă ezitare, acesta vorbi în microfon cu o vece nesigură:

— Papa-Delta-Bravo decolat la ora cincisprezece şi treizeci. Contactaţi Bali-Radar pe frecvenţa de 12.3.75 megahertzi.

Urmară câteva momente de tăcere, apoi o voce clară, se auzi în difuzor:

— Bali-Radar, aici Papa-Delta-Bravo. Roger[11].

Din nou urmă un moment de linişte, apoi vocea se auzi iar:

— Bali-Radar, aici Papa-Delta-Bravo, sunt în viraj în direcţia 310 şi urc la nivelul 180[12].

Tehnicianul răspunse imediat:

— Aici Bali-Radar. Am înţeles.

Apoi el întrerupse difuzorul şi se întoarse către Kali.

— Ce trebuie să fac acum, Excelenţă?

Indonezianca se gândi puţin, cu sprâncenele încruntate. În acest timp, Electra urca cu o mie cinci sute de picioare pe minut...

Kali întrebă deodată:

— Dacă l-ai ordona să se întoarcă, crezi că s-ar supune?

Tehnicianul înghiţi în sec.

— Nu, nu cred. Eu nu am dreptul să-i dau un astfel de ordin. Îşi va da seama că este ceva anormal.

Fasciculul osciloscopului mătura cu o mişcare regulată ecranul rotund al radarului.

Cu fiecare tur, o pată de lumină din ce în ce mai mică materializa avionul Electra care se deplasase deja de la centrul către marginea ecranului...

Deodată, paşi grei cutremurară scara. Cu un aer crunt, Kali îşi ascunse arma şi se răsti la cei doi tehnicieni:

— Să nu scoateţi o vorbă. Altfel vă ucid...

Uşa se deschise şi un angajat al companiei Garuda intră cu un teanc de hârtii în mână. El le aruncă pe birou şi, privind cu indiferenţă spre cei trei intruşi, plecă.

În încăpere, domnea o tensiune puternică.

— Trebuie să opriţi acel avion, făcu soţia preşedintelui.

Tăcerea deveni şi mai apăsătoare, cei doi tehnicieni îşi plecară capetele. Operatorului radar îi tremurau mâinile, iar el le puse pe masă ca să le poată stăpâni. Era o căldură îngrozitoare şi ploaia grea tropicală începuse să izbească în geamuri. Nu se mai vedea nici vârful lui Mont-Agung.

Deodată, difuzorul anunţă în limba engleză:

— Bali-Radar, aici Papă-Lima-Charlie[13]! Plecat din Djakarta. Am depăşit Siput, la ora cincisprezece şi douăzeci şi şapte minute, nivel 200. Oscar-Rome, la şaisprezece şi zece.

---

[11] Recepţionat (n.a.).

[12] 18 000 picioare înălţime (n.a.).

[13] Aparatele de zbor comerciale sunt identificate cu ajutorul primei şi ultimelor două litere ale numelui de înmatriculare (n.a.).

Operatorul radar răspunse imediat:

— Papa-Lima-Charlie. Roger. Menţineţi nivelul la 200. Vă voi chema pentru coborâre…

Microfonul fu decuplat, iar el se întoarse către Kali şi îi explică:

— Este avionul care vine de la Djakarta. Va ateriza către ora şaisprezece şi zece. Are puţină întârziere. Indonezianca părea cufundată într-o meditaţie profundă. Ea se apropie de ecran şi examină cu atenţie cele două pete ce reprezentau cele două avioane. În acel moment, ele se apropiau una de cealaltă.

Brusc, Kali înălţă capul, cu o expresie veninoasă în privire.

— Cele două avioane se vor întâlni, nu-i aşa? Peste cât timp?

Surprins, operatorul radar ezită o secundă înainte de a-i răspunde:

— Peste câteva minute, Excelenţă.

— Se află la mică distanţă unul de celălalt? insistă ea.

— O, da, desigur.

Ea se aplecă spre tehnician şi scuipă aproape cuvintele:

— Vezi cum te descurci, dar vreau ca ele să se ciocnească.

Operatorul radar rămase cu gura deschisă de oroare. Apoi începu să se bâlbâie:

— Dar, Excelenţă, acest lucru este imposibil. Este o… crimă. Amândouă aparatele sunt pline până la refuz. Nu pot să fac aşa ceva.

Kali scoase din sari pistolul său nichelat şi îi băgă ţeava în urechea nefericitului.

— Să faci ce ţi-am poruncit. Dacă ratezi, te ucid pe loc. Repede!

Tehnicianul scutură din cap fără să răspundă. Se făcuse alb ca varul. Ochii i se roteau în orbite. Gâtlejul i se crispase ca şi cum musculatura îi scăpase de sub control. Părea că hohoteşte, dar nici un sunet nu ieşea de pe buze. El scutură din cap.

Kali îi băgă şi mai tare în ureche ţeava pistolului, apoi trase piedica.

— Grăbeşte-te, sau te ucid.

Corpul tehnicianului părea că înţepeneşte. Intensitatea dilemei era insuportabilă. Simţi cum stomacul îi este cuprins de greaţă. I se cerea să-şi încalce toate îndatoririle lui profesionale, să provoace ceea ce trebuia de fapt să evite cu orice preţ. Altfel, trebuia să moară.

Kali puse mâna pe braţul operatorului. Acesta era tare şi rece ca o bucată de marmură.

— Haide odată, repetă ea.

Indonezianul deschise gura. Buzele îi dezveliră dinţii. El îndreptă spre Kali doi ochi care nu vedeau nimic.

— Haide, spuse din nou Kali, de astă dată cu un glas mai blând.

Operatorul sfârşi prin a scoate un sunet, un fel de geamăt disperat. Corpul său se destinse şi se prăbuşi deodată peste masă, în faţa ecranului radarului.

Kali trase o înjurătură şi începu să-l zgâlţâie, dar fără nici un

rezultat:

Unul dintre cei doi civili se apropie de urechea ei şi îi spuse:

— A suferit de un atac de, cord. Este inconştient.

Kali era desfigurată de furie. Brusc, ea se întoarse către cel de al doilea tehnician.

— Tu ştii ce este de făcut?

Fără să răspundă, el înclină capul.

Imediat, Kali întinse pistolul către bărbatul inconştient. Detonaţia acoperi zgomotul ploii, iar mirosul acru de pulbere umplu turnul de control. Tehnicianul fusese fulgerat. El fu scuturat de câteva spasme, dar era mort.

Kali îndreptă apoi arma asupra celui de al doilea tehnician.

— Supune-te ordinului meu. Altfel te ucid şi pe tine.

Celălalt nu ezită decât o fracţiune de secundă, cu ochii aţintiţi la firicelul de sânge care curgea din urechea tovarăşului său. Ca un automat, el se aşeză în faţa microfonului său şi îl conectă. Fu nevoit să-şi dreagă vocea de mai multe ori, ca să poată vorbi:

— Papa-Delta-Bravo, aici Bali-Radar, comunicaţi poziţia.

Vocea pilotului de pe Electra se auzi:

— Bali-Radar. Aici Papa-Delta-Bravo. Suntem stabilizaţi la nivelul 180.

Tehnicianul vorbi cu o voce fără inflexiuni, monocordă:

— Papa-Delta-Bravo. Bali-Radar. Roger. Ce direcţie aveţi.

Urmă un scurt moment de tăcere, apoi se auzi:

— Papa-Delta-Bravo către Bali-Radar. Cap 320.

Vocea de automat a tehnicianului răspunse:

— Papa-Delta-Bravo, Menţineţi direcţia 320 şi nivel 180.

El tăcu, cu fruntea acoperită de sudoare. Kali îi ţine pistolul înfipt între omoplaţi.

— Anunţă şi pe celălalt, repede, făcu ea.

Kali era aplecată către ecranul radarului. Ploaia se înteţise şi pe pistă nu se mai afla nici ţipenie de om. Doar un cărucior de bagaje era abandonat. Vocea monotonă a tehnicianului continua să anunţe:

— Bali-Radar către Papa-Lima-Charlie. Începeţi să coborâţi la nivelul 120.

El se opri o secundă, apoi spuse rar:

— Întoarceţi în direcţia 100 ca să evitaţi o îngrămădire de nori cumulus. Rămâneţi la nivel 180.

Urmă un moment de linişte, apoi nava ce venea de la Djakarta comunică:

— Bali-Radar. Aici, Papa-Lima-Charlie. Începem coborârea la nivel 180, cap 100.

Kali se aplecă spre tehnician.

— Ce se întâmplă?

El scutură din cap. Degetul său arătă spre ecranul radarului.

— Este suficient, reuşi el să articuleze. Lăsaţi-mă în pace.

Pe ecran, cele două puncte luminoase se apropiau încet unul de celălalt. Era suficient un singur apel către unul din avioane ca să fie evitată catastrofa.. Oare cum de piloţii nu-şi dăduseră seama de o manevră atât de îndoielnică? Încrezători, ei se supuneau ordinului primit de la turnul de control care avea obligaţia să-i ghideze pe vreme de furtună…

Tehnicianul stătea cu capul plecat pe piept şi cu ochii închişi. Kali nu scăpa ecranul din ochi. Cele două puncte de pe ecran se contopiră. Un strigăt se auzi din difuzor:

— Am un avion…

Fraza se întrerupse dintr-o dată. Microfonul rămase mort. Unul dintre cei doi piloţi zărise în ultima secundă avionul cu care urma să se ciocnească.

Era prea târziu ca să mai poată reacţiona.

Cele două puncte luminoase dispăruseră cu totul de pe ecran. Kali scoase un oftat de uşurare. Cu o mişcare rapidă, ea se postă în spatele tehnicianului împietrit. Gestul ei fu atât de rapid, încât cei doi civili abia îl observară. Detonaţia îi făcu să tresară. De data aceasta, Kali trăsese în ceafă. Bărbatul se prăbuşi cu capul înainte. De fapt, el era deja mort din punct de vedere moral, mai înainte ca glonţul să-i pătrundă în creier.

Totul se terminase. Monstruoasa manevră reuşise. Cele două avioane se ciocniseră în plin în aer. Nimeni nu mai putea să afle despre ceea ce se petrecea în Bali.

Kali nu se gândise nici o clipă la sutele de persoane care tocmai muriseră. Era total lipsită de sensibilitate. Cei doi civili din PKI nu se prea simţeau în largul lor. Orice tribunal din orice ţară i-ar fi condamnat la spânzurătoare fără drept de apel…

Pământul era acoperit de un strat gros de apă. În sala de aşteptare, pasagerii scrutau cerul, uitându-se după avionul ce venea de la Djakarta. Habar nu aveau că nu va mai sosi niciodată. Un fulger străbătu cerul. Câteva secunde mai târziu, tunetul făcu ferestrele să se zguduie.

Kali făcu un semn către cei doi civili. Angajaţii aeroportului vor începe curând să se îngrijoreze pentru întârzierea cursei de Djakarta şi vor merge la turnul de control, unde zăceau cele două cadavre.

Cine ar fi îndrăznit să se gândească la soţia preşedintelui?

Kali alergă spre Mercedes. Abia acum simţi să este udă de transpiraţie. Murea de nerăbdare să facă o baie. Civilizaţia o marcase totuşi puţin…

Maşina demară. Deşi ştergătoarele funcţionau cu viteză maximă, nu se vedea nimic la zece metri distanţă. Din clădirea aeroportului,

maşină nici nu putea fi zărită. Difuzorul Bali-Radar vibra de apelurile nenumărate ale staţiei de radio din Surabaya care doreau să afle ce se întâmplă cu aparatul Electra PKIDB care ar fi trebuit să-şi facă apariţia de douăzeci de minute...

Capitolul XIV

Trei turişti germani îmbrăcaţi cu pantaloni scurţi şi încărcaţi cu aparate de fotografiat, mai ceva ca nişte sateliţi de spionaj, se pregăteau să plece în excursie în pădurea cu maimuţe, când un băiat de serviciu de la *Bali-Beach*, îmbrăcat în uniformă verde, năvăli în holul hotelului cu chipul desfigurat de groază:

— Taminii! Taminii! Vor să omoare toată lumea!

Cum el strigase în limba indoneziană, nemţii rămaseră complet indiferenţi. Cu ochi bovini, ei asistară la scena care urmă. Băiatul nici nu închise bine gura, că în hotel năvăli un grup de oameni înarmaţi. Cei mai mulţi dintre ei purtau un fel de pijama de culoare neagră, uniforma secţiunii de asalt a PKI. Înarmaţi cu puşti automate, cu cartuşiere şi cu grenade, ei îşi agitau armele, toate noi, cu un aer ameninţător. Mai mulţi îi înconjurară pe nemţii care zâmbeau prosteşte, crezând ca au de-a face cu o manifestare populară, încă neştiută de ei.

Domnul Lim, livid, le sări în ajutor. Toţi trei erau directori ai unor agenţii de voiaj.

Deodată, el se pomeni nas în nas cu Kali, furtunoasă, cu părul ridicat într-un coc sever şi cu o banderolă roşie de-a curmezişul sarongului negru.

— Vrem să punem mâna pe duşmanii poporului! făcu ea cu un aer solemn.

Ca să sublinieze filonul poetic al acestei atitudini, unul dintre tamini trase o rafală de gloanţe în uşa unui lift.

Îngroziţi, nemţii pomeniră ceva despre Liga Drepturilor Omului, despre ambasadorul lor şi protecţia divină. Asta nu mai era folclor…

Directorul adjunct era extrem de îngrijorat. Trei cute adânci îi brăzdau fruntea. Nu avea nimic împotrivă să-i predea pe toţi duşmanii poporului, dar mai întâi, trebuia să ştie care sunt aceştia.

— Excelenţă… începu el cu timiditate.

— Aici, nu mai există nici o Excelenţă, îi tăie vorba Kali. Acum sunt preşedinta Comitetului de Eliberare Naţională din insula Bali. Îndată ce mişcarea se va extinde în întreaga ţară, va fi format un nou guvern. Până atunci, noi vom asigura ordinea în Bali.

Vocea ei avea un ton patetic.

— Preşedintele nostru iubit, soţul meu, a hotărât să-i elimine. Pe şacalii care sug sângele poporului indonezian, pe toţi bogătanii care fură şi fac trafic cu orez. Îi vom nimici pe toţi ticăloşii. Trăiască Indonezia! Trăiască Preşedintele! Trăiască PKI!

Lim încerca să-şi amintească dacă fusese întotdeauna suficient de serviabil faţă de redutabila Kali. Cât îi priveşte pe duşmanii poporului,

întotdeauna se pot găsi, la o adică. El înţelegea de ce Kali alesese această insulă pentru revoluţia ei. Garnizoana militară nu avea decât două sute de bărbaţi, în timp de oamenii PKI erau cu miile. Şi se părea că toţi au arme noi.

— Sunt la ordinele dumneavoastră, Ex... hm. Dar aceşti...

El făcu un semn către oamenii de afaceri germani.

— Ei să rămână în camerele lor, ordonă Kali. Aeroportul este închis din această dimineaţă. Trebuie să facem un control sever în hotel.

Acum, victoria ei urma să fie completă, căci putea să-i prindă pe Malko şi pe Samantha. Toate secţiunile PKI fuseseră alertate. Dacă cei doi s-au gândit să se ascundă în hotel, acolo unde, în mod normal, nimeni nu ar mai fi venit să-i caute... Condusă de domnul Lim şi încadrată de banda de ucigaşi îmbrăcaţi în negru, Kali se îndreptă maiestuoasă către ascensor.

*

* *

Trapa hambarului cu orez se ridică brusc şi Samantha înşfăcă mitraliera. Nu era însă decât Wintija. De când se întorsese de la aeroport, indonezianca îi ajutase să intre în această ascunzătoare care se afla sub bucătăria ei.

Wintija avea o înfăţişare gravă.

— Nu veţi mai putea rămâne aici. Comuniştii au luat puterea azi-dimineaţă în toată insula. Au început să caute în toate casele suspecţilor. Ar putea veni şi aici. Kali este în fruntea lor. În acest moment, ei se află la *Bali-Beach.*

Cu alte cuvinte, se găseau numai la cinci sute de metri.

— De unde ştiţi toate astea? o întrebă Malko.

— Cineva a venit să mă prevină. O persoană de încredere.

Samantha îşi mângâie mitraliera.

— Dar în Bali nu este armată?

Wintija clătină din cap.

— Este, dar prea puţină, iar guvernatorul a trecut şi el de partea PKI.

Malko oftă.

— Sper ca prietenul nostru să ajungă cu bine la Djakarta. Ar mai fi încă timp să preîntâmpinăm catastrofa. Trebuie să scăpăm cu orice preţ de Kali.

— Acum, mai mult ca oricând, este imposibil să fugiţi din Bali. Ar fi sinucidere curată. Eu nu pot să vă mai ajut.

Malko rămase tăcut. Tânăra femeie avea dreptate. Fără ajutorul ei, era însă total neputincios.

— Ce putem face?

Aşezată pe un sac cu orez, Samantha privea în pământ.

— Cum este aeroportul?

Malko zâmbi ironic.

— Toate manualele revoluţionare precizează că acesta este primul loc ce trebuie controlat. Dacă ai chef să fii trasă în ţeapă, poţi să te duci.

Malko nu înţelegea de ce preşedintele ţării părea să sprijine această lovitură de stat.

— Cunosc un loc unde aţi putea fi la adăpost, spuse Wintija. Se află în munţi, într-un sat. Nimeni nu vă va căuta acolo. Puteţi sta ascunşi şi să aşteptaţi să treacă valul…

Treaba asta nu-i prea plăcea lui Malko.

— Nu cred că de acolo aş mai putea interveni, făcu el.

— Nu fi cretin. Mai întâi trebuie să-ţi scapi pielea, zise Samantha..

Wintija întrerupse conversaţia care risca să se învenineze.

— Puteţi să mai rămâneţi aici până diseară. Nu putem pleca pe lumină. La revedere.

Trapa se închise fără zgomot Lumina lămpii cu ulei, desena pe zid umbre fantastice. Într-un colţ, se mişcă un şobolan chiţăind.

Cu inima cât un purice, Malko se sprijini de un sac cu orez şi încercă să adoarmă.

*

* *

Mercedesul 190 se deplasa în noapte cu viteză redusă. Ascunşi în spatele maşinii sub o cuvertură urât mirositoare, Samantha şi Malko numărau gropile. Până acum, nu se întâmplase nimic neprevăzut. Străzile din Denpasar erau pustii. Câteva colibe incendiate fumegau. Se apropiau de Bangli, unul dintre „punctele forte” ale comunismului din Bali. Aici, optzeci la sută din populaţie făcea parte din PKI. După ce treceau de zona asta, drumul era liber până la Batur, cu excepţia câtorva cătune. Wintija îi interzisese Samanthei să ia şi mitraliera cu ea. În caz că ar fi fost descoperiţi, nu ar fi folosit decât la masacrarea lor.

— Atenţie, ne apropiem. Nu vă mişcaţi chiar dacă voi fi oprită.

Nu trecură nici două minute, că Wintija scoase o exclamaţie înăbuşită. La intrarea în sat, vreo treizeci de oameni erau îngrămădiţi de-a lungul şoselei cu torţe aprinse în mâini.

Câţiva se năpustiră către maşină, agitând torţele de bambus.

Wintija încetini şi le zâmbi. După un moment de ezitare, aceştia se dădură în lături şi o lăsară să treacă. Cei mai mulţi dintre ei erau înarmaţi şi arborau banderola PKI. Maşina intră în sat. Mai multe colibe de pe partea dreaptă a şoselei fuseseră dărâmate. În faţa lor, stăteau ghemuite pe pământ câteva femei, care nici măcar nu ridicară capul când maşina trecu pe lângă ele.

În sat nu se vedea nici o lumină aprinsă în afara torţelor. Brusc, un bărbat în uniformă neagră veni în fugă. Avea în mâini o puşcă de asalt

de fabricaţie rusească şi pieptul îi era acoperit cu încărcătoare. Wintija opri puţin, apoi plecă mai departe. De când intrase în sat, nu mai scosese nici o vorbă.

Şoseaua făcu o cotitură. După viraj, Wintija frână. La douăzeci de metri în faţa maşinii, se afla o mitralieră MG-42, aşezată în mijlocul drumului.

— Nu vă mişcaţi, şopti ea. Trebuie să vorbesc cu ei.

După ce opri motorul, ea se dădu jos din maşină şi se îndreptă către arma automată. În spatele mitralierei, erau doi bărbaţi îmbrăcaţi cu aceeaşi pijama neagră şi cu banderola PKI. Mitraliera părea nou-nouţă.

De jur-împrejur, ţăranii cu chipuri indiferente şi cu capetele acoperite cu batiste, o observau pe străină.

Ceva mai departe, un bărbat aşezat pe un pietroi cânta la chitară. Wintija se adresă unuia dintre bărbaţii de lângă mitralieră:

— Trebuie să ajung în munţi…

Bărbatul îi răspunse cu o privire feroce:

— Pe aici nu se trece. Am primit ordin să nu lăsăm pe nimeni…

Poate da, poate nu. În fiecare sat, exista o unitate mobilă de poliţie. Aici, totul fusese preluat de PKI.

— Dar mama mea este foarte bolnavă, insistă Wintija. Poate să moară.

Civilul îmbrăcat în negru negă din cap. Puţin îi păsa lui. Era mândru de mitraliera lui nouă. Cu două ore înainte, se antrenase să o folosească, doborând vreo douăzeci de membri ai opoziţiei care se adunaseră în templu. Cadavrele lor fuseseră aruncate în râu, iar satul se liniştise.

Şefii lor din PKI le ordonaseră să-i extermine pe toţi duşmanii comunismului şi pe toţi cei care aveau mult orez. El o privi bănuitor pe Wintija. Era suspectă pentru că era cu maşina. Fără să fie o experta în arme, ea îşi dădea seama că o mitralieră este o armă redutabilă. Nu putea să forţeze trecerea. Trebuia să folosească alt şiretlic…

— Vrei să mă conduci ca să mă pot întoarce?

Bărbatul sări imediat. O femeie tânără şi singură îl intriga şi totodată îl excita.

Wintija îl aşteptă în picioare lângă Mercedes, sprijinită de portieră. Când bărbatul se apropie, simţi mâna întinsă a femeii. În ea se afla un teanc gros de bancnote.

Nu îndrăznea însă să le ia. Cu abilitate, Wintija i le puse în mână şi îi strânse degetele în jurul lor. Civilul luă banii şi, cu o mişcare înceată, îi băgă în buzunar. Nu era mirat deloc. În Indonezia, traficul şi corupţia erau în floare. Cu trei luni în urmă, toţi deţinuţii puşcăriei din Jogjakarta evadaseră după ce plătise fiecare câte două mii de rupii.

Profitând de mirarea civilului, Wintija îl luă de mână şi îl conduse în

partea din spate a maşinii, unde nu putea să-i vadă nimeni.

— Trebuie să o văd pe mama, îi şopti ea. Neapărat.

În acelaşi timp, ea se lipi cu pântecele de bărbat cu un gest mai mult decât clar.

Omul rămase încremenit. Pur şi simplu, femeia i se oferea. Tovarăşul său dormita lângă mitralieră. Mâinile lui începură să caute cu înfrigurare sub sarong, descoperind coapsele şi apoi pântecele. Un ţăran ca el nu avusese niciodată o femeie atât de frumoasă şi rafinată. Se dezlănţui cu brutalitate, cu gândul numai la sexul mătăsos şi cald.

Wintija scoase un ţipăt în clipa când el o penetră cu brutalitate.

Mercedesul cu suspensia uzată se legăna în ritmul bărbatului. Wintija, cu rinichii striviţi între greutatea bărbatului şi caroseria din tablă a maşinii, încerca să se gândească la altceva.

Din fericire, el se retrase repede cu un mormăit mulţumit. Această scurtă întâlnire cu o necunoscută din oraş avea să rămână amintirea vieţii sale.

Wintija îşi lăsă sarongul în jos.

— Cum rămâne atunci? Pot să plec?

Civilul se bâlbâi spunând ceva cu părere de rău. Dacă i-ar fi dat numai banii, nu i-ar fi păsat prea mult de ea, dar îl făcuse să se simtă atât de bine… Şi apoi, dacă avea de gând să se plângă sau să ţipe…

— Aşteaptă aici. Mă duc să vorbesc cu tovarăşul meu.

Tânăra femeie îl aşteptă sprijinită de portbagaj. Cu o grimasă de dezgust, se şterse repede pe picioare, imediat după ce el se îndepărtă.

Cei doi bărbaţi discutară încet lângă mitralieră. Cel care tocmai făcuse sex cu Wintija îi strecură colegului său câteva bancnote. Wintija număra minutele. Discuţia prelungită a celor doi era nespus de greu de suportat.

În cele din urmă, civilul se întoarse cu un pachet în mână. El i-l dădu Wintijei spunând:

— Te lăsăm să treci, dar trebuie să duci acest pachet negustorului chinez din Susutra. Dacă doarme, lasă-i în faţa uşii. Ai înţeles?

Susutra era satul următor. Wintija aruncă pachetul pe bancheta de lângă ea şi închise portiera. Era fericită că reuşise.

Cuprins deodată de bănuieli, bărbatul se răsti la ea:

— Eşti membră a PKI? Ai carnet?

— Sigur că da, spuse Wintija cu o voce indiferentă.

Omul nu mai insistă. Împreună cu tovarăşul său, împinse mitraliera într-o parte ca să facă loc maşinii să treacă.

Wintija demară încet. În sfârşit, trecură.

După Bangli, şoseaua era goală şi traversa jungla. Deodată văzură nişte forme ciudate pe bornele kilometrice, Tânăra indoneziancă

scoase un strigăt furios şi opri motorul. Malko ieşi de sub pătură. O văzu pe Wintija alergând în lumina farurilor.

Malko sări şi el din maşină în ciuda riscului. Pe dată simţi cum i se face rău. Pe fiecare bornă, se afla câte un cap retezat. Sângele scurs pe piatră semăna cu o vopsea roşie. Scăfârliile aveau ochii mari deschişi, holbaţi în mod îngrozitor.

— Sunt capete de musulmani. Fără cap, ei nu vor mai putea intra în paradis...

Cei doi se îndreptară tăcuţi spre maşină. Oroarea era şi mai mare în acest peisaj de vis. Deodată, Wintija avu o presimţire întunecată. Cu mişcări febrile, începu să desfacă pachetul primit de la santinelă. Hârtia fu înlăturată şi un cap ieşi la iveală. Era capul unui chinez, bătrân şi zbârcit. Avea ochii scoşi. Wintija, cu un gest de scârbă, îl aruncă în şanţ. Bineînţeles, ar fi trebuit să-l îngroape, dar nu aveau timp.

Muţi de groază, se urcară în maşină şi plecară în noapte.

Traversară mai multe cătune adormite şi liniştite. Prin aceste locuri parcă nici nu auziseră de revoluţie. La un moment dat, Wintija întoarse maşina pe un drumeag.

— Vom încerca să dormim aici, spuse ea. Nu ne ajută cu nimic dacă ajungem în timpul nopţii la lacul Batur. Nu vom găsi pe nimeni care să ne conducă la Trumjan.

Erau atât de epuizaţi încât adormiră aproape imediat. Malko fu surprins când simţi cum Samantha îl apucă de mână.

În junglă se auzea urletul maimuţelor şi ţipetele stranii ale păsărilor invizibile.

*

* *

Un firicel de fum negru ieşea din craterul vulcanului Mont-Agung, care domina lacul Batur. Vulcanul era încă activ.

Însuşi lacul se afla într-un crater stins. Mercedesul tocmai oprise aproape de intrarea într-un cătun. În jurul lui se adunară câţiva localnici.

Malko şi Samantha erau morţi de foame, dar nu aveau să mănânce nimic înainte de a se simţi la adăpost. Lacul Batur se întindea pe o distanţă de vreo douăzeci de kilometri. De cealaltă parte a lui, se vedea o faleză înaltă de mai multe sute de metri, cu un perete abrupt către apă.

— Vedeţi faleza aceea înaltă, acolo jos? La poalele ei, se află satul Trumjan. Nu se poate ajunge acolo decât traversând lacul cu o pirogă. Faleza este imposibil de urcat. Eu voi merge să vă conduc acolo şi voi veni să vă iau atunci când va trece primejdia...

Îşi făcură apariţia nişte căluţi traşi de băieţi îmbrăcaţi în zdrenţe. Wintija se tocmi cu ei şi îi rugă pe Malko şi pe Samantha să încalece.

În loc de şa, pe căluţi era pusă o cuvertură, iar spinările. Or erau ascuţite ca nişte lame de ras... în şir indian, ei începură să coboare pe o cărare abruptă şi bolovănoasă ce ducea către lac. Aşa trecu o oră de chin. Când se văzură lângă coastă, Malko de abia se mai putea ţine pe picioare.

Câţiva indigeni îi aşteptau la marginea lacului, lângă un grup de pirogi. Din nou începu târguiala. Samantha se strâmbă când văzu pirogile. Erau făcute din nişte trunchiuri de arbori, scobite înăuntru şi destul de instabile. În afară de băncile vâslaşilor, nu mai era nimic pe care să te aşezi. O apă urât mirositoare, în care se agita o faună ciudată, băltea pe fundul lor.

Malko se întrebă deodată dacă nu ar fi fost mai înţelept din partea lui să o înfrunte pe Kali.

Sus pe cer, trecea un avion. Unul dintre indonezieni se duse după nişte scânduri pe care le aşeză în pirogi, ca să se aşeze cei doi albi. Malko avu un sentiment puternic de culpabilitate. În vreme ce el o lua la fugă, rebeliunea lua proporţii. Pe de altă parte, ştia că, dacă ar fi rămas în Denpasar, ar fi fost curată sinucidere.

În sfârşit, Malko se instală într-una din pirogi, iar Wintija şi Samantha, în alta. Fiecare pirogă avea câte doi vâslaşi aşezaţi în genunchi. Apa ajungea până la marginea de sus a trunchiului. Din fericire lacul era liniştit.

— Ei se tem mai tare decât dumneavoastră, strigă Wintija. Nu ştiu să înoate.

Apa era rece ca gheaţa, dar soarele începu să-i încălzească. După zece minute, deveni aproape insuportabil. Fără încetare, Malko şi Samantha îşi stropeau faţa cu apă, riscând să răstoarne pirogile. Iar faleza părea la fel de îndepărtată... Traversarea lacului le lua trei ore. Trei ore fără să te mişti, ghemuit pe fundul unei pirogi, este enorm de mult. Un păianjen se urcă pe piciorul Samanthei, dar călătoria lui se opri acolo.

Pe Malko îl cuprinse o stare de somnolenţă. Cu capul lăsat pe spate, el încercă să recupereze ceva din forţele irosite până atunci:

Când se trezi la realitate, pirogile se aflau la câţiva metri de satul Trumjan. Mai mulţi copii alergau de-a lungul ţărmului, agitându-şi mâinile în semn de bun venit. Bordeiele erau ridicate între lac şi faleză, pe o bandă îngustă de pământ. De o parte şi de cealaltă, era jungla.

Debarcarea fu măreaţă. Erau de faţă toţi locuitorii satului. Personajul care îi fascina cel mai tare nu era Malko, ci Samantha. Femeile se înghesuiau să-i atingă sânii, picioarele şi lanţul de aur.

— Nu vă temeţi de ei. Nu au mai văzut niciodată o femeie albă. Olandezii nu s-au aventurat niciodată până aici, iar turiştii, nici atât. Aici sunteţi în deplină siguranţă.

Cu mare alai, fură conduşi până la o casă destul de curăţică, puţin retrasă. Bineînţeles, nimeni nu vorbea englezeşte şi viitorul era destul de incert.

— Este casa unor tineri căsătoriţi, le spuse indonezianca. Aici veţi fi liniştiţi. După ce trece pericolul, vin să vă iau. Trebuie să aveţi însă grijă să nu mergeţi în locul împrejmuit care se află în spatele, satului: este un loc sacru şi străinii nu au voie să pătrundă acolo. Locuitorii acestui sat sunt animişti. Ei nu-şi îngroapă morţii, ci îi duc şi-i lasă în junglă, ceva mai departe, unde vin maimuţele ca să-i devoreze. Probabil că veţi putea merge să-i vedeţi.

*

* *

Malko şi Samantha se uitau cu inima strânsă de emoţie cum Wintija se îndepărtează în micuţa pirogă. Localnicii nu erau deloc ostili, dar cu toate acestea, se simţeau pierduţi. Nu aveau nici un mijloc de comunicare cu exteriorul, nici măcar un radio. În faţa lor, de cealaltă parte a lacului, se înălţa ameninţător Mont-Agung, cu pantele negre şi golaşe.

La orizont, ţinutul părea total nelocuit. În afară de satul Trumjan, malurile lacului erau pustii. La Washington, David Wise se întreabă cu siguranţă de ce Malko nu dădea nici un semn de viaţă…

Doi tineri îi aduseră lui Malko un soi de grepfrut de o mărime deosebită, tăiat cu *parangul*, din care se scurgea un suc parfumat.

*

* *

Wintija conducea maşina cu inima uşoară. Se apropia de Bangli şi până acum nu i se întâmplase nimic rău.

Era fericită că putuse veni în ajutorul lui Malko, dar şi puţin agasată de prezenţa femeii brune. Dacă nu ar fi fost aceasta, i-ar fi plăcut să rămână şi ea acolo cu Malko. Era înnebunită după bărbaţii blonzi, cu pielea albă, iar ochii aurii ai acestuia erau extraordinari.

Capetele tăiate dispăruseră de pe bornele kilometrice, dar casele arse erau încă acolo, sinistre şi în ruine.

Deodată, când să intre în Bangli, apăru un baraj. Wintija frână. De data asta nu avea nimic ascuns, iar mitraliera nu o mai speria.

Surâzătoare, ea scoase capul pe fereastra coborâtă şi recunoscu chipul civilului din PKI, cu care avusese de-a face în ajun.

— Bună ziua, spuse ea.

Fără să scoată o vorbă, el deschise portiera cu brutalitate şi o smulse pe Wintija afară din maşină, aruncând-o în praful drumului.

Sarongul ei se ridică, dezvelindu-i coapsele cu forme perfecte, dar acest lucru nu-l emoţionă pe bărbat. Când femeia încercă să se scoale în picioare, el o lovi cu sete cu patul puştii. Pielea obrazului plesni cu

un zgomot sec şi începu să curgă sânge. Se vedea osul alb al maxilarului.

Wintija se prăbuşi.

Bărbatul o apucă de păr şi o târî până la o maşină în care se aflau doi civili din PKI.

— Iat-o, spuse el cu un glas triumfător. Pot să o ucid?

Abia aştepta să-şi răscumpere slăbiciunea de care se făcuse vinovat. Cum însă ar fi putut el, un simplu militant din Bangli, să ştie că însăşi Kali, soţia preşedintelui se interesa de femeia aceasta?

— Imbecilule, făcu şeful PKI, pornind motorul.

Jeepul demară cu brutalitate, iar chipul Wintijei se izbi de un şurub, care-i sfârtecă o nară.

*

* *

Samantha contempla în tăcere un craniu uman, îngropat pe jumătate în nisipul micuţei plaje ce înconjura lacul. În jurul ei şi al lui Malko, ţipau maimuţele care păstrau o distanţă respectuoasă faţă de ei. Văzându-i apropiindu-se de locul unde se depozitau cadavrele, ele credeau că li se adusese hrană proaspătă. Decepţionate, se răzbunau ţipând înciudate.

Cei doi mergeau pe oase, pe resturi de cranii şi cavităţi toracice, acoperite cu o mâzgă verzuie. Era un cimitir sub cerul liber. Din cauza altitudinii, aerul era răcoros, dar plăcut.

Samantha şi Malko se priviră. Se gândeau la acelaşi lucru. Nu era un lucru imposibil ca şi osemintele lor să se alăture în curând celor care putrezeau în junglă.

Malko îşi întoarse privirea de la oase şi o îndreptă către lac…

Simţi că i se opreşte inima în loc. Din depărtare, un obiect se deplasa cu o viteză uimitoare.. La început, avu impresia că este o pasăre mare ce zboară la mică altitudine. Apoi, văzu valul de spumă lăsat în urma lui: era o barcă cu motor care se apropia de ei.

— Priveşte!

Ochii cenuşii ai Samanthei erau împietriţi. Când se întoarse către Malko, un cerc alb îi înconjura buzele.

— Am fost trădaţi, şopti ea.

Se întoarseră în fugă către sat. Acolo nu se găsea nici o ambarcaţiune cu motor, aşa; că vasul ce se apropia era din afară. Acum se distingea mai bine. Era o şalupă pneumatică ce avea la bord şase bărbaţi. Armele lor străluceau în lumina soarelui.

Malko şi Samantha se întoarseră în centrul satului, cu sufletul la gură, în momentul în care şalupa acosta în debarcader.

O luară la goană către zona interzisă. Zidul din piatră era pe jumătate dărâmat şi putură să-l treacă uşor. Înăuntru erau o mulţime de movile impresionante. Cei doi se ascunseră după una din ele în

aşteptare. Exista o şansă minimă ca cei veniţi în căutarea lor să plece fără să-i găsească. Asta numai dacă sătenii ar fi tăcut.

Se auziră ţipete. Soldaţii scotoceau prin casele oamenilor.

Dintr-o dată, silueta unuia dintre săteni apăru pe zid, cu spatele la cei doi fugari.

Se auzi o rafală de mitralieră. Omul se prăbuşi, cu faţa în jos. În locul lui apăru un civil în uniformă de luptă, înarmat cu o puşcă automată.

Acesta inspectă locul cu teamă, apoi sări înăuntru, cu arma pregătită. Un al doilea bărbat încălecase zidul, zărindu-i pe Malko şi pe Samantha.

Malko ridică mâinile încet. Urmau să fie măcelăriţi fără îndoială şi nu aveau nici un ajutor de nicăieri. Samantha făcu la fel.

Imediat civilii îi înconjurară şi, cu lovituri, îi făcură să iasă din incinta sacră. Sătenii erau adunaţi în jurul cadavrului aceluia care apărase locul sacru. Mai mulţi bărbaţi cu *paranguri* în mâini se uitau cu ură la intruşi.

Un moment, Malko nutri nebunească speranţă că aceştia aveau să-i atace pe invadatori. Dar puştile automate le impuneau respect.

Cinci minute mai târziu, Malko şi Samantha fură legaţi fedeleş ca nişte caltaboşi şi aruncaţi în fundul unei pirogi. Râzând în hohote, unul dintre civili îşi descărcă arma în sătenii adunaţi pe ţărm să asiste la plecarea şalupei.

Capitolul XV

Malko şi Samantha fură îmbrânciţi cu sălbăticie în mijlocul unui grup de militanţi ai PKI, care şedeau îngenuncheaţi pe călcâie într-un loc înconjurat de porticuri de piatră, acoperite de liane şi de flori tropicale. Feţele lor rotunde şi indiferente nu reflectau absolut nimic din ororile la care fuseseră martori de la începutul rebeliunii. Ruinele marelui templu din Bangli erau sediul tribunalului revoluţionar ce lucra zi şi noapte. „Taminii" aduceau aici pe suspecţii ce erau imediat executaţi. Totuşi Malko şi Samantha nu fuseseră maltrataţi, în afară de câteva lovituri date cu patul puştii.

Fuseseră azvârliţi într-un colţ al unei magazii şi nu se ocupase nimeni de ei până la sosirea lui Kali, care era însoţită de o gardă de corp, formată din cei mai duri oameni din PKI.

Soţia preşedintelui îi privise îndelung, fără să le adreseze vreun cuvânt. Ochii ei însă arătau cât este de satisfăcută. Ziua se scursese şi acum era pentru prima oară când fuseseră scoşi din magazie.

Când indonezienii îi văzură pe cei doi albi, se lăsă liniştea. Până acum nu mai masacraseră decât coreligionari şi cei mai mulţi dintre ei se temeau încă de bărbatul alb, puternic şi distant.

Gărzile îi aduseră în faţa lui Kali, care era aşezată pe un fel de estradă acoperită cu o pânză. De dimineaţă, ea începuse să bea arak, plină de bucurie. De acum înainte, preşedintele nu avea să-i mai refuze absolut nimic. În cel mult patruzeci şi opt de ore, Bali va fi în întregime în stăpânirea PKI.

Era timpul să fie proclamat un guvern provizoriu independent, iar preşedintelui nu-i rămăsese decât să se proclame „depăşit" de situaţie şi să pună mâna pe Java şi Borneo. Nimeni nu ar fi opus rezistenţă. Kali era nebună de fericire. Nu numai că era favorita preşedintelui, dar mai câştigase şi credit politic. Se şi vedea călătorind în străinătate, la tratative cu marii şefi de stat.

Malko o readuse la realitate.

— Riscaţi să aveţi grave neplăceri dacă mă veţi executa, îi spuse el. Bali nu va putea rămâne la infinit izolată de restul lumii... Am putut trimite deja un mesager la Djakarta, nu trebuie să uitaţi acest lucru.

Kali bătu cu palma în masa din faţa ei. Nimeni nu vorbea engleza în Bangli şi se simţea la adăpost. Un zâmbet răutăcios îi apăru pe chip.

— „Mesagerul" dumneavoastră este mort, spuse ea. Nimeni nu este la curent cu ce se petrece aici.

Cu o satisfacţie extraordinară, ea îi povesti lui Malko, cum reuşise ea să distrugă cele două avioane.

Malko se făcu alb la faţă. Niciodată nu-şi imaginase un plan atât de machiavelic!

— Sunteţi un adevărat monstru, zise el. Dar nu veţi reuşi. Oamenii ca dumneavoastră nu reuşesc niciodată.

În sinea lui, era disperat. Se spulberase şi ultima fărâmă de speranţă.

În Bangli domnea o neobişnuită animaţie. Grupuri de militanţi PKI şi de militari raliaţi la noua cauză circulau fără întrerupere, aducând noi prizonieri pe care-i îngrămădeau într-un ţarc din spatele templului. Cei mai mulţi dintre ei erau ţărani paşnici, care nu înţelegeau nimic şi se supuneau fără să se împotrivească.

Malko observă că numai civilii cu banderola PKI aveau armele noi aduse de Samantha.

— Veţi fi judecaţi de un tribunal militar, pentru motivul că v-aţi opus revoluţiei, îi anunţă Kali.

— Cine face parte din tribunalul revoluţionar? o întrebă Malko.

Kali surâse plină de venin.

— Aceşti doi bărbaţi şi cu mine. Unul este reprezentantul guvernatorului, iar celălalt este şeful PKI din Bangli. Asta pentru că aţi fost arestaţi pe teritoriul acestui sat.

Totul era absurd şi grotesc. Malko ridică din umeri.

Deodată, îşi făcu apariţia un grup de rebeli care îmbrânceau şase chinezi îngroziţi. Unul dintre aceştia protesta cu o voce ascuţită, apoi se aruncă la picioarele lui Kali.

Fuseseră ridicaţi din locuinţele lor incendiate. Juraseră credinţă revoluţiei. Mulţi gură-cască se adunaseră în jurul lor curioşi. Chinezii erau acuzaţi că şi-ar fi tăiat părul şi l-ar fi răspândit pe câmp ca să otrăvească vitele!

Deodată, profitând de un moment de neatenţie, unul dintre chinezi o luă la fugă. Un tamin îi trase trei gloanţe în spate. Atunci începu un adevărat măcel. Taminii se dezlănţuiră, golindu-şi încărcătoarele în trupurile care abia se mai mişcau. Ultimul chinez reuşi să se târască până la marginea piscinei comunale care se afla lângă templu. Împuşcat, el se prăbuşi în apa murdară. Un tamin continuă să tragă cu sete în corpul ce plutea încă pe apă. Zgomotul împuşcăturilor atrăsese pe copiii care asistau la această scenă fără a părea impresionaţi de ceea ce văd.

Kali ridică mâna şi împuşcăturile încetară. Ea se uită urât la Malko.

— Iată cum sfârşesc cei care se opun revoluţiei, spuse ea cu un ton emfatic. Nimeni nu poate scăpa de mânia poporului indonezian…

Într-adevăr, Malko nu prea vedea de unde ar fi putut veni scăparea. Bali era total rupt de restul lumii. Puţinii turişti care se găseau la *Bali-Beach* urmau să fie escortaţi la aeroport şi trimişi în Djakarta. Apoi, un văl gros avea, să acopere insula fermecată.

Samantha şi Malko aveau să fie de mult timp oale şi ulcele când cineva se va gândi să-i caute…

Cadavrele chinezilor fuseseră azvârlite ceva mai departe. Fu adus un amărât cu braţele legate la spate. Judecata lui dură exact două minute. Kali făcu un semn cu capul şi doi tamini se apropiară. Ei îl împinseră pe condamnat până la scara de piatră ce ducea la piscină. Unul îşi scoase *parangul*. Prizonierul scoase un urlet neomenesc: măruntaiele îi ţâşniră din pântecele înjunghiat. Imediat, al doilea tamin îi reteză capul cu o lovitură teribilă şi sigură.

— Acum va începe judecata celor doi albi, anunţă Kali. În curând vă veţi întâlni cu complicea voastră, Wintija. Este acolo, jos.

Mâna ei arătă către piscina în care balinezii se scăldau adesea goi-goluţi. Malko simţi o anume uşurare la gândul că tânăra indoneziancă nu îi trădase. Asta însă nu le uşura situaţia.

Judecata nu dură mai mult de trei minute. Kali şi cei doi se consultau vorbind încet. Nu aveau nici măcar o foaie de hârtie în faţă. De fapt, cei doi nici nu ştiau să scrie. Soţia preşedintelui anunţă cu glas tare:

— În numele legii, aţi fost declaraţi vinovaţi. Veţi fi executaţi conform tradiţiei noastre…

Ea nu preciză însă de ce anume erau vinovaţi, la ce lege făcuse aluzie şi nici care era „tradiţia” lor…

Fără îndoială era ceva destul de neplăcut, având în vedere moravurile locului.

Ochii cenuşii ai Samanthei nu clipiră. Liniştită, ea se aşeză pe iarbă ca şi cum tocmai i s-ar fi anunţat că trenul ei avea întârziere. Creierul lui Malko era asaltat de o groază de gânduri. Mai fusese condamnat la moarte încă de doua ori până acum. În Africa, la Burundi şi la Bagdad. Dar în ambele ocazii, ştia că cineva încearcă să îl salveze. Aici însă, era cu totul la discreţia lui Kali.

Gărzile îi împinseră ceva mai departe. Malko crezu că-l vor executa pe loc şi-i spuse Samanthei:

— Sper că nu va fi prea dur.

Nemţoaica înălţă din umeri cu un gest de neputinţă.

— Toţi trebuie să ne înfruntăm odată şi-odată cu propriul destin…

Dar, în loc să fie duşi către piscină, gărzile îi duseră ceva mai departe. Kali hotărâse pentru ei ceva mai special. Malko se simţi cuprins de o toropeală morbidă. Vocile şi exclamaţiile celor din jur se auzeau ca din ceaţă. Oamenii mureau în jurul lui, fără ca să-şi mai dea seama. Camioanele PKI aduceau în continuare noi victime.

*

* *

Kali băuse pe puţin jumătate de litru de arak. Capul i se cam învârtea, dar euforia de care se simţea cuprinsă era pusă pe seama victoriei. Peste numai câteva ceasuri, avea să fie stăpână peste Bali, cu drept de viaţă şi de moarte asupra locuitorilor insulei.

Mai mult din cauza aceasta amânase ea execuţia albilor pentru sfârşitul zilei. Lângă aceştia se afla acum un ofiţer PNI, prins în momentul în care încerca să fugă de pe insulă. Mai era acolo şi un proprietar al cărui hambar era plin cu orez. Cei doi prizonieri fuseseră bătuţi în mod copios şi faţa ofiţerului era plină de sânge. Kali plescăi enervată din limbă. Văzuse că una din unghiile ei avea lacul descojit. Imediat, trimise pe una dintre gorile până la Mercedesul ei. Avea în geantă o sticluţă cu dizolvant. În mijlocul atâtor oameni care mureau, ea începu să-şi refacă frumuseţea…

Hassan, călăul, o matahală cu trăsături necioplite şi cu buze groase, era un vechi membru al PKI din Bangli. De la începutul rebeliunii, el ucidea după un ceremonial fix. Ducea condamnaţii până la marginea bazinului, apoi îi punea să îngenuncheze pe ultima treaptă. În general, îi decapita dintr-o singură lovitură. Din cauza oboselii însă, lama începuse să alunece pe vertebre. Atunci el era obligat să-şi termine treaba înjunghiindu-şi victima.

Tocmai acum, doi tamini aduceau la locul de execuţie un tânăr. Înainte de a se prăbuşi sub tăişul săbiei, acesta urlă:

— *Hirup PNI!*[14]

Furios, călăul reuşi să-l mai străpungă cu sabia înainte ca nefericitul să cadă în apă.

Încetul cu încetul, o isterie colectivă cuprinse întreaga asistenţă. Femeile se apropiară şi îl încurajau pe călău cu ţipete ascuţite. Una dintre ele se încăpăţâna să-i dea lui Kali o sticlă plină cu arak. Mai mulţi simpatizanţi ai PKI aduseseră instrumente muzicale cu ei. Ei se aşezaseră pe jos şi începuseră să se roage. Execuţia era pe cale să se transforme într-un sacrificiu de ritual.

Kali simţea cum i se învârteşte capul şi cum mii de ace o înţeapă în tot corpul. Era nemaipomenit de excitată.

Călăul îşi încrucişă braţele la piept. Îi lichidase pe toţi. Pe toţi, în afară de cei patru prizonieri speciali. Cu respect, el se apropie de Kali ca să o întrebe dacă poate să-i execute.

— Începe cu ofiţerul şi cu proprietarul, îi porunci Kali.

Şi distracţia începu iar.

Unul din mesagerii PKI aduse o pisică neagră, pe care o ţinea departe de trup. În vreme ce tovarăşii săi scandau o melopee primitivă, Kali scoase din cutele sarongului un cuţit şi castră animalul!

Urletele animalului torturat erau atât de îngrozitoare, încât Malko şi Samantha simţiră nevoia să urle şi ei numai ca să acopere sinistrul ţipăt. *Amocul* îi cuprinsese pe indonezieni, transformându-i în nişte nebuni furioşi.

O femeie se năpusti la pisica mutilată şi, cu o singură lovitură de

[14] Trăiască PNI (n.a.).

parang, o despică în două. Ceilalţi îi urmară exemplul şi, curând, din bietul animal nu mai rămase decât o grămăjoară de măruntaie însângerate. Oamenii înşfăcau rămăşiţele şi le aruncau în cei patru condamnaţi.

O bucată o lovi pe Samantha, care scoase un ţipăt. Era lividă. Muzicanţii începură să cânte mai tare, iar femeile adunate în cerc în jurul prizonierilor începură să danseze.

O senzaţie de căldură cuprinse pântecele lui Kali. Arakul şi atmosfera din jur îşi făceau efectul. Simţea o nevoie irezistibilă de a se alătura celorlalte femei care ţopăiau într-un sarabandă drăcească. Ghicindu-i gândul, una din femei o luă de mână şi o atrase în vârtejul dansului.

Hassan, ghemuit aproape de muzicanţi, dădea pe gât o sticlă plină. Ochii lui mici urmăreau dansul femeilor. Puţin stingherit, îşi întoarse privirea când Kali intră în joc.

Una din femei se aşeză în genunchi lângă proprietarul de orez. Din nou, micul jungher ieşi din sarong, cumplit de ascuţit. Cu un hohot clement, indoneziana se aplecă peste pântecele bărbatului şi, cu o mişcare verticală, înfipse lama în pantalon, îl despică şi, cu gesturile unui chirurg, îl castră! Nenorocitul scoase un urlet atroce. Se zbătea, iar ţipetele lui scădeau şi creşteau în intensitate pe măsură ce cuţitul desăvârşea oribila mutilare. Cu un strigăt de triumf, ea se ridică în picioare agitând organele însângerate. Urletele asistenţei sfârşiră prin a o scoate complet din minţi. Aruncând trofeul peste muribund, ea îşi smulse bluza din *batik* şi îşi mânji cu sânge sânii goi!

Samantha se prăbuşi peste Malko. Dinţii îi clănţăneau de frică.

— Doamne, Dumnezeule!

Malko scrâşni din dinţi, încercând cu disperare să nu se lase cuprins de panică. În acest moment, ar fi dat aripa dreaptă a castelului său pentru o mitralieră şi câteva cutii cu cartuşe…

Femeile îl masacrau de viu pe „profitor”, sfâşiindu-l cu cuţitele, cu *parangurile* şi cu unghiile. Curând acesta încetă să mai urle. Acum era doar un morman însângerat şi dezgustător.

Infernala orgie continua.

Kali se proţăpi în faţa lui Malko şi a Samanthei. Era aproape de nerecunoscut. Ochii îi erau holbaţi, buzele rânjeau oribil, iar pieptul dezgolit oscila în ritmul dansului.

Ochii ei de nebună nu-l vedeau pe Malko. El îşi cunoştea sfârşitul. Tot ce dorea era să nu fie prea abject şi să poată să-şi domine trupul.

El tresări. Aduseseră altă pisică. Era neagră. De astă dată, animalul fu aruncat peste trupul ofiţerului şi *parangurile* se năpustiră sfârtecând şi animalul şi bărbatul deodată.

Era un adevărat sabat medieval. Toate femeile erau acum cu pieptul gol. În timp ce dansau, îşi sfâşiau sânii cu unghiile. Uitându-şi

rangul, Kali ştia doar că ea este cea mai frumoasă şi că pântecele o arde. Niciodată nu mai simţise aşa ceva. Simţea cum o ard privirile rebelilor. Ondulându-şi şoldurile în ritmul muzicii, cu sarongul înmuiat de transpiraţie, ea îi sfida.

Hassan aruncă sticla goală şi se ridică clătinându-se. Ca un automat, el se îndreptă spre Kali şi, fără să scoată nici o vorbă, o apucă de mână şi o trase către o colibă aflată în apropiere. Lângă el, ea părea minusculă. Femeile se opriră din dans. Nu erau chiar atât de ameţite încât să uite rangul lui Kali. Ştiau că este bogată şi puternică. Erau convinse că ea va reacţiona cu sălbăticie. Era doar soţia preşedintelui. Câţiva muzicanţi lăsară instrumentele din mâini.

Dar Kali, docilă, se lăsa condusă. Atunci Hassan o cuprinse de talie şi o ridică de la pământ, ca pe un sac cu orez. Cei doi se făcură nevăzuţi în colibă.

Urmă un moment de stupoare. Apoi, femeile începură să se apropie, uitând de cei doi prizonieri supravieţuitori.

Voiau să vadă ceea ce niciodată nu şi-au putut imagina.

În cabană, Hassan se clătina pe picioare. Cu o mână smulse sarongul de pe Kali, care zăcea grămadă în mijlocul colibei. Acum ea rămase complet goală. El o strânse cu putere la piept. Femeia, insensibilă la duhoarea emanată de trupul călăului, nu dorea decât să fie posedată. Nici unul nu spunea nimic.

Încercând să scoată veşmintele bărbatului, ea îşi rupse o unghie. El îi frământa sânii cu mâinile lui uriaşe. Kali gemea de durere, dar şi de plăcere.

Dintr-o dată, Hassan se clătină şi căzu, antrenând-o şi pe Kali o dată cu el. Capul ei se izbi de pământ. O lumină puternică o orbi şi îşi pierdu cunoştinţa. Hassan, abrutizat de alcool, continua să-i frământe trupul gol, grohăind cuvinte fără înţeles. Cumetrele se înghesuiau la uşă urmărind cu sufletul la gură incredibilul spectacol. Păreau decepţionate. Deodată, una dintre ele intră în colibă şi se apropie de Hassan. Dând la o parte trupul inert al lui Kali, ea începu să-i smulgă hainele. Imediat se năpustiră şi celelalte femei şi, râzând, o ajutară. În câteva secunde, călăul rămase în pielea goală.

Toată asistenţa părea profund impresionată de virilitatea lui. Cea care îl dezbrăcase prima începu să-l mângâie, cu mişcări abile şi brutale. Bărbatul făcu ochii mari, încercă să se ridice în picioare, apoi căzu pe spate. Toată lumea se învârtea în jurul său. Sub mângâierile femeii, nervii săi începură să reacţioneze, spre încântarea şi bucuria cumetrelor.

Prima ţipă un fel de ordin. Ele se aruncară pe Kali, o luară pe sus şi o aşezară peste trupul lui Hassan. Cu picioarele desfăcute, cu capul bălăngănind, ea gemu încercând să se elibereze. Dar, cu o precizie diabolică, femeile o înfipseră în membrul lui Hassan. Kali deschise

ochii. Era atât de excitată, încât plăcerea o cuprinse imediat. Celelalte o lăsară în pace. Ca să-şi păstreze echilibrul, Kali îşi încleştă mâinile de şoldurile bărbatului care grohăia fără să ştie că face sex cu soţia preşedintelui. Era prea beat.

Kali ţipă, cu gura larg deschisă. Avea impresia că este despicată în două. Voia ca această senzaţie să nu se termine niciodată.

Apoi, căzu extenuată ca o cârpă, alături de el, cu răsuflarea tăiată.

Rebelii erau toţi înghesuiţi în pragul uşii. Alţii se împingeau de la spate, toţi îmbibaţi în arak. În clipa când Kali se prăvăli lângă Hassan, toţi avură un moment de ezitare. Muzicanţii încetară să cânte. Cu privirile îndreptate către colibă, nici unul nu îndrăznea să se uite. Acum nimeni nu se mai ocupa de cei doi prizonieri, care zăceau lungiţi lângă cele două cadavre.

În faţa spectacolului oferit de trupul gol al lui Kali, un tânăr militant, cu ochii ieşiţi din cap, îndrăzni să intre în colibă. Hassan sforăia.

Tânărul îngenunche între picioarele lui Kali, o întoarse cu faţa în jos şi o penetră pe la spate cu o furie năpraznică. Femeia scoase un urlet de durere.

Când bărbatul termină, un altul îi luă locul, apoi un altul.

Cu ochii deschişi, Kali părea să savureze momentul, mai mult din punct de vedere cerebral decât fizic. Nu mai ştia numărul bărbaţilor care profitaseră de ea.

Când îşi reveni în simţiri, descoperi că este singură în colibă cu Hassan care dormea în continuare. Cu toate că era foarte ameţită, reuşi să se ridice în picioare şi să-şi tragă pe ea sarongul sfâşiat. Foarte vag îşi mai amintea de cele întâmplate, dar corpul o durea îngrozitor. În ciuda acestui fapt, se simţea minunat.

Strângându-şi sarongul la piept, ea ieşi din colibă.

Afară nu se schimbase nimic. Prizonierii erau încă acolo. Muzicanţii începuseră să cânte şi militanţii PKI stăteau aşezaţi în cerc.

Capitolul XVI

Malko simţi cum este înşfăcat şi ridicat în picioare. Tresărind, el îşi spuse că i-a venit sfârşitul. După plecarea lui Kali, se mai liniştise. Cum picioarele nu îi fuseseră legate, încercă să se zbată, dar trei rebeli îl târâră pe pajişte către scara unde erau ucişi condamnaţii la moarte. Kali îşi făcu apariţia, cu chipul răvăşit şi ochii strălucitori. Ea urmă grupul condamnaţilor. Porunci să fie adusă şi Samantha. Dădu un ordin scurt şi aceasta fu împinsă în faţa lui Malko.

Tânăra nemţoaică trebuia să moară prima.

Ea fu împinsă pe piatra cenuşie. Malko simţi un adevărat şoc. Peste câteva minute, nu va mai rămâne din ea decât o bucată inertă de carne, plutind în apa murdară din bazin, laolaltă cu celelalte cadavre...

El blestemă CIA, pe indonezieni, pe Kali şi pe acel preşedinte dement care voia să facă o revoluţie. Acum însă era prea târziu. Kali smulse *parangul* din mâna bărbatului care îi luase locul lui Hassan. Ţinând femeia de păr, o sili să-şi dea capul pe spate. Ochii cenuşii ai Samanthei fixau un punct îndepărtat.

Ea se lupta din răsputeri să nu ţipe. Kali se apropie de urechea ei şi începu să-i explice cum, înainte de a fi decapitată, o pisică îi va sfâşia măruntaiele.

Malko căuta cu disperare un mijloc pentru a scăpa cu viaţă. Era o chestiune de minute. Memoria sa extraordinară lucra acum cu viteza unui ordinator, trecând în revistă toate evenimentele trăite de el de când venise în Indonezia. Undeva, în zonele cele mai obscure ale subconştientului său exista ceva. Ştia că mai putea face ceva.

Era imposibil însă să găsească ce anume.

Memoria sa se trezi în momentul în care *parangul* se ridică deasupra capului Samanthei.

El urlă:

— Kali, Kali, ai pierdut. Preşedintele nu te mai vrea. Ai fost deja înlocuită!

În mintea sa apăru chipul stewardesei companiei Garuda care îi povestise despre escapadele amoroase ale preşedintelui. În cazul în care. Kali era la curent, nu-i mai rămânea decât să se roage lui Dumnezeu pentru sufletul său. Cu siguranţă că aflase deja. Dar nu găsise nimic altceva...

Soţia preşedintelui rămase cu *parangul* în văzduh, apoi coborî braţul şi plecând de lângă Samantha, se apropie de Malko, cu o privire întunecată ca iadul. El crezu că-l va ucide pe loc pentru că îndrăznise să insinueze că ar fi fost înşelată. Trebuia să-şi asume acest risc.

— Ce aţi spus? întrebă ea cu o voce de gheaţă.

Malko o privi drept în ochi, ca şi cum ar fi vrut să o hipnotizeze.

— Am spus că aveţi o rivală. Că nu veţi mai fi preşedintă pentru mult timp…

El îi repetă vorbele rostite de stewardesă, cuvânt cu cuvânt. Chipul lui Kali devenise înfricoşător. Era întruchiparea vie a urii. Malko îşi dădu seama că ţintise unde trebuie. Dar unde va duce asta?

Ea bătu din picior.

— Este o minciună şi vă voi ucide!

Dar nu putea să se mişte. Malko nu cunoştea un amănunt. Kali ştia despre existenţa rivalei ei, Deva. Cu câteva luni mai devreme, îi făcuse o scenă teribilă preşedintelui în legătură cu ea. Acesta îi jurase pe ce are mai sfânt că o va părăsi.

Cele afirmate de Malko însemnau cel puţin un lucru: că fusese minţită. Or, Dewa era o fată ambiţioasă, la fel de frumoasă ca şi ea, care nu ascunsese niciodată faptul că doreşte să-i ia locul. Malko nu avea cum să inventeze acest lucru.

Kali fu cuprinsă de o îngrozitoare incertitudine. Îşi dădea seama acum de ce se grăbise preşedintele să o trimită în Bali ca să conducă revoluţia. Altădată, gelozia sa era atât de mare, încât nu ar fi consimţit să o lase să plece de lângă el.

Dacă totul era adevărat?

Puterea ei dura atât timp cât era susţinută de preşedinte. Se gândi la toate curtezanele care o urau. Singură, nu ar fi rezistat. Niciodată nu avusese milă de cei din jur. Îi părea rău că nu-i eliminase încă pe toţi duşmanii.

Din întâmplare, privirea ei căzu pe Malko. Acesta îşi redobândise sângele rece. Mintea ei ageră începu să pună la cale un plan, cu o rapiditate demnă de felicitat…

Malko i-ar fi putut fi de folos, în cel mai rău caz. Iar dacă totul fusese doar o născocire sau o alertă falsă, avea de gând să-l facă să plătească amarnic pentru faptul să o speriase atât de tare.

Ea dădu un ordin scurt.

Imediat, militanţii PKI îl luară pe Malko departe de templu. Acesta strigă:

— Să vină şi Samantha!

Kali ridică din umeri. În acea clipă, soarta Samanthei îi era total indiferentă. Nemţoaica fu luată de pe piatra de sacrificiu. Când fu adusă lângă Malko, tremura din toate încheieturile.

— Ce se întâmplă? îl întrebă ea. Vor să ne tortureze din nou?

El îi şopti la ureche:

— Nu. Am avut o idee care ne poate face să câştigăm ceva timp. Sau chiar să scăpăm.

Kali se făcuse din nou nevăzută. Decepţionaţi, rebelii începură să se împrăştie care încotro. Distracţia luase sfârşit, în colibă, Hassan sforăia de mama focului.

*

* *

Furia şi ura o sugrumau pe Kali. În căsuţa de lemn unde era statul major al PKI, ea comandă o ceaşcă de ceai, dar nu se atinse de ea. Le explicase şefilor PKI că cei doi prizonieri urmau să fie executaţi la Denpasar, în prezenţa unei asistenţe cu mult mai numeroase.

În zadar încerca ea să-şi spună că este vorba de ceva lipsit de importanţă, căci frica punea stăpânire pe ea din ce în ce mai tare.

Desigur că avea informatorii ei printre oamenii din anturajul preşedintelui. Or, aceştia nu-i spuseseră nimic. Oare chiar atât de puţin mai valora? Nu mai inspira nimănui teamă? Simţi că o cuprinde nebunia. Trebuia să afle imediat adevărul. Se simţea ţintuită în Bali. Cu cât se gândea mai mult, cu atât un gând punea stăpânire pe ea. Un gând primejdios, dar singurul care ar fi putut să o asigure şi să-i redea încrederea în sine.

Preşedintele avea oroare de scenele de gelozie.

Kali era bolnavă de îndoială. Mârşăvia planului făcut de soţul ei era machiavelică. Pe ea o trimitea să facă o treaba primejdioasă şi murdară, în timp ce el îşi oferea o femeie nouă, cu mâinile nepătate de sânge.

Singurul lucru pe care trebuia să-l facă era să-l sune pe preşedinte şi să-l anunţe că vrea să se întoarcă. Liniştea se instalase în Bali. Nu avea de gând să-i sufle nici o vorbă despre Dewa. O să aibă ea grijă să-şi regleze conturile cu rivala ei la Djakarta.

Singura legătură telefonică era posibilă abia a doua zi, acasă la prietenul ei, guvernatorul insulei. După aceea putea să fie liniştită.

Şeful PKI din Bangli o invitase la un uriaş *nasi-goreng.* Ea încerca să-şi facă singură curaj. Imediat cum bănuielile i se vor risipi, avea de gând să reteze capetele ticăloşilor de albi, cu mâna ei. Avea însă în faţă o noapte lungă de nesomn.

*

* *

Malko şi Samantha se aflau în întuneric. Nimeni nu le adusese de mâncare. La ce bun? Erau doar nişte cadavre vii. Nu mai voiau să risipească orezul pe ei. Afară, în faţa colibei, unul dintre torţionari se plângea uneia dintre santinele. Era nemulţumit că fusese acuzat de neglijarea îndatoririlor de cantonier. Or, el dormea toată ziua, iar noaptea nu dormea decât cinci ore. Atunci, când mai avea timp şi de muncă?

— E nedrept, făcu el. Partidul ar trebui să-mi dea o raţie dublă de orez.

— Ai dreptate. Este o nedreptate, îi întări vorbele tovarăşul său.

Orele treceau încet. Satul se scufundă în somn. Nu mai rămăsese

nici un singur membru al PNI şi nici un chinez. Nu fuseseră uitaţi nici copiii şi nici nevestele lor. Avuţiile acestora fuseseră împărţite şi ordinea putea să domnească din nou. Marele bazin de lângă templu fusese curăţat, iar turiştii străini puteau veni liniştiţi fără pericolul de fi şocaţi.

Malko se rostogoli lângă Samantha. Îi simţea pielea udă de sudoare. Numai ochii ei cenuşi erau la fel de dârzi.

Malko nu îndrăzni să-i dea vreo speranţă. Numai o minune i-ar mai fi putut salva. Tot ce dorise era să mai câştige ceva timp, chiar cu riscul de a suferi torturi şi mai cumplite.

*

* *

În Mercedesul confortabil, care rula încet pe drumul desfundat, Kali scotea ţipete de furie de una singură. Frica şi furia se amestecau în sufletul ei torturându-l. Îi mai rămăsese însă o fărâmă de luciditate. Se gândea la răzbunare. Trebuia să se răzbune cu orice preţ şi să redevină stăpână pe situaţie.

Fiecare frântură din conversaţia telefonică avută cu soţul ei îi erau puternic gravate în minte. La fel ca şi tăcerile lui. Lunga pauză care urmase după ce îl anunţase că se întoarce acasă. Vocea lui dulceagă şi prudentă care îi sugerase că ar mai fi multe lucruri de făcut în Bali.

Erau aceleaşi cuvinte pe care le rostea ori de câte ori voia să se descotorosească de vreun general rebel. Se ferise să o contrazică. Dimpotrivă, îi vorbise de recepţia triumfală pregătită pentru sosirea ei, demnă de frumuseţea ei. Îi mai vorbise de cadoul pe care i-l va da. Un smarald aşa cum îi plăcea ei.

În timp ce îl ascultase vorbind, imaginea Dewei îi jucase înaintea ochilor, ridicându-i tensiunea. Brusc avusese o revelaţie. Tot ceea ce spunea el era adresat altei femei! În acea clipă, Kali explodase. Ţipetele şi injuriile ei făceau să tremure telefonul. Ea pronunţă numele rivalei sale, împreună cu cele mai groaznice obscenităţi. Îl insultă şi pe el. Cu cât îl ameninţa mai tare, cu atât el nega totul, multiplicând jurămintele de dragoste. Dar de astă dată, Kali era convinsă că o minte. Îi cunoştea prea bine fiecare inflexiune a vocii. Ea fusese cea care îi trântise telefonul cu o înjurătură!

Câteva secunde mai târziu, realiza că îşi semnase condamnarea. Preşedintele nu putea să-şi permită o duşmancă de calibrul ei. Mai ales acum, când era îndrăgostit de o altă femeie. Şi toate bijuteriile şi banii ei împreună cu paşaportul diplomatic rămăseseră la palatul Bogor.

Un val de furie o înecă. În ciuda aerului său blând, preşedintele era de temut. Nu va întârzia să reacţioneze.

Acum cei doi se aflau într-o cursă. Cel care era mai iute izbândea. Avea de gând să-l facă să-şi plătească scump trădarea. Însutit!

Malko stătea în picioare în faţa lui Kali. În aparenţă, nimic nu se schimbase în atitudinea indoneziencei. Era la fel de rece, de frumoasă şi de mândră. Un singur lucru o trăda. Îşi ferea privirea de ochii aurii ai lui Malko.

Când îi adresă însă cuvântul, tonul era la fel de tăios, iar engleza ei era la fel de perfectă, cu fiecare silabă bine pronunţată.

— Am luat hotărârea să amân execuţia dumneavoastră, spuse ea. Urmează să fiţi transferat la Denpasar unde se va repeta judecata…

Malko îşi ascunse cu greu bucuria. Se vedea clar că nu este decât un simplu pretext.

— Şi Samantha?

Kali se prefăcu indiferentă.

— Domnişoara Adler va fi executată azi.

— Atunci vreau să fiu şi eu executat împreună cu ea.

Dacă l-ar fi auzit David Wise şi-ar fi înghiţit ţigara.

Sentimentalismul nu făcea parte din bagajul unui agent aflat în misiune. Şi nici amabilităţile faţă de un posibil adversar. Acesta era punctul numărul unu în codul agenţilor Secreţi. Dar Malko avea de apărat un blazon al onoarei. Un blazon cu mult mai vechi decât însăşi CIA, a cărei deviză ar fi putut fi „scopul scuză mijloacele”.

Kali nu intra în aceste consideraţii.

— Nu v-am cerut părerea. Am dat deja ordin să fie executată.

O frică îngrozitoare îi strânse stomacul lui Malko. Kali era capabilă să ordone torturarea şi executarea Samanthei chiar în timp ce ei doi stăteau de vorbă, iar apoi să-l ducă şi să-i arate un cadavru cald încă.

Era ceva foarte oriental. Simţi atunci că-l cuprinde furia.

— Ştiu că aveţi nevoie de mine. Altfel aş fi fost mort până acum. Dacă o executaţi pe Samantha, jur că voi fi duşmanul cel mai rău al dumneavoastră!

Kali urlă, în culmea furiei:

— Tăceţi odată. Dacă nu, voi pune să fiţi împuşcat. N-am nevoie de nimeni! Sunt soţia preşedintelui!

Da, asta îi scăpase. Malko ghici însă că nu mai era chiar atât de sigură pe ea. Degetele băteau o darabană nervoasă pe lemnul mesei. După o pauză, ea se întoarse către unul dintre taminii înarmaţi care asistau la întrevedere fără să înţeleagă nici o vorbă din ce auzea. Îi dădu un ordin scurt apoi îi spuse în silă lui Malko:

— Va fi şi ea transportată la Denpasar. Va fi executată mai târziu.

Pentru moment, Samantha era salvată.

— Ce doriţi de la mine? întrebă Malko.

Kali ezită. Nu atât de frică, cât din orgoliu. Era obligată să-şi recunoască inferioritatea.

— Este adevărat că lucraţi pentru CIA? Nu sunteţi doar un simplu aventurier ca femeia aceea?

Vocea îi era aspră şi tăioasă.

— Mă aflu într-o misiune pentru Central Intelligence Agency, confirmă Malko.

Kali tăcu o clipă. Apoi continuă:

— Ce ar spune şefii dumneavoastră dacă ar primi lista cu numele tuturor ofiţerilor armatei indoneziene înscrişi în PKI? A tuturor celor care se vor răscula atunci când preşedintele va da semnalul?

Malko tresări. Era vorba de ceva atât de extraordinar, încât crezu că i se întinde o cursă. În acelaşi timp, simţi că femeia spunea adevărul.

— De ce aţi face aşa ceva?

Ea evită să răspundă, ridicând din umeri.

— V-am întrebat numai dacă vă interesează, nu trebuie să vă explic de ce.

— Cu siguranţă că ar fi interesaţi. Numai în măsura în care am putea dovedi că este adevărat. Ce doriţi în schimbul acestei liste?

Ea surâse veninoasă.

— Mai întâi, viaţa dumneavoastră, apoi două sute de dolari pentru mine şi un paşaport diplomatic... Mai vreau să mă ajutaţi să fug din ţară.

Desigur că Dalila nu inventase nimic. Malko se gândi câteva secunde. Poate ar mai fi avut timp să oprească complotul. CIA avea legături strânse cu anumiţi ofiţeri indonezieni, printre care se afla şi generalul Unbung.

— Cred că acest târg ar putea fi posibil, răspunse el, dacă mai puneţi la socoteală şi viaţa domnişoarei Adler...

— Când aş putea primi banii?

Malko îşi permise un zâmbet.

— Chiar dacă aş şti de unde să scot două sute de dolari, nu v-aş da nici un cent atât timp cât nu vom fi afară din ţară...

Kali se făcu albă de furie.

— Nu aveţi încredere în mine?

Era ultimul lucru în care ar fi putut avea încredere.

— Nici cea mai mică, lăsă Malko să-i scape.

— Atunci, voi da ordin să fiţi împuşcaţi, urlă indonezianca. Sunt suficient de puternică pentru a mă descurca şi singură. Sunt destui cei care vor să dea bani mulţi pentru informaţiile astea.

Ea lătră un ordin şi una dintre santinele îl scoase pe Malko din cameră cu lovituri de armă.

El nu le simţi însă. Ştia că are nevoie de el. Începuse o partidă de pocher mortală. Malko pusese ca miză viaţa sa şi a Samanthei şi, în plus, succesul misiunii sale!

Capitolul XVII

Kali strângea telegrama în mână. Fusese trimisă prin unul din oamenii preşedintelui prietenului ei, guvernatorul. Oare pentru câtă vreme îl mai putea considera prieten?

Chiar în acel moment, un avion militar ateriza în Denpasar cu trei agenţi, însărcinaţi să aibă grijă de persoana ei. Şi să o conducă la Djakarta...

Îi mai rămânea foarte puţin timp ca să acţioneze. O dată ce intra pe mâna lor, va dispărea fără urmă. În baia de sânge care începea, nu trebuia să rămână nici un cadavru...

Ea năvăli în colibă şi Malko deschise ochii. Era încă întuneric. Sculat în pripă, paznicul din PKI, se frecă la ochii şi schiţă un salut.

Kali se postă în faţa lui Malko.

— V-aţi gândit la propunerea mea? Încep să-mi pierd răbdarea...

Era nervoasă şi nesigură.

Malko nu ştia ce se întâmplase în orele precedente, dar simţi că adversara sa este profund tulburată.

— Mai întâi dezlegaţi-ne şi apoi vom discuta, zise el.

Kali se uită la santinelă, care practic aţipise iar.

— Nu încă.

Malko, în schimb, era treaz de-a binelea.

— Nu am bani, dar dumneavoastră veţi primi imediat cum reuşesc să iau legătura cu cei de la Washington.

Tonul lui fusese convingător. Spre marea lui mirare. Credea că va începe o interminabilă discuţie. Dimpotrivă, Kali spuse cu o voce împăciuitoare:

— Vreau să vă cred. Dar asta nu e tot. Mai trebuie să mă scoateţi din ţară. Îmi puteţi promite şi acest lucru?

— Dacă pot, răspunse Malko fără a se compromite.

Samantha izbucni deodată:

— Doar nu ai de gând să o ajuţi pe ticăloasa asta!

Kali se repezi şi-i trase un picior în burtă. După un geamăt de durere, Samantha tăcu.

— Am să te ucid, şuieră indoneziancа.

— Dacă o omorâţi, acordul nostru nu mai stă în picioare, făcu Malko.

Kali se apropie din nou de el.

— Cine mă asigură că vă veţi ţine promisiunea, după ce vă voi da drumul să ieşiţi de aici?

Ochii aurii nu îi evitară privirea.

— Eu nu obişnuiesc să spun minciuni, nici măcar unei femei ca dumneavoastră. Veţi primi banii şi vă voi ajuta să ieşiţi din Indonezia.

Dar mai întâi, trebuie să ajung în Celebes. De aici, sau din Java, nu pot să fac nimic.

Kali se ridică în picioare. Lumina zilei începuse să se vadă printre nori. Ea se uită la santinela adormită.

— De acord.

Tiptil-tiptil, ea se strecură în spatele omului din PKI.

Se auzi o detonaţie surdă. Santinela se ridică brusc, lăsând din mâini puşca automată şi îşi duse mâna la gât. Apoi, se prăbuşi, scuturat de convulsii. Glonţul îi pătrunsese prin ceafă şi îl spulberase creierul.

Malko oftă de uşurare. Acum, Kali nu mai putea da înapoi.

Ea luă *parangul* de la mort şi tăie legăturile lui Malko. Imediat, acesta făcu acelaşi lucru Samanthei. Nemţoaica se strâmbă de durere şi se ridică în picioare. Timp de o fracţiune de secundă, ea o măsură pe indoneziancă din cap până-n picioare. Malko avu impresia că o să sară la ea.

Repede, el luă puşca de asalt. Acum nu era timp pentru răfuială.

— Samantha, suntem în pericol de moarte atât timp cât suntem în Bali.

Nemţoaica schiţă un zâmbet palid.

— Am grijă să nu uit, spuse ea rar.

Kali avea mâna crispată pe micuţul pistol. Ţeava puştii de asalt se întoarse către ea.

— Aţi face bine să băgaţi pistolul acela în buzunar. Viaţa dumneavoastră depinde de viaţa Samanthei, aţi înţeles?

Soţia preşedintelui evită răspunsul. S-ar fi umilit prea mult. Dar îşi băgă pistolul în sarong şi chipul i se mai linişti puţin. Era de acord cu armistiţiul. Oricum, timpul o presa prea mult.

— Vom pleca în maşina mea, spuse ea. Până la Denpasar nu vom avea probleme. După aceea, sper ca totul să se desfăşoare cu bine.

Malko nu mai avu timp să-i ceară alte explicaţii. Ea ieşise deja din colibă. Mercedesul era afară. Samantha şi Malko se urcară, iar Kali trecu la volan. După cinci sute de metri, întâlniră un baraj. Văzând maşina, mai mulţi rebeli se ridicară în picioare cu armele în mâini. De îndată ce o recunoscură pe Kali, ei o salutară veseli, fără să se mai uite înăuntru.

— Cum vom părăsi Denpasar? o întrebă Malko îndată ce lăsară satul în urmă.

— Am un prieten care are un avion.

Malko şi Samantha schimbară o privire. Cum se mai răsturnaseră lucrurile! Kali părea acum la fel de hăituită ca ei.

Conştiinţa profesională se trezi în Malko. Poate că mai avea o şansă de reuşită în misiunea sa.

— În ce parte a Indoneziei a mai izbucnit revoluţia? PKI a preluat

peste tot puterea?

Kali râânji.

— Nu s-au mişcat încă. Aşteaptă să anunţ eu ralierea insulei Bali la noul regim. Pentru ca preşedintele să aibă un pretext…

Malko se simţi deodată mai bine. Lucrurile se schimbau.

— În cazul acesta, singurul om cu care trebuie să luăm legătura este generalul Unbung.

Kali se întoarse spre el, riscând să bage maşina în şanţ.

— De unde îl cunoaşteţi?

— Nu are importanţă, făcu Malko. Partea proastă este că acesta se află în Insulele Moluşte.

Acum maşina străbătea orezăriile. Nu mai aveau mult şi ajungeau la aeroport.

Mai multe camioane militare erau staţionate în faţa clădirii aerogării civile, dar nimeni nu se afla pe afară. La această oră matinală, soldaţii încă dormeau. De patru zile, traficul aerian fusese întrerupt.

Kali ocoli clădirea încuiată şi intră pe pista de aterizare. Un aparat Beecheraft bimotor era singurul avion de pe pistă, în apropiere de turnul de control. Malko recunoscu aparatul cu motorul demontat bucăţele.

— Prietenul meu este aici, spuse Kali vădit uşurată. Trebuie să-l trezim.

Ei se opriră în faţa unei construcţii din lemn, ceva mai retrase. Kali coborî din maşină şi se duse la uşă. Malko şi Samantha rămaseră în maşină. Cu puşca de asalt lângă el, Malko se simţea mult mai sigur de el. În cel mai rău caz, îşi va vinde scump pielea…

Kali bătu încet în uşă. În cele din urmă, îşi făcu apariţia un bărbat îmbrăcat destul de sumar. Acesta o trase pe Kali înăuntru şi închise uşa după ea. Samantha se uită la Malko neliniştită.

— Oare ce mai pune la cale?

El ridică din umeri.

— Kali are nevoie de mine tot aşa cum am eu nevoie de ea…

Ochii cenuşii se îmblânziră brusc. Samantha îşi puse mâna cu unghiile rupte pe braţul lui.

— Niciodată nu voi uita ce ai făcut pentru mine, spuse ea.

Jenat, Malko remarcă trist:

— Încă nu am scăpat de aici.

Uşa se deschise şi apăru bărbatul îmbrăcat în uniformă, urmat de Kali. Malko şi Samantha coborâră din maşină. Ofiţerul abia îi privi. Era tânăr cu un chip limpede, dinţi strălucitori şi un păr negru şi frumos.

— Grăbiţi-vă, trebuie să acţionăm repede, spuse el fără nici un fel de introducere. Pentru moment, ceilalţi ofiţeri sunt plecaţi la Denpasar unde au petrecut noaptea. Sunt singur.

— Aveţi suficientă benzină ca să ajungem în insulele Moluşte? îl întrebă Malko.

Pilotul scutură din cap.

— Nu. Iar aici este imposibil să facem plinul fără ordin semnat de guvernator. Îngrijorarea puse stăpânire pe Malko. Eşuau înainte chiar de a începe!

— Până unde putem ajunge cu benzina din rezervor?

Ofiţerul se gândi puţin, apoi spuse:

— Până la Macasar. Dar acolo este periculos să aterizăm…

— Cu atât mai rău. Vom face plinul la Macasar, hotărî Malko.

Kali îl aprobă dând din cap. Înţelesese.

Deja pilotul se urcase în cockpit. După vreo zece minute interminabile, el sări pe pământ.

— Ascundeţi-vă toţi în camera mea. Trebuie să pregătesc avionul pentru decolare. Cum termin, vin să vă iau. Dacă, întâmplător, vine cineva şi mă vede, îi voi spune că fac un control al motorului.

Cei trei îl ascultară fără tragere de inimă. Camera mirosea a transpiraţie. Nu avea decât două paturi înguste, o masă şi două scaune. Ei începură să aştepte în linişte, prea încordaţi ca să mai poată vorbi. Puteau să vadă avionul printr-o ferestruică. Elicea din stânga începu să se învârtească, apoi motorul demară brusc, făcând să tremure pereţii. Imediat porni şi motorul din dreapta. Acesta însă nu mergea prea bine. Se opri după câteva rotaţii. Malko strânse puşca în mâna transpirată. Preparativele pentru decolare continuau. Motoarele scoaseră un zgomot infernal, apoi, din nou, cel din dreapta se înecă şi se opri!

Kali trase o înjurătură pe limba ei. Samantha şi Malko se priviră gândindu-se la acelaşi lucru.

Motorul din stânga funcţiona normal. Pilotul îl opri şi liniştea cuprinse aeroportul.

Pilotul sări din avion şi veni în fugă către colibă. Kali îi deschise uşa. Bărbatul era încurcat.

— Nu înţeleg ce se petrece. Motorul din dreapta nu răspunde la comenzi. A fost prost reglat.

— Se poate repara?

Samantha întrebase cu o voce care se voia calmă.

El clătină din cap.

— Da, dar avem nevoie de timp şi de material.

— Atunci, nu putem pleca? întrebă Malko.

Ofiţerul îşi feri privirea. Engleza lui era destul de precară.

— Ba da, dar nu pot lua cu mine decât două persoane, altfel nu pot să decolez. Şi chiar aşa, există un risc…

Ca şi cum nu riscaseră destul până acum. Doar nu era vorba de un voiaj turistic…

O tăcere grea se lăsă în cameră. Malko se uită la Kali, care o privea pe Samantha. Nemţoaica era albă ca varul. Era inutil să întrebe care din ei va fi sacrificat. Kali avea nevoie de Malko şi acesta avea nevoie de Kali. Amândoi aveau nevoie de pilot...

Fără să scoată un cuvânt, nemţoaica se năpusti asupra lui Kali.

Atacul fu atât de neaşteptat, că Samantha avu timp să-şi înfigă mâinile în gâtul indoneziencei, mai înainte ca aceasta să o poată apuca de păr...

Samantha strângea ca o dementă, cu dorinţa evidentă de a o ucide. Era hotărâtă să termine cu ea. Ochii negri ai rivalei sale erau ieşiţi din orbite. Încerca din răsputeri să-şi economisească aerul de respirat. La început, încercă să smulgă şi să zgârie mâinile ce-i strângeau gâtul, apoi începu să o lovească pe Samantha cu mâinile şi cu picioarele...

Aceasta părea invulnerabilă. În ciuda ploii de lovituri, ea nu slăbi strânsoarea.

Deodată, indonezianca înşfăcă sânul stâng al Samanthei şi i-l răsuci ca şi cum ar fi vrui să i-l smulgă.

Nemţoaica scoase un urlet de durere şi o lovi cu sete cu capul în plină figură. Ameţită, Kali se lăsă împinsă îndărăt către perete. Cu gura larg deschisă, ea încerca să respire un pic de aer, iar mâinile ei se crispau convulsiv pe pumnii Samanthei. Era la capătul puterilor.

Ofiţerul scoase un răcnet şi se năpusti către patul său de unde scoase un Tokarev de nouă milimetri. Din fericire, cele două femei erau prea înlănţuite ca să poată trage.

Malko îşi înarmă puşca şi o îndreptă către el.

— Lasă-le să se descurce singure, făcu el cu o voce de gheaţă. Altfel vă ucid.

Cei doi bărbaţi se înfruntară cu armele în mâini. Cu chipul îngrozit, indonezianul privea acum lupta. Era uşor de văzut că este îndrăgostit de Kali.

Aceasta simţea cum viaţa i se scurge încetul cu încetul. O senzaţie foarte plăcută o cuprinse. Degetele de oţel ale Samanthei erau totuşi încleştate în continuare în jurul gâtului ei, strivindu-i traheea, blocându-i aerul...

Simţi o căldură ciudată şi plăcută învăluindu-i pântecele. Valuri de plăcere o străbăteau, ca atunci când se mângâia singură în camera ei din palatul Bogor.

Era ca şi cum un orgasm eliberator urma să se întâmple. Câteva secunde mai târziu, ea se arcui de plăcere, într-o mişcare violentă şi scurtă ca şi cum ar fi fost electrocutată.

Samantha simţi că adversara ei încetase să se mai zbată şi slăbi strânsoarea, crezând că este inconştientă.

Saltul dementţial al indoneziencei o luă prin surprindere. Kali reuşi

să scape din încleştarea degetelor, eliberându-şi gâtul. Sângele îi inundă creierul. Epuizată de efort, Samantha pierdu câteva fracţiuni de secundă. Instinctul de conservare era mai puternic decât plăcerea. Kali îşi aminti că fusese aproape de moarte şi fu cuprinsă de o frică viscerală.

Genunchiul ei se destinse ca o cobră şi se înfundă în pântecele Samanthei. Aceasta deschise gura larg, din lipsă de aer. Apoi se închirci cu un strigăt răguşit.

Kali tocmai se scotocea în sarong. Micul revolver apăru din cutele mătăsii şi se înfipse în stomacul Samanthei. Kali apăsă pe trăgaci. Dar nu se auzi nici o împuşcătură. Indonezianca uitase să-şi încarce arma. Samantha îşi reveni şi cu o lovitură scurtă îi azvârli arma din mână. Cele două femei se ridicară în picioare înfruntându-se din priviri.

Samantha ştia să se bată mai bine, dar Kali era cu mult mai feroce. Ea se repezi în ochii adversarei sale. Samantha reuşi să se ferească, dar unghiile lui Kali îi sfâşiară adânc obrazul. Ele se rostogoliră pe jos, urlând şi izbindu-se de pereţi. Fiecare căuta punctul sensibil al adversarei.

Gâfâind, cu gurile deschise, epuizate şi cu răsuflarea tăiată, cele două femei scuipau sânge. Priveliştea era impresionantă şi totodată halucinantă. Cei doi bărbaţi uitaseră că timpul se scurge repede, fascinaţi de această luptă pe viaţă şi pe moarte.

Deodată, mâna Samanthei reuşi să pătrundă sub sarongul lui Kali. Aceasta se zbătea cu disperare, dar era prea târziu. Samantha o apucase zdravăn şi muşcându-şi buzele din cauza efortului depus, începu să tragă, să sfâşie şi să smulgă.

Kali se zvârcolea, urlând, cu ochii holbaţi şi ţinându-se cu mâinile de pântece.

Uitând că vrea s-o ucidă, Samantha jubila de bucurie că poate să-i provocase o asemenea suferinţă. Kali urină brusc, udând-o, dar ea strânse mâna şi mai tare. Dorea să-i smulgă măruntaiele cu totul.

Tot zvârcolindu-se, Kali reuşi să se mişte din loc. Din întâmplare nimeri o carafă grea, pe care o apucă de toartă. Cu ultimele ei puteri, o sparse în capul Samanthei.

Nemţoaica rămase o clipă nemişcată înainte de a se prăbuşi pe o parte. Leşinase.

Kali nu reacţionă imediat. Apoi se eliberă din mâinile adversarei ei. Pe coapse, îi curgeau şuvoaie de sânge.

Ea se ridică în picioare, dar se sprijini de perete ca să nu cadă. Ofiţerul îşi aruncă pistolul pe pat şi îi sări în ajutor. Cu gura deschisă, ea încerca în zadar să vorbească. Din gură îi curgea o spumă albă amestecată cu sânge. Deodată, se aplecă şi începu să verse. Malko îşi întoarse capul. Mirosul acru era insuportabil. Nu avea ce să mai facă pentru Samantha. Pierduse.

Pilotul se întoarse către el.

— Să plecăm. Şi aşa am pierdut destul timp. El deschise uşa. Kali îl ţinea de braţ şi se târa cum putea. Cu puşca de asalt în mână, Malko încheia şirul. Ajunseră fără probleme la avion. Trebuiră să încerce de mai multe ori până reuşiră să o urce pe Kali. Malko se urcă în cockpit cu puşcă cu tot.

Deodată, uşa colibei se deschise şi în pragul ei apăru Samantha. Ea înainta ca o somnambulă înarmată cu Tokarevul. Malko apucă puşca, dispus de orice. În timp ce stătea aplecat, auzi trei împuşcături.

Cu trei gloanţe în piept, pilotul căzu cu faţa în jos lângă aripa avionului. Malko simţi un nod în gât. Erau prinşi în cursă, în Bali. De astă dată, pentru totdeauna.

Capitolul XVIII

— Eşti nebună, nebună de legat, strigă Malko.

El sărise din avion, fără să-şi mai ia puşca şi, nebun de furie, se opri în faţa revolverului.

O clipă crezu că Samantha îl va ucide şi pe el. Ea zâmbi. Chipul ei avea o expresie dementă şi Crudă.

— Voi pilota eu avionul, spuse ea cu un glas fără inflexiuni. Urcă, vom decola imediat.

Malko era atât de perplex, încât rămase mut. Era exclus ca ea să mintă. Doar nu dorea să se sinucidă.

Samantha trecu nepăsătoare pe lângă trupul neînsufleţit al pilotului, cu Tokarevul la centură şi se ură în avion. Malko se aşeză lângă ea. Când Kali o văzu pe Samantha, scoase un ţipăt strangulat şi vru să sară din avion. Malko îi puse o mână pe umăr.

— Mi-a spus că ştie să piloteze un avion. Altfel, vom muri cu toţii aici în Bali. Nu trebuie să vă temeţi.

Samantha se instalase la comandă şi începu manevrele de decolare. Mişcările ei erau sigure şi rapide. În cele din urmă, ea porni demarorul. Elicea dreaptă începu să se învârtească, urmată imediat şi de plicea din stânga.

Îndată ce motoarele porniră, ea trase maneta şi avionul începu să ruleze încet pe pista de ciment.

Ei ajunseră fără nici un incident până la capătul pistei. Samantha îi spuse lui Malko:

— Trebuie să ridicăm trenul de aterizare. Dacă nu reuşim să depăşim trei mii două sute de turaţii, ne vom izbi de cocotieri. Fii atent la cadranul indicator.

După atâtea emoţii, Malko se simţea destul de detaşat. Dacă i-a fost scris să moară în Bali, o să moară în Bali. Nu se putea împotrivi voinţei Domnului.

Samantha eliberă frânele şi acceleră la maximum. Pista cenuşie defila sub trenul de aterizare, iar bariera lanţului de cocotieri se făcea din ce în ce mai mare. În ciuda lui, Malko privi cadranul: 2 800, 2 850. 2 900, 3 000, 3 100.

Şi apoi, 3 200.

Samantha împinse şi mai mult maneta, acţionând voletele. Indicatorul rămăsese imobilizat pe cifra fatidică. Malko ridică ochii. În curând, cocotierii îi vor izbi în faţă. Cu mâinile încleştate pe comenzi, Samantha încerca parcă să ridice aparatul cu propria forţă, dar cele două elice nu voiau să se învârtească mai repede.

O stare de puternică apatie îl cuprinse pe Malko. Aveau să moară. Până la zidul verde mai erau doar cinci sute de metri, iar roţile nu

părăsiseră încă pista de beton!

Deodată aparatul păru că pluteşte. Cadranul indica o turaţie de 3 500!

Samantha trase manşa puţin câte puţin. Lui Malko îi venea să urle de bucurie. Aripile atinseră uşor vârfurile cocotierilor. Avionul se înclină cu graţie şi făcu un viraj deasupra mării de smarald. Epava de pe plajă părea minusculă şi dispăru repede la orizont.

Avionul urca în văzduh, îndreptându-se către vest.

Pentru moment, erau salvaţi. Kali nu scotea nici o vorbă, închircită pe scaunul ei.

Samantha pilota cu calm. Lăsând o clipă comenzile, ea îşi şterse sângele de pe faţă şi îl privi pe Malko.

— Desigur, te gândeşti că nu ar fi trebuit să-l ucid pe acel tânăr. Dar ce ai fi făcut dacă ai fi fost în locul meu? Nu m-ai fi crezut dacă ţi-aş fi spus că ştiu să pilotez. Voiai să pleci cu orice preţ.

Malko preferă să nu răspundă. Femeia avea dreptate.

— Peste cât timp vom ajunge la Macasar? o întrebă el ca să schimbe subiectul.

Ea ridică din umeri.

— Încă nu sunt sigură că vom ajunge. Nu am consultat nici un buletin meteo, nu cunosc viteza vântului şi sunt obligată să zbor numai la trei mii de picioare din cauza radarelor. Urmăreşte nivelul benzinei. M-ai putea ajuta notând consumul din jumătate în jumătate de oră. Cel puţin aşa vom putea aprecia cam pe unde ne aflăm.

— Ar fi imposibil să ajungem la Timor? o întrebă Malko.

— Imposibil.

Samantha se concentră asupra comenzilor. Aparatul Beecheraft traversa un strat gros de nori cumulus şi vibra puternic. Extremităţile aripilor executau un balet neliniştitor. Contururile insulei Bali dispărură. Nu se mai vedea decât imensitatea de smarald a mării Celebes, punctată de norii albi. Undeva în depărtare, către vest, o pată neagră arăta că este furtună. Din fericire, ei se îndreptau spre nord.

După o oră de zbor, Malko notă consumul. Rezultatul calculelor făcute repede îl lăsă pe gânduri. Dacă reuşeau să ajungă la Macasar, ar fi fost norocoşi. Samantha pilota cu uşurinţa unui profesionist. Avionul era îngrozitor de hurducat din cauza golurilor de aer. Era însă de preferat, în loc să fie vânaţi. Ar fi fost pierduţi: nu aveau cu ei nici măcar o mitralieră ca să se apere...

Oboseala îl cuprinse pe Malko. Le rămăsese ce era mai greu. Asta, în cazul în care Kali nu avea de gând să-i trădeze, întoarse capul şi o privi. Indonezianca adormise cu capul lăsat pe spate şi cu gura deschisă. Epuizarea o doborâse. Se întrebă cum de putea să mai reziste Samantha după lupta crâncenă cu Kali. Părea făcută din oţel.

O clipă şi-o imagină în castelul său, primind invitaţii în rochie de mătase, dar alungă îndată acest gând. Era o viperă. Iar o viperă nu poate fi îmblânzită.

Kali începu să se mişte, apoi deschise ochii. Cu o strâmbătură de durere, ea se aplecă în faţă.

— Daţi-mi căştile de radio, ceru ea. Vreau să aflu dacă suntem căutaţi.

De la decolare, Samantha nu se atinsese de radio, ignorând cu totul turnul de control. La ce bun?

Ideea lui Kali era bună. Ascultând posturile de radio pe care le putea capta, ar fi putut afla dacă fuga lor fusese deja descoperită. Malko se ridică, făcând loc indoneziencei. Aşezat acum alături de Kali, le observa pe furiş pe cele două femei.

Dacă acestea ar fi avut chef să-şi smulgă măruntaiele, el ar fi fost total neputincios să stăpânească comenzile avionului şi ar fi putut să piară cu toţii. Ele păreau că nici nu-l observă.

Cu ochii aţintiţi în gol, Kali asculta la căşti, încercând pe rând toate lungimile de undă. După o jumătate de oră, ea îşi scoase căştile.

— Am prins Macasar şi Surayaba, făcu ea. Nu se semnalează însă nimic anormal. Dacă Bali a dat alarma, cred că toţi îşi închipuie că ne îndreptăm spre Timor sau Australia.

Ea se întoarse pe scaunul ei, iar Malko îşi reluă locul de lângă Samantha.

— Habar n-aveam că ştii să pilotezi, remarcă el.

Pe faţa ei apăru un surâs misterios: buzele umflate nu îşi pierduseră de tot farmecul.

— Mai sunt încă multe lucruri pe care ştiu să le fac.

Urmă un moment de tăcere. Samantha înălţă puţin avionul ca să evite un pâlc de nori. Motorul din dreapta continua să nu depăşească două mii de turaţii. Altfel ar fi pilotat fără teamă.

*

* *

Totul începu cu o uşoară scădere de regim a motorului stâng, urmată de un şir de poticniri. Sub privirile neliniştite ale lui Malko, Samantha acţionă comenzile cu o oarecare brutalitate şi avionul se redresă. Însă peste alte cinci minute, veni rândul motorului din dreapta să facă nazuri. Samantha se uită la Malko.

— Nu vom mai ajunge la Macasar. Cu fiecare încercare de a reabilita motoarele, pierdem din altitudine.

Malko privi marea de sub ei. Nu se vedea nimic în afară de întinderea nesfârşită a apei. Poate, două sute de rechini pe metru pătrat... Avionul, cu tot conţinutul lui, abia dacă le-ar fi ajuns pentru o înghiţitură.

— N-am putea să mai câştigăm puţin timp de zbor?

— Poate un sfert de oră, douăzeci de minute. Pompele au ajuns la fundul rezervoarelor şi aspiră acum reziduurile de pe fund. Din cauza asta se produc rateurile...

— Unde ne aflăm acum?

— Cred că am mai fi avut de parcurs circa o sută de mile. Nu ştiu care este viteza vântului.

— Nu se poate încerca nimic?

Samantha strânse buzele.

— Ba da. Am putea să urcăm la maximum, ca mai apoi să putem plana. Imediat cum vedem că apare Macasar, lăsăm aparatul să plutească. Dacă reuşim să-l zărim...

— Atunci, să încercăm, zise Malko.

Nemţoaica trase uşor maneta. Motoarele răspunseră huruind şi mai tare. Cu repeziciune, avionul se ridică la şase mii de picioare.

Ei atinseră nivelul superior al stratului de nori. În momentul în care aparatul îşi reluă zborul la orizontală, motorul din stânga începu să se înece şi se opri definitiv: nivelul din rezervor era zero.

Rămas numai cu un singur motor, avionul începu să piardă din altitudine. Malko îşi forţa ochii, jenat de prezenţa norilor. Deodată, el observă ceva, în partea dreaptă.

— Priveşte acolo! îi strigă el Samanthei.

Tânăra femeie înclină puţin avionul. Kali se aplecă şi ea să privească prin hublou.

— Este Sulawesi, exclamă ea.

Era şi timpul. Rezervorul mai conţinea atâta benzină cât să mai alimenteze motorul rămas pentru trei minute.

*

* *

Macasar forma o pată de culoare portocalie în mijlocul verdelui junglei. Aparatul Beecheraft ajunsese sub o mie de picioare altitudine. Kali spuse:

— Aeroportul se află în partea de vest a oraşului.

Acolo jos, nu se vedeau decât construcţii plate, răspândite în junglă. Samantha mai coborî puţin, căutând pista. Putea să se producă o catastrofă.

Deodată aeroportul apăru printr-o spărtură în nori. Pe pistă, se puteau vedea vreo şase avioane, dintre care, două aparţineau companiei Garuda. Samantha îl avertiză pe Malko:

— Nu voi contacta turnul de control. Cred că ar fi mai bine să-i iau prin surprindere.

Toţi îşi ţinură respiraţia pentru clipele ce aveau să urmeze. Avionul atinse vârfurile copacilor. Când ajunse deasupra pistei, Samantha ateriză. Trenul de aterizare atinse pista destul de brutal, încât făcu un salt şi se aşeză iar pe ciment, de astă dată, definitiv. Malko se lăsă pe

spate, epuizat.

Era şi timpul. Samantha reuşise să ajungă până la aeroport exact în clipa când elicea din dreapta se oprea definitiv. Aterizarea lor nu părea să îngrijoreze pe nimeni. Un Jeep de fabricaţie rusească ieşi dintr-un hangar şi se îndreptă către avion, cu viteză redusă. Malko apucă puşca de asalt. Dar Kali i-o smulse din mâini.

— Lasă-mi mie această armă. Voi nu vorbiţi indoneziana. Dacă se întâmplă ceva, veţi reacţiona cu întârziere. În plus, sunteţi străini şi este anormal să fiţi înarmaţi.

Malko nu ar fi dat arma.

— Nu vă temeţi de nimic, adăugă indonezianca. Doar am nevoie de dumneavoastră. Nu am chef să trăiesc în mizerie.

Cu regret, Malko trebui să accepte situaţia. Avea impresia că joacă la ruleta rusească.

Kali coborî la sol prima, urmată de Malko şi de Samantha.

Din Jeep, coborâră doi ofiţeri. Kali le vorbi cu ură glas autoritar şi le ţinu un lung discurs. Atitudinea lor se schimbă imediat: erau atât de plini de respect, încât ar fi sărutat şi pământul din faţa ei.

Cu un mers maiestuos, ea se urcă în Jeep, invitându-i şi pe cei doi să o urmeze.

— Le-am spus că am suferit o pană radio şi că mergeam spre Manado. De asemenea, că dintr-o eroare nu am putut face plinul rezervoarelor.

Malko nu era prea convins de atitudinea celor doi ofiţeri. Parcă totul mergea prea bine. Căci, dacă indonezianca şi-ar fi regăsit puterea, risca să-şi reia şi apucăturile cele rele. Ar fi fost o tentaţie destul de mare pentru ea ca să-i aresteze pe doi străini cu situaţie incertă. Kali îi ghici parcă gândurile, căci spuse:

— Am impresia că nu au aflat încă nimic în ceea ce mă priveşte.

Jeepul se opri în faţa unei clădiri mici unde fură invitaţi să intre. Peste câteva momente, un soldat apăru cu o tavă încărcată cu ceşti pline cu ceai. Se aflau în zona militară a aeroportului.

Cei doi ofiţeri se făcuseră nevăzuţi.

Kali sorbea ceaiul cu aviditate. Ea aşezase puşca de asalt pe masă la îndemână..

Malko lupta din răsputeri să-şi ţină ochii deschişi.

— Nu se ştie nimic pe aici despre cele întâmplate în Bali?

— Nu cred, răspunse Kali. Insula este complet izolată de patru zile.

Zgomotul unei maşini îi făcu să tresară. Jeepul se întorsese. Cinci ofiţeri coborâră din el, dintre care pe doi îi cunoşteau deja. Aveau chipurile serioase şi dure. Malko îşi dădu seama imediat de catastrofă.

— Atenţie, făcu el în şoaptă.

Grupul intră. Cei cinci ofiţeri salutară, apoi cel mai în vârstă se apropie de Kali. Ca din întâmplare, puşca de asalt era îndreptată către

ofiţeri. Iar mâna lungă a lui Kali se odihnea cu degetul pe trăgaci. Tot din întâmplare...

Ofiţerul îi puse ceva cu o voce destul de încurcată. Ea îl ascultă indiferentă, apoi îi răspunse scurt. Ofiţerul începu să se bâlbâie, îngrozitor de fâstâcit. Kali se întoarse către Malko şi-i spuse în engleză, cu o voce foarte mondenă:

— Aceşti domni afirmă că au primit instrucţiuni de la Djakarta că să mă escorteze până la palatul din Bogor. Că soţul meu se teme pentru viaţa mea. Vor să mă îmbarce într-un aparat DC-3 al armatei.

Totul mirosea a capcană de la o poştă. Cei cinci ofiţeri aşteptau, zâmbind stângaci, semn de jenă la indonezieni.

— Ce se va întâmpla dacă refuzaţi?

— În acest caz, vor să mă ducă la cel mai bun hotel din Macasar, unde voi rămâne sub strictă supraveghere. Până vor veni să mă sugrume...

Toată lumea era încordată. Ofiţerii se balansau de pe un picior pe celălalt, destul de încurcaţi. Kali se ridică şi, cu o voce dulce, se adresă ofiţerului. Acesta păru că se destinde brusc.

— Ce i-aţi spus, o întrebă Malko.

Chipul lui Kali era numai miere şi dulceaţă.

— Că-i voi mulţumi soţului meu pentru că mi-a trimis nişte oameni atât de încântători şi că-i voi recompensa pentru primirea făcută şi pentru vigilenţa de care au dat dovadă...

O dată cu cuvântul „vigilenţă”, Kali trase piedica puştii. Zgomotul metalic îi făcu pe cei cinci să tresară.

— Mâinile sus, sau vă ucid, făcu cu o voce tăioasă Kali.

Perplecşi, ofiţerii se supuseră. Era clar că nu se aşteptaseră la o asemenea reacţie. Cel care vorbise cu ea, deschise gura.

Imediat, puşca se îndreptă către el.

— Tăceţi, ori trag.

Bărbatul închise gura. Nu dorea să primească nici o medalie cu titlu postum.

— Dezarmaţi-i, îi spuse Kali lui Malko.

În trei minute, treaba era făcută. Cu mânile pe cap, ofiţerii stăteau nemişcaţi, rotindu-şi ochii îngroziţi. Erau siguri că femeia era capabilă să-i ucidă îi doi timpi şi trei mişcări. Kali se întoarse spre Samantha.

— Aţi putea să vă ocupaţi de ei? Noi trebuie să facem plinul rezervoarelor.

Samantha întinsese se deja mâna după puşca de asalt. Malko avea câte un Tokarev în fiecare mână. Nemţoaica se sprijini confortabil de masă, cu arma sprijinită în şold.

— Cum nu vorbesc indoneziana, avertizează-i că voi trage în primul care încearcă să se scarpine.

Kali traduse, iar apoi ieşi întovărăşită de Malko.

Afară era un aer şi mai sufocant ca în Bali. Terenul de aterizare era pustiu. Undeva în fund, se vedea un parc cu carburant, înconjurat de un grilaj. Două camioane-cisternă erau oprite în faţă.

Kali urcă în Jeep împreună cu Malko.

*

* *

Şoferii camioanelor-cisternă dormeau direct pe pământ sub unul din camioane. Kali îl trezi cu o lovitură de picior.

Bărbatul se ridică frecându-se la ochi.

— Cisterna ta este plină?

Celălalt se uita la ea, cu un aer tâmp.

— Da, dar…

— Urcă-te în camion şi vino să alimentezi avionul Beecheraft, spuse Kali cu un ton ce nu admitea nici o replică. Este urgent. Trebuie să plecăm imediat.

Malko nici nu avu timp să-i arate pistoalele. Nefericitul indonezian era atât de obişnuit să se supună poruncilor, încât se urcă la volan, după ce îşi avertiză tovarăşul. Malko se urcă lângă cei doi, iar Kali îi urmă cu Jeepul.

Abia când benzina începu să curgă prin furtun, Malko începu să respire. Kali făcea de gardă din Jeep. Peste un sfert de oră, cele două rezervoare ale avionului erau pline.

— Ce voi face când vine cursa din Dakota? o întrebă soldatul.

— Ai timp să umpli cisterna la loc, zise Kali.

Cei doi strânseră la loc furtunurile şi se urcară în camion. Jeepul se îndrepta deja cu viteză maximă către locul în care Samantha îi supraveghea pe cei cinci ofiţeri.

Nimic nu părea schimbat. Bărbaţii păreau nişte stane de piatră. Kali vru să ia puşca, dar Malko interveni:

— Ce vreţi să faceţi?

Ea se uită la el surprinsă.

— Să-i suprim, bineînţeles.

Puşca era la Malko.

— Nu, nu are nici un rost. Mai bine sabotăm cele două avioane de vânătoare care se află pe pistă, este mai util decât asta. Aceşti oameni nu au făcut nimic.

Furioasă, Kali înălţă din umeri.

— Samantha, du-te să pui motoarele în funcţiune împreună cu Kali. Eu voi încerca să sabotez avioanele de vânătoare. Kali, îi vom încuia pe ofiţeri aici. Spuneţi-le că dacă încearcă să face ceva ca să ne împiedice decolarea, îi vom doborî.

Indonezianca traduse totul înainte să iasă. Malko plecă ultimul, încuie uşa cu cheia şi urcă în Jeep.

Cele două avioane de vânătoare care se aflau acolo erau aparate

cu elice, nişte bătrâne Hellcats rămase de pe timpul războiului din Pacific şi pierdeau uleiul pe la toate încheieturile. Malko se opri înaintea unuia şi aşteptă până auzi cum pornesc motoarele Beecheraftului.

Zgomotul făcut de acesta acoperi rafala de gloanţe trasă în capota motorului, cauzând daune suficiente pentru a-i împiedica decolarea.

Cel de al doilea aparat suferi imediat acelaşi tratament.

Malko îşi goli încărcătorul trăgând în pneurile trenului de aterizare. Apoi sări în Jeep şi se îndreptă către Beecheraft.

*

* *

În clipa în care bimotorul începu să ruleze pe pistă, cei cinci ofiţeri ieşeau gesticulând din camera unde-i încuiase Malko. Prea târziu însă.

Două minute mai târziu, avionul trecea în zbor peste hangare, virând către nord. Cea mai apropiată bază militară se afla la cinci sute de mile spre sud.

— Cât de departe se află Menado? întrebă Malko.

— La şase sute trei zeci de mile, zise Samantha. Vom fi obligaţi să zburăm foarte aproape de sol, din cauza radarelor. Nu vreau să riscăm.

Malko se gândi la generalul Unbung. Spera ca acesta să fie de găsit la Menado. Altfel, necazurile nu aveau să se termine încă…

Capitolul XIX

Malko îşi şterse transpiraţia care îi curgea pe faţă. Micul birou nu avea aer condiţionat, iar ventilatorul care se rotea încet în plafon, mişca un aer lipicios şi umed. Afară, la soare, erau cincizeci şi cinci de grade. Degetele îi alunecau pe claviatura maşinii de scris.

— Să continuăm, îi spuse el lui Kali. Cum se scrie numele acestui colonel?

Kali îi explică răbdătoare. De două ore, erau închişi în acest birou din baza militară din Menado, sub protecţia a şase paraşutişti ai generalului Unbung. Kali îi dicta lui Malko lista tuturor ofiţerilor care erau gata să treacă de partea PKI. Ca să evite orice indiscreţie, Malko se oferise să scrie chiar el.

În acest fel trecea şi timpul mai repede. Deocamdată erau prizonieri. Cel puţin, până la noi ordine. După un drum fără dificultăţi, avionul aterizase la Menado, la sfârşitul după-amiezii. Malko ceru să fie duşi imediat la, generalul Unbung.

Acesta era un bărbat corpolent, cu un chip de nepătruns şi ochi de oţel. Obrajii săi arătau că îi place să trăiască. El îl ascultase pe Malko fără să-l întrerupă, iar la sfârşit spuse:

— Ştiam că se petrece ceva în Bali. Am captat câteva emisiuni la radio. Aici nu putem prinde Djakarta. Nu ştiu însă cine sunteţi şi dacă ceea ce spuneţi este adevărat.

— Dar este foarte uşor să verificaţi, protestă Malko. Luaţi contact cu oricare bază americană…

Generalul zâmbi.

— Am să procedez şi mai bine. Săptămâna viitoare, aveam prevăzută în program o vizită de curtoazie la baza din Clark Field, lângă Manilla. Am hotărât să mă duc mai repede. Voi pleca aşadar chiar în această seară. Mă voi întoarce mâine. Până atunci, veţi fi oaspeţii mei. Vila mea vă stă la dispoziţie în întregime, se află la cinci minute de aici. Acolo vă veţi simţi foarte bine.

Cei doi bărbaţi mai vorbiră preţ de încă două ore. Generalul îşi lua notiţe fără încetare. Malko îi comunică numărul codului său ultrasecret de la CIA, pentru ca serviciile americane să nu creadă că au de-a face cu un impostor. Când au terminat de discutat, generalul părea extrem de interesat.

— Cred că aţi descoperit o afacere extrem de importantă, admise el. Ştiam de mai multă vreme că preşedintele cochetează cu PKI. Însă nu credeam că va ajunge atât de departe.

El dăduse ordin la doi paraşutişti ca să-l însoţească. După plecarea lui, fuseseră în mod constant supravegheaţi. Kali îşi schimbase total atitudinea: speriată, ea nu-l părăsea nici o clipă pe Malko. Spre marea

surpriză a acestuia, acceptase să-i dicteze lista ofiţerilor comunişti mai înainte de a primi banii… Voia să-l îmbuneze.

Cât despre Samantha, ea nu se mişca din camera ei, recuperându-şi forţele. Malko nu-şi făcea prea multe griji: li se confiscaseră toate armele.

El se concentra asupra maşinii de scris. Zăpuşeala îi îngreuna lucrul. Numele îi defilau prin faţa ochilor, cu grade şi alte referinţe. Kali tot scotea din faldurile sarongului tot felul de hârtiuţe pe care îşi notase preţioasele informaţii.

Deodată se auzi cheia în broască. Era generalul Unbung, la fel de impenetrabil ca la început.

Cu o politeţe glacială, el o salută pe Kali şi îi întinse mâna lui Malko.

— Mi-ar plăcea să stăm puţin de vorbă, îi spuse el.

Malko îşi abandonă maşina de scris şi ieşi împreună cu generalul în hol. Îndată ce rămaseră singuri, Unbung zâmbi cu toată faţa.

— Bravo, spuse el. Aţi făcut o treabă minunată. Sunt însărcinat să vă felicit din partea Washingtonului.

Simpatic lucru, să auzi aşa ceva din gura unui general indonezian. Ai fi crezut că te afli în inima Pentagonului.

Cei doi se instalară în biroul generalului, iar Malko simţi că renaşte sub influenţa aerului condiţionat.

— Generalul Butler, care comandă Clark Field, a început să ia măsurile necesare, îi explică Unbung. Începând de mâine, voi începe să primesc materialul necesar pentru o intervenţie rapidă.

— Credeam că aveţi comanda unei divizii de paraşutişti de elită, se miră Malko.

Generalul zâmbi cu tristeţe.

— În teorie, da. Dar nu dispun de avioane ca să-mi transport trupele, iar cu armamentul lor s-ar ruşina până şi băştinaşii din Borneo. În plus, nu mai am muniţii decât pentru două zile. Preşedintele a fost întotdeauna foarte prudent…

— Ce se va întâmpla acum? îl întrebă Malko.

Generalul părea cufundat în cea mai adâncă meditaţie, cu mâinile împreunate şi cu ochii pe jumătate închişi.

— Cred că mai întâi trebuie să eliminăm accesul din Bali. Avem, în sfârşit ocazia să scăpăm de PKI. Apoi va fi mai uşor să-l convingem pe preşedinte de adevăratele interese ale ţării şi ale lui personal.

— Iar Kali?

Indonezianul deschise ochii oblici şi nevinovaţi.

— Vă aparţine dumneavoastră. Nu am primit nici o instrucţiune în privinţa ei. Va putea pleca cu dumneavoastră şi cu domnişoara Adler, atunci când veţi dori.

Unbung o mânca din ochi pe Samantha din clipa în care o văzuse.

Deodată Malko se simţi uşurat, dar şi foarte obosit. Toată această

baie de sânge îl golise. Putea lesne să-şi imagineze contraatacul lui Unbung. Era ca un elefant într-un magazin cu porţelanuri.

— Sunteţi cu toţii invitaţii mei în această seară, preciză generalul. Trebuie să sărbătorim succesul. La ora opt, vă invit la cină în vila mea.

*

* *

La douăsprezece mii de kilometri distanţă, la Langley, unde se afla sediul central CIA se crăpa de ziuă. O mulţime de bărbaţi nebărbieriţi încercau să se menţină. Treji cu ajutorul cafelelor. Toţi lucrau la operaţiunea „Dragonul magic”, care fusese iniţiată cu câteva ore mai devreme. Era numele de cod al acţiunii CIA de contraatac în Indonezia. Această acţiune antrena sute de persoane din toată lumea, dispunând de sume fabuloase. La subsolul clădirii, ordinatoarele fumegau, cu toate circuitele în funcţiune, pentru a preveni orice consecinţe.

Într-un birou auster de la etajul optsprezece, David Wise redacta un raport către preşedinte. El se gândea cu recunoştinţă la Malko. De astă dată fusese sigur că murise.

Toate bazele din Pacific, din Honolulu şi Japonia, erau în alertă. Enorma maşină secretă a CIA se pusese în funcţiune. De multă vreme nu mai avusese o asemenea oportunitate. David Wise se jurase să nu închidă ochii până ca operaţiunea nu se va încheia.

Un beculeţ roşu se aprinse pe biroul. Său şi el apăsă un buton ce deblocă încuietoarea electronică a uşii sale. Secretata îi aducea la semnat un document de importanţă capitală pentru succesul operaţiunii „Dragonul magic”. Era o cerere de deblocare a patru mii de puşti automate M-16, ce urmau a fi trimise urgent la Clark Field, în Filipine. Pentagonul putea să scrâşnească din dinţi: nici o unitate militară din Vietnam nu putuse fi încă dotată cu această armă ultramodernă. În plus, CIA se încăpăţâna să dezvăluie destinaţia acestor arme M-16...

David Wise semnă cu hotărâre şi se lăsă pe spate satisfăcut. De astă dată, succesul operaţiunii era garantat.

Cu patru etaje mai jos, telexul de codare zumzăia fără întrerupere, expediind mesaje în cele patru colţuri ale lumii. David Wise se ridică de la birou şi contemplă peisajul liniştit al Virginiei. Coasta se trezea la viaţă. America habar n-avea de ceea ce avea să se întâmple. Şeful Diviziei Plan se simţi mândru de menirea sa. Acum el făurea Istoria.

*

* *

Generalul Unbung înălţă cupa cu şampanie. Dumnezeu ştie de unde reuşise să găsească o sticlă de Dom Perignon în văgăuna asta. Probabil, o adusese de la Manilla unde se găseau de toate. Malko

simţea că trăieşte din nou. Samantha era foarte veselă. Două cameriste îi confecţionaseră un sarong din batik, ce îi punea în valoare coapsele sculpturale. Generalul părea cu mult mai preocupat să-i facă ei curte decât să suprime rebeliunea.

Malko îl urmărea amuzat. Aşa cum o cunoştea el pe Samantha, bietul general nu avea prea multe şanse…

Numai Kali, aşezată în faţa lui, nu participa la veselia generală. Privirea ei se ferea cu grijă de a Samanthei, căutând-o în schimb pe a lui.

La masă fu adus un uriaş *den-den-ragi*, mândria bucătăriei indoneziene, un fel de tocăniţă cu carne de porc şi cu mentă. În clipa în care servitorul se aplecă spre Malko, acesta scăpă o furculiţă pe jos. Cu un gest rapid, se aplecă să o ridice, dar fu cât pe-aci să rămână blocat sub masă. Minunata mână a Samanthei era aşezată pe piciorul generalului, într-un gest fără echivoc, iată de ce generalul era aşa de răvăşit!

Discret, Malko se dedică farfuriei din faţa sa. La urma urmelor, Samantha nu-i aparţinea. Cu toate astea, îşi simţea inima puţin strânsă. Contesa Adler avea gusturi foarte stranii.

Restul cinei trecu foarte repede. Samantha şi generalul schimbau tot felul de drăgălăşenii într-o engleză îndoielnică. Malko se consacră sticlei cu Dom Perignon. Şampania îmbujorase chipul nemţoaicei, ai cărei ochi cenuşii rămâneau în continuare la fel de indescifrabili.

După cafea, generalul se ridică şi se înclină în faţa Samanthei.

— Îmi permiteţi să vă invit să facem un tur al bazei sub clar de lună?

Ea acceptă cu un chicotit de midinetă. Malko era din ce în ce mai dezamăgit. Politicos, Unbung zâmbi către el.

— Doriţi să veniţi cu noi? Sunteţi bine venit.

La fel ca un câine într-o popicărie. Malko refuză politicos invitaţia. În timp ce îi privea pe cei doi suindu-se în Jeep, vocea lui Kali îl făcu să tresară, atât era de încordată.

— Rămâneţi cu mine.

Ea stătea în picioare, în spatele lui, cu mâinile încrucişate pe sarong. Dacă n-ar fi văzut-o cât de feroce poate fi, i s-ar fi făcut milă de ea. Părea extrem de fragilă şi de înfricoşată.

— Eu mă duc la culcare, ar trebui să faceţi la fel.

Kali i se aruncă brusc în braţe. Îl strângea cu putere, cu pântecele lipit de al său, gura ei fierbinte îi căuta gâtul şi mâinile lungi îi erau încleştate pe spate.

— Veniţi, veniţi, murmură ea.

În vocea ei era ceva sfâşietor. Malko abia reuşi să se elibereze.

— Nu voi face dragoste cu dumneavoastră, Kali. Chiar dacă aş avea poftă. Pe mâine.

El începu să urce scara de lemn, fără să mai privească înapoi. Dar indonezianca îi trezise dorinţa. O clipă, dori să se întoarcă după ea. Doar ca să-i dea o lecţie Samanthei.

*

* *

Malko plutea în apa caldă şi limpede a unei lagune de vis. Brusc, văzu venind ceva către el, încolăcindu-se în jurul lui şi strângându-l cu putere. Era o caracatiţă uriaşă. Atunci îi trecu prin minte că uriaşul cefalopod are sânge fierbinte ca şi el.

Încercând să scape din încleştare, se zbătu şi se trezi.

Kali era toată lipită de el, în întregime goală şi îl strângea în braţe. Când văzu că deschide ochii, gura ei caldă se lipi de urechea lui.

— Mi-e frică. Mi-e îngrozitor de frică. Apăraţi-mă.

Dar ceea ce sugera ea prin mişcarea şoldurilor era cu totul altceva decât protecţia civilă. În faţa mişcării de respingere a lui Malko, una din mâinile ei coborî de-a lungul trupului într-o mângâiere foarte uşoară, dar extrem de eficace. Gura ei lăsă umărul lui Malko, alunecând către pântecele lui. Malko îşi dădu seama că dacă mai aştepta puţin, nu ar mai fi avut putere să reacţioneze.

Cu fermitate, el o apucă de ceafă şi o smulse de pe el. Apoi se ridică şi aprinse lumina. Kali rămăsese pe pat, cu crupa întoarsă către el, într-o invitaţie mută. Malko o luă de mână şi o făcu să se ridice. Părul lung şi desfăcut, îi ascundea o parte din chip, făcând-o şi mai dulce.

— V-am mai spus că nu fac dragoste cu dumneavoastră, zise el. Vă cunosc prea bine. Este suficient ca să-mi strice orice chef.

Apoi o conduse la uşă pe care o încuie în urma ei.

Somnul însă îi pierise. Lungit pe spate în întuneric, el se gândea la Samantha.

Simţea o dorinţă furioasă să meargă să o caute în camera ei. La fel ca un adolescent. Un singur lucru îl împiedica. Nu voia să fie rivalul generalului Unbung…

Vechea cabană din lemn trosnea din toate încheieturile. Iar coapsele în formă de amforă ale Samanthei îl împiedicau pe Malko să adoarmă.

*

* *

Samantha se strecură încet din pat. Generalul Unbung dormea pe spate, cu gura deschisă, sătul şi fericit. Făcuse dragoste cu Samantha, cu gingăşia unui buldozer, grohăind în ritmul sacadat al efortului depus. Din fericire, alcoolul îngurgitat îi temperă foarte repede veleităţile erotice, iar Samantha reuşi să respire înainte de a fi total laminată.

Pentru general, aceasta avea să rămână cea mai frumoasă zi din viaţa lui.

Nemţoaica mergea prin întuneric ca o pisică. Insistase să doarmă cu ofiţerul, spre marea bucurie a acestuia. Ea începu; să scotocească prin hainele aruncate pe un scaun, apoi fură o pernă şi ieşi din încăpere în vârful picioarelor. Dalele reci de pe culoar o făcură să tremure. Nu voise să rişte să-l trezească şi de aceea nu-şi luă rochia care zăcea undeva prin pat, smulsă de efemerul ei amant.

Capitolul XX

Malko tresări.

Trei explozii surde spărgeau liniştea nopţii. Imediat, un urlet strident se auzi ca într-un coşmar.

El sări direct în pantalon şi se năpusti pe culoar, unde se ciocni de generalul Unbung, în aceeaşi ţinută ca şi el.

O nouă explozie se auzi, urmată de un ţipăt mai slab. Venea de la capătul culoarului. Cei doi se repeziră acolo în acelaşi timp.

Uşa camerei lui Kali era deschisă şi lumina, aprinsă. Silueta goală a Samanthei se decupa clar în lumina crudă. În mâna dreaptă, ea ţinea Coltul 38 al generalului, iar în mâna stângă, o pernă, prin care trăsese ca să estompeze zgomotul împuşcăturilor.

Kali zăcea la picioarele ei, închircită cu faţa în jos, iar o pată de sânge se lăţea pe omoplatul drept. Un firicel de sânge se vedea curgând şi din ceafă. Braţul ei drept se agita spasmodic, dar chipul de ceară şi ochii larg deschişi nu lăsau nici o speranţă.

Cu o mişcare graţioasă, Samantha îi întinse generalului pistolul, ţinându-l de ţeava încă fierbinte. Ca şi cum i-ar fi dat o carte de vizită.

— Sper că-mi veţi ierta acest împrumut, îi spuse ea cu un ton princiar. Aş fi dorit să nu vă deranjez somnul, dar am ratat prima oară. Vă rog să mă scuzaţi.

Generalul rămăsese înmărmurit, cu pistolul în mână. Samantha trecu demnă prin faţa lui şi ieşi din încăpere. Malko se aplecă asupra lui Kali. Aceasta nu mai respira.

— Nu mai este nimic de făcut, spuse el.

Unbung se freca la ochi. Apoi îl privi pe Malko. Reuşise să se trezească.

— Dar dacă ea a încercat să se sinucidă?

Malko nu ezită decât o secundă.

— Ar fi foarte plauzibil, făcu el rar.

Generalul Unbung băgă pistolul în centură. Buna dispoziţie îi revenise. Şopti:

— Ce caracter poate să aibă această contesă Adler! Ce... ce uragan!

Malko nu avea să afle niciodată la ce fel de activităţi ale contesei se referea această metaforă. Cei doi se despărţiră pe culoar. De îndată ce generalul intră în camera sa, Malko bătu la uşa Samanthei. Vocea calmă a contesei îl pofti să intre.

Înfăşurată într-un cearceaf, pe pat, ea fuma o ţigară.

— Ai venit ca să-mi faci reproşuri? făcu ea cu o voce uscată. Am impresia că ţi-am economisit nu numai bani, ci şi multă bătaie de cap. Doar dacă nu erai cumva îndrăgostit de târfa aceea.

Malko clătină din cap.

— Nu, nu eram îndrăgostit de ea. Înţeleg că ai fi ucis-o oricum.

Samantha se mai relaxa un pic şi spuse mai încet:

— Puţin mai lipsea ca să te ucid şi pe tine.

— Pe mine, de ce?

Ochii cenuşii se uitau în tavan.

— Când Kali a intrat în camera ta, eu o pândeam pe coridor. De acolo, am auzit totul. Dacă ar fi rămas, v-aş fi omorât pe amândoi.

— Dar, de ce?

Ochii cenuşii îi înfruntară pe cei de aur, fără să-şi descifreze misterul.

— În poziţia în care vă aflaţi, ar fi fost greu să o împuşc doar pe ea, fără să te nimeresc şi pe tine.

— Ai fi putut să o faci să se ridice din pat.

Un zâmbet misterios apăru pe chipul femeii.

— Nu cred că aş fi încercat această dorinţă.

*

* *

Primul avion Lookheed C-141 Starlifter din Civil Air Transport, ce venea din Clark Field, ateriză la Manado exact la o oră după ce prima lopată cu pământ fusese aruncată peste coşciugul lui Kali. Douăzeci de paraşutişti au tras o salvă de onoare. Toată ceremonia a durat doar un sfert de oră.

Uriaşul avion era burduşit cu lăzi pline cu puşti automate şi cu muniţie. Paraşutiştii generalului Unbung descărcară armamentul şi avionul plecă imediat.

Al doilea transport sosi cu un sfert de oră mai târziu, venind din Hickham Field, Honolulu.

Civil Air Transport era compania care deservea CIA, iar deviza ei era „rapiditate şi discreţie”. În continuare, avioanele soseau la intervale regulate, din sfert în sfert de oră. Nici unul dintre membrii echipajelor nu purta uniforma armatei SUA. Toţi purtau nişte uniforme verzui, anonime, care ar fi putut fi atât al unor luptători de gherilă, cât şi ale *Special Forces*. Cu toate acestea, dacă ai fi căutat bine, cu siguranţă, ai fi găsit ascunse şi câteva uniforme, împăturite cu grijă. Cine însă ar fi avut chef de căutat?

La patru ore de la sosirea primului avion, generalul Unbung îl convocă pe Malko. Ofiţerul indonezian îşi lepădase frumoasa cămaşă de mătase, înlocuind-o cu un *batle-dress* nou-nouţ. Generalul părea foarte bine dispus.

— Plec în Bali peste două ore. Cu şase sute de paraşutişti transportaţi cu aparatele C-141. Tipii din PKI vor rămâne cam surprinşi...

— Ce aveţi de gând să faceţi?

Generalul râse.

— Voi extermina pe toţi membrii PKI din Indonezia. După aceasta, vor urma o sută de ani de pace şi linişte.

Sau un Reich de o mie de ani, citând un precursor în arta genocidului.

Malko nu era prea mândru de faptul că toate eforturile sale erau încununate în acest mod. El ar fi dorit să evite o rebeliune, nu să declanşeze un măcel.

— Nu vă temeţi că astfel se va declanşa un mecanism teribil şi că PKI va dori să se răzbune într-o bună zi?

Generalul râse şi mai tare.

— Tot ce este posibil. Vom avea însă grijă să ucidem chiar şi copiii şi femeile lor. Vom lichida familii întregi, ca să nu mai rămână nici un fel de sechele.

Vocea sa pronunţase totul cu un ton egal, fără inflexiuni. Ca şi cum ar fi vorbit despre o campanie de deratizare. Malko simţi un fior de gheaţă pe şira spinării în faţa acestui ofiţer bine crescut, amabil, îmbrăcat |a patru ace, care se pregătea pentru un micuţ genocid, curat şi sănătos.

— Cred că prezenţa mea în Indonezia nu mai este necesară, sugeră Malko.

Generalul Unbung avea un creier bine organizat.

— Am prevăzut totul în legătură cu plecarea dumneavoastră şi a domnişoarei Adler. Un C-141 vă va duce la Djakarta. Nu vă mai rămâne decât să vă îmbarcaţi în aparatul Caravelle al companiei Thai, zborul 424, care decolează după două ore, cu destinaţia Singapore şi Bangkok...

— Djakarta, dar...

— Nu aveţi de ce să vă temeţi.

Vocea generalului era din ce în ce mai mieroasă.

— Patru sute de paraşutişti din divizia mea vor fi deja acolo. Sunt în măsură să vă anunţ că generalul comandant al sectorului aerian din Java tocmai s-a aliat cu mine. El controlează acum aeroportul civil.

Generalul îi luă mâna lui Malko şi i-o strânge puternic.

— Aţi făcut un mare serviciu ţării mele, spuse el. Vă invit să veniţi peste câteva luni. Atunci va fi linişte peste tot şi veţi putea vedea o altă faţă a Indoneziei.

Malko ieşi împreună cu generalul. Paraşutiştii începuseră să se urce în avioane. Toţi erau echipaţi cu puşti M-16 nou-nouţe. Văzu cu primul aparat decolează cu direcţia Bali, cu generalul la bord, apoi se întoarse să se întâlnească cu Samantha.

*

* *

Avionul companiei Thai International începu să coboare către

Bangkok. Samantha se juca distrată cu orhideea pe care o primise, la fel ca şi restul pasagerilor. Malko îşi termina cea de a treia cupă cu Moet et Chandon. Deşi nu putuseră găsi locuri la clasa întâi, erau trataţi regeşte. Mâncarea se putea compara cu cea servită la unul dintre cele mai renumite restaurante din Paris. Thai International nu făcea parte din IATA[15] şi profita de asta ca să ofere pasagerilor un serviciu fabulos.

Malko o urmări cu privirea pe stewardesa thailandeză, încântătoare şi atentă. Simţi cum i se strânge brusc inima. Cândva, fusese cât pe-aci să-şi lase pielea la Bangkok.

Samantha spuse cu un ton acru:

— Încă nu v-aţi săturat de miniaturile de culoare?

El îi luă mâna şi i-o sărută.

— Admir frumuseţea pretutindeni unde se află ea. Dar cu siguranţă, tu eşti fiinţa cea mai fermecătoare pe care am întâlnit-o vreodată.

Ochii cenuşii se mai îmblânziră puţin.

— Mulţumesc.

De ce nu am rămâne câteva zile la Balgkok? întrebă Malko cuprins de o inspiraţie subită. Am putea face baie în Pataya. Este o plajă micuţă şi minunată în golful Siam…

Samantha clătină din cap.

— Îmi pare nespus de rău, dar am treabă. Trebuie să prind primul avion pentru Saigon. Deja am pierdut o mulţime de bani în toată povestea asta…

Femeia de afaceri luase locul aventurierei.

„Ce păcat”, făcu Malko în sinea lui.

Caravelle ateriza atât de lin pe pistă din Don-Muang, încât nici nu-şi dădură seama că au şi ajuns. Samantha se ridică prima. Cei doi nu mai schimbară nici un cuvânt până la zona de tranzit. Acolo se despărţeau. Samantha se opri. Malko ezită. Nu putea să sufere sentimentalismul afişat în public, dar a-i săruta doar mâna i se părea mai degrabă ceremonios după toate câte trăiseră împreună.

Samantha îl scoase din încurcătură. Ea se apropie de el şi, cu un glas şoptit, îi spuse:

— Îţi doresc noroc, iubitule.

Buzele ei le atinseră pe ale lui, foarte repede. Apoi, se îndepărtă, legănându-şi şoldurile de vis, ca şi cum ar fi regretat gestul făcut. Malko rămase o clipă ameţit, întrebându-se dacă nu cumva ceea ce i se întâmplase nu era mai important decât CIA.

*

* *

Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko Linge, cavaler al Ordinului

[15] International Airlines Transporters Association (n.a.).

Serafimilor, margraf de Basse-Lusace, mare voievod ale voievodatului Serbiei (din păcate dispărut), cavaler de drept al Vulturului Negru, conte al Sfântului Imperiu Roman, landgraf de Kletgaus, cavaler de onoare şi devoţiune al Ordinului de Malta, zbura la nouă sute şaizeci de kilometri deasupra stepei kirkize, către castelul Liezen din Austria, instalat confortabil în fotoliul moale al aparatului Super-DC-8 al companiei Scandinavian Airlines. Inima lui era însă tristă.

După ce excitanta lui misiune luase sfârşit, revedea imensa baie de sânge din care ieşise la timp, iar asta avea un efect extrem de deprimant. Umanismul său profund îl făcea să respingă violenţa. Din nefericire, meseria de agent „hors-cadre”, deşi era din categoria lux, îl făcea să aibă mai mult contact cu masacrele decât cu lumea expoziţiilor de artă.

Ca să se consoleze, voia să facă o escală la Copenhaga, să cotrobăiască prin anticariate şi prin magazinele cu porţelanuri vechi.

Super-DC-8 decolase din Bangkok la ora zece şi treizeci de minute. Datorită liniei aeriene Transasian Express, care traversa Rusia, putea să câştige cinci ore şi să evite tot atâtea escale. De trei ori pe săptămână, această cursă făcea legătura între Extremul Orient, Europa şi Statele Unite. Graţie noilor fotolii ale DC-8 63, clasa turist era la fel de confortabilă ca şi clasa întâi. După toate păţaniile prin care trecuse, Malko avea o acută nevoie de a-şi întinde picioarele. Karin, o stewardesă blondă şi delicată, se aplecă deasupra lui şi îi luă paharul gol.

— Mai doriţi puţină şampanie înainte de masă?

El acceptă o cupă cu Moet et Chandon 1964, Brut Imperial… care alterna perfect cu votca rusească Krepskaia, un mic păcat de-al său.

Ochii lui aurii urmăriră silueta fetei.

Zburase de mai multe ori împreună cu ea, cu ani în urmă. Era la fel de drăguţă ca şi atunci. Şi la fel de înţeleaptă. La hotelul *Erawan* din Bangkok, ea refuzase să ia cina cu el. Cu toate că ar fi avut mare nevoie să-şi mai ridice moralul…

Karin se întoarse, învăluită de un nor de parfum fin.

— Ce meniu aţi comandat? îl întrebă ea. În curând, vom servi masa.

— Un meniu oriental, preciză Malko. Un *nasi-goreng.*

De astă dată, nu se mai grăbise să ia avionul, îngăduindu-şi două zile de vacanţă în Thailanda. Putea să-şi ofere luxul de a-şi comanda propriul lui meniu. La Bangkok, descoperise că orice pasager al companiei Scandinavian Airlines avea posibilitatea să aleagă din şapte meniuri diferite! Chiar şi unul vegetarian, lipsit de orice produs de origine animală.

Vegetarienii convinşi considerau că ouăle erau o hrană demonică…

Bineînţeles, exista şi inevitabilul „Kaşer” şi cel „cu puţine calorii”, suficient doar ca să nu te lase să mori de foame. Patronii companiei

prevăzuseră chiar şi un meniu împotriva ulcerului pentru nefericiţii cu un stomac bolnav şi unul pentru diabetici, ca să evite o eventuală comă, ce ar fi fost neavenită în timpul zborului…

Malko era mulţumit cu un meniu oriental, în care putea să aleagă cam şase feluri diferite de curry, *nasi-goreng, korna,* un fel misterios, imposibil de identificat, despre care stewardesa nu ştia nici de unde provine.

Alesese un *nasi-goreng* din cauza unei ciudate nostalgii pentru Indonezia, această ţară primitivă, crudă şi frumoasă. În aşteptarea mâncării, el răsfoi ziarele aduse de la Bangkok.

Afacerea indoneziană ocupa prima pagină în toate.

Preşedintele Indoneziei tocmai ţinuse un lung discurs în care mulţumea solemn ofiţerilor rămaşi fideli guvernului. Printre aceştia se număra şi generalul Unbung, devenit şeful Statului-Major al armatei. Din cele declarate de preşedinte, în Djakarta domnea acum ordinea, iar ultimii comunişti erau pedepsiţi fără milă. În ciuda acestor afirmaţii, ştirile agenţiilor de presă străine dezvăluiau masacre înfricoşătoare. Comuniştii erau lichidaţi împreună cu familiile lor. Sate întregi erau rase de pe suprafaţa pământului.

Malko îşi aminti de chipul generalului Unbung şi de armele M-16 ale paraşutiştilor lui. Se forţa să nu se gândească la propria lui responsabilitate în dezlănţuirea acestor masacre. Îşi spunea că, dacă nu ar fi fost el, un alt agent CIA ar fi făcut acelaşi lucru…

Dar, fusese el.

Acum dorea cu ardoare să se întoarcă în castelul său, să deschidă o sticlă de Dom Perignon şi să o bea împreună cu Alexandra şi să facă dragoste…

Acesta era cel mai bun antidot împotriva tristeţei. Şi împotriva amintirii puternice a contesei Samantha Adler…

El începu să mănânce. Nu avea deloc poftă. Începu să regrete alegerea făcută. Vecinul său înghiţea cu poftă caviar pus cu linguriţa pe pâine prăjită. Apoi făcu să dispară o jumătate de langustă stropită cu Laffite Rothschild. Nu degeaba Scandinavian Airlines era membra uneia dintre cele mai vechi asociaţii gastronomice din lume, Chaine des Rotisseurs… Era un păcat să mănânci doar *nasi-goreng.*

Din fericire, peste două ore ajungea la Taşkent şi putea cumpăra caviar de acolo.

Himalaia defila sub aripile avionului. Era un munte alb, curat şi discret. Când termină de mâncat, Malko îşi şterse faţa cu un şervet cald, adus de Karin, obicei împrumutat de la japonezi, apoi se ridică şi se duse să se spele pe mâini.

Oglinda toaletei reflecta chipul unui bărbat obosit, ai cărui ochi de aur erau striaţi cu vinişoare sângerii. În privirea aceea se oglindea toată nefericirea lumii.

În clipa în care ieşi, remarcă un graffiti zgâriat pe peretele de oţel. Se părea că nu era singurul om afectat de problemele Indoneziei. O mână anonimă gravase o singură propoziţie:

— *Indonesian are dirty pigs!*[16]

Malko surâse în faţa acestui eufemism.

[16] Indonezienii sunt nişte porci împuţiţi (n.a.).

CUPRINS

Capitolul I.....5
Capitolul II.....11
Capitolul III.....20
Capitolul IV.....27
Capitolul V.....38
Capitolul VI.....48
Capitolul VII.....56
Capitolul VIII.....64
Capitolul IX.....73
Capitolul X.....78
Capitolul XI.....85
Capitolul XII.....92
Capitolul XIII.....101
Capitolul XIV.....114
Capitolul XV.....125
Capitolul XVI.....133
Capitolul XVII.....140
Capitolul XVIII.....148
Capitolul XIX.....157
Capitolul XX.....163
CUPRINS.....170

Brațul ei atârna în spatele canapelei. Părea total relaxată.

– Vei păstra o minunată amintire, oftă ea. Ochii cenușii ai Samantheî își recăpătară duritatea. Malko își coborî privirea și văzu țeava revolverului Beretta 38, lipită de pieptul său.

– Am de gând să te ucid, îl anunță Samantha cu un ton indiferent.

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Vânați-l pe Radovan Karadzici
- Aventură în Afganistan
- Joc periculos în Sierra Leone
- Capcana Cecenă
- Scrisoare pentru Clinton
- Teroarea Khmerilor Roșii
- La vest de Ierusalim
- Operațiunea Lucifer
- Hong-Kong Express
- Teroriștii din Bruxelles
- Lovitură de stat la Tripoli
- Complot împotriva lui Gorbaciov
- Îngerul negru din Montevideo
- Un agent CIA în Congo
- Numele de cod: „El Diablo"
- Yggdrasil - manipulare satanică
- Răzbunarea lui Saddam Hussein
- [illegible] în Jamaica
- [illegible]ă la Gibraltar
- [illegible]ză pentru Cuba
- [illegible]ans macabru la Belgrad
- Ciuma neagră din Bagdad
- Aurul de pe râul Kwai
- Spânzurații din Bagdad
- Sirena diabolică
- De veghe în Israel
- Misterul din Pago-Pago
- Pantera de la Hollywood

PREȚ **8 000 Lei**

ISBN 973-9138-61-6